

ილორი

E-mail: roland.jalagania@mail.ru
E-mail: r.jalagania@mail.ru

№429 (487) 8-22 მაისი 2018 წ. სხვალხო მოკრატობა „სამეგრელოს“ ორბანო შასი 50 თეთრი
სირსხვილი ის კი არ არის, რომ მებრულად ლაპარაკობან, არამედ ისაა, რომ დანარჩენმა ქართველებმა არ ვიხით მებრული ენა – აააკი შანიძე

სერბი საჯანია:
არა, ეს 88.2
ქართული
მნერლობა
არ არის!..

88.9 **ღავით თორღია:**
ერთვირი იყო მთელი
ქვეყანა და ერთ ენაზე
მეგყველი

88.5 **ჰამლეტ**
ჭიკაშვილი:
უფრთხილღით
ავტომობიან კასეზს

88.2 **როგორ გააკობრა,**
დააქსია და გაყიდა
სააკაშვილება
საქართველო

ლავრენტი
ბერია —
საბჭოთა
კავშირის
ხილღანამებული
გმირი

ზურაბ ჭკადუა 88.3
გამარჯობა,
აფხაზეთო! ...და
კენები (ხალიბები)!

ჩვენი 88.7
ირაკლი
აღარ
არის!

ლუარა სორღია: 88.6
მერაბ კოსტავას
კოეზია

ქართველი ტროცკისტები
და მათი გააქტიურებული
ლაშქრობა 88.8
ბიძინა ივანიშვილის
ნინაღმღაზ

საპატრიარქო
კარის
თამაშები
ინტერვიუ გენერალ ვახტანგ
გვარამიასთან 88.11

არა, ეს ქართული მწერლობა არ არის!..

იმ დროს, როდესაც გენიალური აინშტაინის (ასევე მისი დონის ასობით თანამშრომელი) მშობელი ერის მიერ დევის ნებით სასწაულებრივად აღორძინებული სახელმწიფო ისრაელი, ქვეყანა, რომელმაც მსოფლიოს წარუჩინა თანამედროვე სახელმწიფოს მშენებლობის თვალსაზრისით (ყოველ შემთხვევაში, ღვეპან ბერძენიშვილზე და მისთანათა არანაკლებ ესმის თუ რადაა დემოკრატია), თავის მოსახლეობას რაზმავს ერთობლივი დოცტრინის (დევის მიმოწავებისათვის), აი, სწორედ მაშინ აგრესიული გლობალიზმის უარაინო და უვინო გამოიწვევებოდა ასეთი „შემოქმედებით“ ირობს თავს და ელაზღანდარება ღმერთს: „რასაკვირველია, უფალს უფლება აქვს არ არსებობდეს, ეს ძალიან დემოკრატიულია...“ შემდეგ: „რომელმან სულიწმინდის დესანტი გადმოხსი ჩვენს მოწყვლად ტანებში, რომელმან შექმნი სექსი ლოკინში და სიკვდილი სომალიში“ (პაატა შამუგია), ან კიდევ: „მამა მხრებს „ინჩავს, თვალბოთ: ჩემი ყ...“ მისივე „ცხოვრება ერთი დიდი ძღვერის (მკითხველთან ბოდიში, ს. საჯ.) ორმო რა, ეს ურყევი ჭეშმარიტებაა“ (ზაზა ბურჭულაძე).

როგორც ხედავთ, ეს სულისკვეთება მკრეხელს (და არა პოეტს) უფლისკენ აქვს მიმისამართებული.

დაიხ, დაიხ, ასე: იმ დროს, როდესაც თავისი ეროვნულობისა და რწმენის მარადიულოვან უზრუნველყოფილი, მეტიც, მსოფლიოს ერთერთი მესვლაგეზე ისრაელი სამამულს სულისკვეთებით ღმერთს ემოწავება, მაშინ სახელმწიფოებრიობა და ბრბოდცხული ქართული საზოგადოების ერთი სტრატეგიული ნაწილი ღამა ბუღაძის, პაატა შამუგიას, ზაზა ბურჭულაძისა და ძმთა მათა ხელცდუნებებში სისხლადსადევად უმეგზურდება სრულიად საქართველოს!

ამ ე. წ. მწერლობისთვის საერთოდ სიყვარული და განსაკუთრებით ასეთი გრძობა სამშობლოსადმი (ისევე, როგორც უფლისადმი ან დედისადმი) მანიაკალური მდგომარეობაა, ის კი არაა, ქალისადმი გულწრფელი გამიჯნობაც „მილად სადი მოთხოვნილება“ არაა და ამდენად, შეუვინებლობად არ ღვინდება.

ცხადია, არაერთათასწლოვანი ქართული მწერლობა (მკითხველი დამთანხმება, რომ მრავალი ათასი წლის წინ ამოწერაქვევული ქართული ანბანი, უპირველეს ყოვლისა, საწერად შეიქმნა და არა საკრილოსონ ასხმულად), დაიხ მეთქი, ეროვნული მწერლობა ჩვენი ქართველთა გონითი განგების სივრცეში სიბრძნის გამსაგნებელი გახდა, საიდანაც გამომდინარეობს ეროვნული სულისკვეთება, ცნობიერება, მსოფლმხედველობა, აზროვნების წესი, სამეურნეო და სამხედრო-თავდაცვითი

წესრიგი, ყოფაქცევა ღასკარულ ყოველდღიურობაში და ა.შ. რითაც ერთი ამუხელმგერებს ქვეყნის მარადიულოვან იდეოლოგიას.

სამწუხაროდ, როდესაც 20-ე საუკუნის 90-იანი წლებიდან (ეროვნული ხელისუფლების დამხობისა და ქვეყნის აგრესიული ოკუპაციის შემდეგ), ავიფრიალეთ რა დივერსიული ლოზუნგი „დავეუფლოთ ამერიკულ სულს“, საქართველოს რადიოში, ფაქტობრივად, აიკრძალა ქართული ხალხური სიმღერების აუღარება, რაც თვით საბჭოთა ხელისუფლებასაც არ უცდია, – ყოველ დღით, საქართველოს პიშთან ერთად, ქართული ხალხური სიმღერების მოსმენით იყოველდღიურებდა საქართველო საკუთარ შინაარსს.

აი, სწორედ ეს იყო ის პირველი შემპარავი და სასინჯი ნაბიჯი იქეთკენ, – სასკოლო ცხოვრებიდან გაქცევებიდან იაკობ გოგებაშვილის „ღვდა ენა“, ქართველ მწერალთა მამულიშვილური გრძობის გამღვებელი ნაწარმოებები, რასაც მოჰყვა განათლების, კულტურისა და მეცნიერების გაცემტერება ქვეყანაში.

დივერსიული ეთნოფაბრიკაციის ეს ხერხები აგრესიულ გლობალიზმს დასტირდა იმისათვის, რათა ჯერ შეექმნა, შემდეგ მამულისთვის მიესარეველებინა და ბოლოს, ახალ ნაციად ჩაენაცვლებინა წინამდებარე ოლიგოფობიური სიმრავლე ქართველი ერისათვის (რაც შეეხება ოლიგოფობიას, მოგესხენებთ იგი საკუთარი სამშობლოს, რწმენის, ეროვნული სიწმინდის, სახალხო ვინაობისა და ა.შ. აულაგმავ სიძულვილს ნიშნავს).

სწორედ ოლიგოფობიური თარგმის გამრავალცადება (ტირაჟირება) გახლავთ ის, რაც ე.წ. პოეტ ზვიად რატიანის გარშემო „უფლებადაცვის“ სახით ხდება „ერთადე-2“-ისა თუ მის მსგავს საიუროდივერსიო ვითომ მასმედიაში. ყოველივე ამას (ამ მხრივ იხილეთ 2017 წლის დეკემბერში იგივე „რუსთავი-2“-ით ქართველი ერისათვის ვინმე ეკა კვესიტაძის, ასევე „იმედზე“გია ჯაჯანიძის და ა.შ.) გადაცემა, რომელსაც არაფერი აქვს საერთო საქართველოს ეროვნულ თუ სახალხო მიზნებთან.

ჩვედა საუბედუროდ, სატიკიარი, რომელიც ჩვენს ქვეყანას სათავზარო სიცხადედ ანუ მიღვეად მდგომარეობად გაუყოველდღიურდა (გასხვისებული მამული, სიკვდილიანობის ორჯერ გადამტეხვა შობადობაზე, ათათასობით უცხოელის არაგულითადი ფეხმოდგმა ჩვენს ქვეყანაში, ყოველწლიურად ორასიათასამდე ქართველის გადინება საზღვარგარეთ მსოფლიოში უიფეს მუშახელად, ეროვნული შინაარსის თანამიმდევრული გაუკულმარება და ა.შ.) არათუ სატირისუფლო, „გზაც იქით ჰქონია“ და წიხლის ჩახუფლის თემაა ე.წ. მასმედია თუ „დემოკრატიულ“ აბრებს

ქვეშ შეყაზარმებული საოკუპაციო კონტინგენტისათვის („გირჩი“, „თეთრი ხმაური“, ე.წ. სახალხო დამცველი, საია, თავისუფლების ინსტიტუტი და მისთანანი).

ვიმეორებ, არც თუ ხანმოკლე ცხოვრების მანძილზე რა გინდა რა ჩასაფრება, ორპირობა, ღალატი, სიმუხთლე, აგრესორ-სეპარატისტთა ნაძირლობა მინახავს, ძირისძირამდე ვიცნობ მეთქი აგრესორ-სეპარატისტთა ქვეზუნაგობას, მაგრამ ეს ყველაფერი ახლოსაც ვერ მივა იმასთან, რაც ზემოხსენებულ გია იაჯანიძის გადაცემაში გასიტყვდა, – თითქმის ტიტლიკანა ქართველმა გოგუნამ დაგმო დედური საწყისი, ცოლ-ქმრული სარტყლის სიწმინდე და ქართველებს თითისქნევით მოგვაუტიფრა სექსის ალტერნატიული საშუალებები („ორგაზმი მამაკაცის გარეშე“ – ქალისთვის, „ორგაზმი როგორ ფიქრობთ, ეს აშფოთებს საზოგადოებას?!“).

როგორც მოგახსენეთ, ქვეყანაში სიკვდილიანობამ გადააჭარბა შობადობას, მაგრამ ეს კი არაა „ჩვენი“ მასმედის საშფოთვარი, მას სქესობრივ თუ სხვა სახის უმცირესობათა უფლებების „დაცვა“ ანუ ქვეყნიდან ქართველთა ეროვნული შინაარსის გაქცევა აქვს გაპიროვნებული. და ბოლოს, ვითხარით უკვე „ქვედახის“ ქალთა (ალ. ჭინჭარაული) მიგნებებისა და თავაშვებაში თვითდამკვიდრების მეტი რა მინახავს მეთქი, მაგრამ წინამდებარე „ქვედახეობა“ სულ სხვანაირი გამოტყეებაა: არა, მათი სინდისგარეცხილობა კი არაა მთავარი თვალსაზრისი აქ ისაა სათავშიცემო, – მათი „ქვედახეობისთვის“ ძველის აგებისა და ქართველი ერისათვის მის საყოფაცქცეო წესებდ დაკანონებას თითისქნევის წესით რომ მოითხოვენ იქედან „სადაც ჯერ არს“!.

მეტსაც გეტყვით, ვერც რუსიზმი, გნებათ აგრესიული გლობალიზმი თავის ვაშინგტონ-ბრიუსელიანად, ვერც „აღრავი“ სეპარატისტთა თუ ოსთა დიდმეურობობა, კი ბატონო, არც დაშნაკური, მუსავაგტური თუ ოსმალური „ეკთილმეზობლობა“, დროში არაერთგზის დადასტურებული მათი პირუმტიციობისა და ვერაგობის მიუხედავად, ვერა, ასე იოლად ვერ წაშლის ქართულ ვინაობას, – მისი აღმგველი იქნება ავტო, ჩვენი ძილქუშის გასწვრივ, ქართულ სატანტროში დემოკრატისა და უფლებდაცვის დროშებით მონაგარდე, ქართველი ერის სახელით საქართველოს წინააღმდეგ საზურგე მახვილ მომარჯვებული სიმრავლე..

წინამდებარე ოლიგოფობიური „მწერლობაც“ მისი ერთერთი რაზმი გახლავთ.

ჩვენი საზოგადოება თუ ამას დაიჯერებს და ქუდზეგაცურა წესით გაერთმუშტდება მის ასალაგმავად, აი, მაშინ გადარჩება მხოლოდ ის.

მანამდე კი თვალდაუხამხამებლად ვუყურებ ამ სიმრავლეთა უვინო ხიფათს, რომელზეც თავხედობა, ტუტუცობა, სამშობლოს სიძულვილი და ახურუმებული ნდობა დანავარდობს. არ დაგვალავ, ასეთ დროს მეიერიშება წუთი, როცა უაზროდ ვთვლი მტრის ტყვიისათვის ჩემი (სხვას ჯვარი სწერია) უტკუო თავის მიშვერას, რადგან უნაყოფო ჩანს იმ საზოგადოებისათვის თავგანწირვა, რომელმაც ვერა და ვერ დააღწია თავი გივერცუობას და შეუძლია ეკა კვესიტაძის, ეკა გიგაურის, ზურაბ ჯაფარიძის და ა.შ. ძირგამომხრელობას პოლიტიკური მოღვაწეობა დაარქვას, ხოლო ღამა ბუღაძის, პაატა შამუგიას, ზაზა ბურჭულაძისა და მათ თანამომწერავეთა სტრიქონებს მწერლობა უწოდოს.

არაა მათი ნაქნარი მწერლობა, იგი გახლავთ მეტასტაზი ქართულ სულიერებაში.

...და ბოლოს, იმისათვის, რათა გემოვნება განგებ დაკინებულ საზოგადოებას შევსხვებოთ თუ რადაა ლექსი ან ვინაა, როგორ პიროვნებას ჰქვია პოეტი, გთავაზობთ წინამდებარე წიგნისტიყვას: „არაფერია, წვიმას აპირებს! ქარი, ავღარი და მისტერია! ფიქრებმა ერთხელ მეც ამბატრეს შენ კი მითხარი: არაფერია! ღამაზი იყო, მზე იყო მხოლოდ: თეთრი სიზმარი, თეთრი ფერია. მე სიყვარულიც დაკვარავ ბოლოს, შენ კი მითხარი: – არაფერია! ცრემლები და მითხარი. დღეს დღენი მიჰყვა... ზუბი ია-ვარდი დაუფენიათ. არაფერია, მე ბავშვი ვიყავ, თორემ ცრემლებიც არაფერია... მოიტათ ღვინო... სულში ფარული არ დარჩეს კიდევ რიდილი პატარაც, ვხედავ, მეწვია მე სიხარული, მაგრამ ძნელია მისი ატანაც! მოიტათ ღვინო... ღვინო სისხლს ერთვის, შეგათოთოლებს და სისხლის ფერია... ვეივდები... ახლაც მადირსე ერთი, მძვე, ეგ ძვირფასი: – არაფერია! (ალ. საჯაია).

დაიხ, ჯერჯერობით ქვეყანა ცხოვრობს სამერმისო, ერის მარადიულმყოფი მიზნების გარეშე, ანუ უფალსა და სამშობლოს დაპირისპირებული! მეტიც, არ არის მეთქი ანალიტიკური დასკვნა იმაზე თუ რა შეიძლება, ასეთ წინგაუხედაობას მოჰყვეს! არსებობს ასეთი მოვალეობა, – ღირსების დაცვა საკუთარ ვინაობაში. ასეთი პასუხისმგებლობა უფალმა არ მიუპიროვნა მათ. ცხოვრება ამ უნარის გარეშე – სულმოკლეობაა.

ამგვარი ქმედუნარობის გამო დღეს ქართული საზოგადოების უპირატესი ნაწილი ერთბაშად კოლექტიური თეიმურაზ ხევისთავი გახლავთ. წინამდებარე სიცხადეში სათავშიცემო ისაა, რომ სწორედ ამ მდგომარეობაში ნეტარებს იგი მხოლოდ და განიცდის ორგაზმს!..

სმრბი (ბიორბი) საჯაია

როგორ გააკოტრა, დააქსია და გაყიდა სააკაშვილმა საქართველო

“წადი ამერიკაში და რომელიმე უნივერსიტეტში იკითხე ლექციები, აცინე სტუდენტები, სანამ ან უკრაინის ან საქართველოს სასამართლოს არ ჩაუხსიხარ ციხეში, ან პუტინს არ შეუსრულებია შენთვის დანაპირები, – თავდაყირა ჩამოკიდების თაობაზე”.

– ასე ეხმაურება პარტია „ემმარცხენე ალიანსის“ ლიდერი სოსო შატბერაშვილი „მარშალბრესთან“ საუბარში საქართველოს ყოფილის პრეზიდენტის გაცხადებას, რომლის თანახმადაც, ის საქართველოში ჩამოსვლას გეგმავს. სოსო შატბერაშვილი მიხეილ სააკაშვილის მიმართავს:

„შეგვლა საქართველოს! სააკაშვილმა ახალი გვირაბის თხრა დაიწყო, ახლა ალბათ პოლანდიდან! ისე, პატივცემული მიშა ოდესიდან სოლოლაკამდე რომ თხრიდი გვირაბს, იმას რა ბუდი ეწია საინტერესოა. გასაგებია რომ გული გეყვის ქართველი ხალხის გატირებაზე, მაგრამ სახურავიდან რომ ხტებიდი უკრაინელი ხალხის ბედნიერებისთვის, იმ იდეას უღალატე თუ როგორ არის შენი საქმე? პოროშენკოს უპირებდი დამხობას, უკრაინელი ვარო ამაყად აცხადებდი, რა ხელი იღებ დიად მიზანზე, თუ პატირებდა სხვა დავალებს მოგცეს? ისე, ვინ იცის ვინაა შენი პატრონი და რამდენი გყავს იქნებ გგონია შენი „საქმენი საგმირონი“ ვინმეს დაავიწყდა?! შეგახსენო?

– წვრილ და საშუალო ბიზნესს ვუშველო, შენ არ იყავი „ელიავას ბაზრობას“ რომ ყიდიდი „შეგალიანის“ მეპატრონეზე და იქ მოვაჭრეებს ქუჩაში ერეკებოდი?! შენ არ უყენებდი ბაზარში წვრილ მოვაჭრეებს საღარო აპარატებს?! შენ არ დაანგრეე „დუხერტირების ბაზარი“?! შენ არ ხეზრავდი „ციგნების ბაზარს“?! შენ არ დაანგრეე ბიზნეს ობიექტები მეტრო „დელისთან“?! შენ არ წაართვი და დაუნგრეე რესტორნები და კაფეები ხალხს რიყზე?! შენ არ წაართვი აბანოთუბანში მოქალაქეებს ბიზნესი?! შენ არ გააძვეე „სონის“ მაღაზია რუსთაველის პროსპექტიდან?! შენ არ მიუვარდი „ბადაგონს“, ბიზნესი „ჩაუძირე“ და ტონობით ღვინო დაუქციე?! „შირწოფერის“ განადგურების ცდველობაც არ დაგვეიწყნია სხვათა შორის შენ არ იყავი ერგნეთის ბაზრობა რომ დახურე და უკვე მოგვარებული ქართულ-ოსური კინფლიქტი რომ გადავივე?! ახლა ბადრი პატარკაციშვილზე წართმეული მთაწმინდის პარკი?.. „იმედი“?.. ოქვაშვილისთვის წართმეული ბიზნესი და „ბიგნია ტე“?.. ეს სია დაუსრულებლად შემოიძლია გავაგრძელო ბანკებს აშლაგ-მავი!!! იქნებ გამცე პასუხი ვისია ყველაზე მსხვილი ბანკები „საქართველოს ბანკი“ და „ლიბერთი ბანკი“ შენი ხომ არაა შემთხვევითი?! ვინ იყო ეროვნული ბანკის პროზიდენტი რომან გოციროძე ხომ არა, რომელიც შენთან ერთად მარცვადა ხაზინას?! ან ის 4 მილიარდი სად წავიდა აშშ-დან ომის მერე დახმარების სახით

რომ შემოვიდა?! „სარდალ“ კეხერაშვილს რომ თავდაცვის ბიუჯეტი აძარცვინე ეგ საქმე როგორ იყო?..

ჰო მართლა, შენ და უგულავამ 2006 წელს თბილისში ტრამვი-ტროლეიბუსები რომ მოშალეთ და ეკოლოგიური კატასტროფის წინაშე რომ დააყენეთ ქალაქი?! პარკის ტერიტორიები კი გაყიდათ, ბენდუქიქიმ რომ ყველაფერი მიაციდა უნივერსიტეტების ჩათვლით, სინდისის გარდა ესაც გახსოვს ალბათ ივანიშვილი მოსკოვის დავალებას ასრულებსო? ამას შენ ამბობ? 250 ენერგო-ობიექტი მოსკოვს რომ გადაუფორმა? ოქროს სპალო ეგბ-ს გენერალს გენერალოვს რომ ანუქე? გაგახსენო შენი 2003 წლის დაპირება „დავიბრუნოთ ჩვენი ანაბრები!“ რა წარმატებით შეასრულეთ შენ და ვანისქაჩვარტიშვილმა ხალხი წამლებს ვერ ეიდულობო, გაგახსენებ რომ შენი საარჩევნო კამპანიის ყველაზე დიდი დამფინანსებლები „ავერსი“ და „ასპ“ იყვნენ, რომლებსაც წილში ვჯექი!

რაც შეეხება მასწავლებლებს, შენი „წყალობით“ 100-ზე მეტი სკოლა და უამრავი საბავშვო ბაღი დაიხურა, მრავალი ბიბლიოთეკა განადგურდა და შენობები კახინოებზე, ჩინურ სამასოებზე, სახინკლეებზე, სახაშეებზე, ღამის კლუბებზე და საროსკიპოებზე გაიყიდა, აი, ასე ზრუნავდი შენ პედაგოგებზე

რაც შეეხება პოლიციელებს, საყოველთაოდ ცნობილი ფაქტია და ამას შენც აღიარებდი, რომ შსს ტექნიკურად

მთლიანად ბიძინა ივანიშვილმა აღჭურვა, შენ კი ფულს პოლიციელების ხელფასზე კი არა, საპრეზიდენტო სახახლის მშენებლობაზე ხარჯავდი რაშიც ნახევარი მილიარდი დოლარი „მიავშვენი“

და ბოლოს მუზეუმდანი ფირისმანის ნახატის მისაკუთრებაც მოისურვე, რისი უფლებაც ჩვენ არ მოგვცით!

რაც შეეხება ქართველების ქვეყნიდან გადინებას, ეს უზარმაზარი ტრაგედიაა ჩვენი ქვეყნისთვის და თუ რაიმე პრეტენზია მაქვს „ქართულ ოცნებასთან“ ყველაზე მთავარი სწორედ ესაა, მაგრამ დღეს ყველას შეუძლია უვიზოდ იმოგზაუროს ევროპაში, ისევე განიხილება რამდენიმე ქვეყნის მიერ სამუშაო ვიზების გაცემის საკითხი. რა ხეობდა შენ დროს? – საკონსულოებში ჰყვოდა კორუფცია, სადაც ვიზის მიღებაში ჩვენი მოქალაქეები 5-10-20 ათას დოლარსაც კი იხდიდნენ. ასე რომ პატივცემულო მიხეილ, დაეტიე იქ სადაც ხარ, შენ აქ არავინ არ გელოდება და გირჩევს, ის გააკეთო, რაც შენმა ძველმა პატრონმა და აღმზრდელმა მილიარდერმა კირკორიანმა გირჩია... წადი ამერიკაში და რომელიმე უნივერსიტეტში იკითხე ლექციები, აცინე სტუდენტები, სანამ ან უკრაინის ან საქართველოს სასამართლოს არ ჩაუხსიხარ ციხეში, ან პუტინს არ შეუსრულებია შენთვის დანაპირები, – თავდაყირა ჩამოკიდების თაობაზე!!!, – მიმართავს შატბერაშვილი სააკაშვილს.

აფხაზეთო! ...და კანები (ხალიბები)!

„აფლაფონიელთა სპას მიუძღვდა პილემენი მკერდჯაგრიანი.

– ყველას, მობინადრეს ენეტებში, სადაც ჯოგდებიან ველური ჯორები, იმათ ვინც კიტორს ფლობდა და სესამის ახლოს ცხოვრობდნენ. პაფლაგონიის სანაპიროსთან მშვენიერ სახლებში ცხოვრობდნენ, ერიფიმის მწვერვალზე, და ეგიალეში ცხოვრობდნენ, კრომნაში“.

წინამდებარე პეგზამეტრის ნაწევები პომპროსს ეკუთვნის, კაცობრიობის ისტორიაში პირველ ისტორიულ პოემა-რომანს – ილიადას.

მკითხველს შევახსენებ, რომ ეს ისტორიული ბერძნული საგა შეიქმნა VIII-IX საუკუნეების მიჯნაზე ჩვენს წელთა აღრიცხვამდე. მაშინ, როდესაც ტროას ისტორიული ომი იყო 1209-1200 ჩ.წ. აღმდე. ისტორიულად ომიდან პოემის ქალაქზე გადატანამდე მთელი 400 წელი გასულა. ეს 400 წელი პოემა-ლეგენდა გადმოცემის სახით არსებობდა ხალხში, რომელი ლეგენდის ნაწევრები პომპროსმა სათითაოდ შეაგროვა და პოემად ჩამოასხა.

ომის ფაქტსა და ომის აღწერას შორის ოთხსაუკუნოვანი სხვაობა არ იძლევა საშუალებას, რომ პომპროსის პოემის ყოველი პასაჟი უკრიტიკოდ იქნას მიღებული.

არსებობს მინიმუმ ორი თვალშისაცემი შეუსაბამობა, რაც წარსულში მომხდარი ფაქტების აუცილებელ კორექტირებას მოითხოვს:

1. პომპროსი თავის პოემა „ილიადაში“ ბერძენ მუხღვარე-მეომრებს ტრიერებზე (ხომალდი სამსართულიანი გემბანი) ათავსებს, გარდა ფილოქტეტეს ორმოცდაათ ნიჩბიანი ნაგებისა.

2. პომპროსის პოემის არასწორი წაკითხვა გახდა მიზეზი იმისა, რომ ომის მონაწილე კნებები (ენეტები) გამოცხადდა, რამაც საშუალება მისცა კლინ დრამატურებს, ენტიკა (ვენეცია) ტროას ომიდან დაბრუნებულ ენეტთა მიერ დასახლებულად გამოეცხადებინათ.

(აქ და შემდგომ, ავტორს წყაროები, სამტკიცო არგუმენტები წიგნის მეორე ნაწილში გადააქვს, რამეთუ პირველი ნაწილი მსჯელობით არ გადაიტვიტოს და მთავარი ხაზი არ დაიკარგოს. წიგნის მეორე ნაწილი, რომლის წაკითხვაც სასურველია პარალელურ რეჟიმში, არანაკლებ საინტერესო საკითხავია).

ბერძენთა საზღვაოსნო მიღწევა, „ნოუ-ჰაუ“ ამ პერიოდისათვის მხოლოდ ორმოცდაათ ნიჩბიანი ხომალდი იყო! (1) რაც შეეხება ფოლადის იარაღს, ტროას ომის ეპოქა, ბრინჯაო-რკინის გარდამავალი პერიოდით ხასიათდება.

ტროას ომში ფოლადის სულ ორი იარაღი იბრძოდა: აქილეუსის პირველი საჭურველი, რომელიც, რომელიც გმირმა ჰექტორმა აართვა პატროლეს, და, ასევე, აქილეუსის მეორე საჭურველი, რომელიც პოემის მიხედვით ჰეფესტომ გამოჰკვდა! (2)

ილიადას წინამდებარე ნაწევრებში პაფლაგონიელთა ბელადის, პილემენის ეპითეტი „მკერდჯაგრიანი“ ერთობ გასაგებია და მისაღებია ქართველთათვის, თუმცა პილემენი ქართველური წარმოშობისა არ ყოფილა! სტრაბონის მიხედვით, რომელიც ამავე რეგიონიდანაა, პაფლაგონიელებსა და კაბდოკიელებს ერთი და იმავე სასაუბრო ენა აქვთ. (სავარაუდოდ სირიული, შეთვისებული პაფლაგონიელების მიერ).

რაც შეეხება სინოპელ ენეტებს, ჩვენი კვლევებით (როგორც ამას ქვემოთ დავინახავთ) ეს ის თემია, რომელსაც ორიოდ საუკუნით გვიან ხალიბებად, ფოლადის პირველმომპოვებლებად იხსენიებენ!

ზემოთ მოყვანილი პომპროსის ციტატა, რომ ომში პაფლაგონიელები მონაწილეობენ (და არა ენეტები) კვლევის პროცესში დამტკიცდა. რომ ენეტთა ტომის საცხოვრის ადგილის მითითებით,

რომლებიც უძველესი მცხოვრებნი ჩანან ამ ადგილისა, და რომლის შესახებ ელინური საზოგადოება ინფორმირებული ჩანს, პომპროსი მიანიშნებს და საზღვრავს გვიან ჩამოსახლებული პაფლაგონების ბინადრობის ადგილს. უფრო მეტიც, შემდგომი კვლევებით მტკიცდება, რომ პაფლაგონიელები ამ ტერიტორიაზე მოგვიანებით შემოჭრილი, ენეტებისათვის უცხო ტომია, რომელმაც ეს უკანასკნელი მარიანდინებთან ერთად შუაზე გახლიჩა, დაინაწილა. (როგორც ირკვევა, პომპროსი საკუთარი ეპოქის სინამდვილეს აღწერს და გვიან დასახლებულ პაფლაგონებს არ შეეძლოთ ტროას ომში მონაწილეობა.

უფრო მეტიც, პაფლაგონთა ხსენება სინოპის ნახევარკუნძულზე, პოემა „ილიადის“ შეთხზვის თარიღის კორექტივასაც კი მოითხოვს! იმავე მიზეზით, რომ ხალიბები (ენეტები) ამ პერიოდისათვის უკვე ფლობენ ფოლადის იარაღს (და მისი წარმოების ტექნოლოგიას), მათი მონაწილეობა ტროას ომში გამორიცხვლია! წინააღმდეგ შემთხვევაში, იქ არა ერთი აქილეუსი იქნებოდა ფოლადის იარაღ-საჭურველის მფლობელი, ვინაიდან ხალიბები (ენეტები) თავიანთი გამოკვერილი ფოლადის აბჯარი-იარაღით მიიღებდნენ მონაწილეობას ომში!

...და მაინც, ეს ქართველ ტომთაგან ერთ-ერთი პირველი ხსენებაა ანტიკურ ლიტერატურაში. ის, რომ თემი პაფლაგონიელთა ტერიტორიის ორივე მხარეს ცხოვრობს, გვინგვებს, რომ ენეტები პაფლაგონიელთა ადრე არიან მოსული ამ ადგილას და ამავე ტერიტორიაზე ხდება მათი სახელდება ხენებად, ხალიბებად!

ქრონოლოგიურად ხალიბების ხსენება უკვე ჰეკატე მილეტელთანაა, VII. ჩ. წ. აღ.-მდე). ჰეკატე მილეტელი (3) ბერძენი მოგზაური და ისტორიკოსია, „დედამიწის აღწერილობის“ ავტორი. ჩვენამდე მოღწეულია რამდენიმე ფრაგმენტი, მაგრამ უკიდურესად მნიშვნელოვანია! ჰეკატესეული შემორჩენილი ფრაგმენტი იყოფა ფაქტიურად ორ ნაწილად: „აზია“ და „ევროპა“, შემინახული ბიზანტიური ე. წ. სვიდას დეკსიკონში, სადაც ზოგიერთი განმარტებითი სახის შენიშვნა გვიანაა გაკეთებული. აზიის „ჩვენთვის საინტერესო ფრაგმენტი ასე გამოიყურება.

185. კორაქსი, კოლხური ტომი, კოლხების მეზობელი, კორაქსების ქვეყანა და კორანეს კედელი.

186. კოლხები, ხალხი კაკასიის მთებთან, კაკასიის მთისწინეთი, კოლხების მთებად იწოდება, კოლხები ქვეყანა.

187. ჰეკატეს მიხედვით, ფაზისი არ ერთვის ზღვას?!

188. მოსხები კოლხური ტომი, მატეინების მეზობელი.

189. გონე, მატეინების ქალაქი, გორდიელების მეზობელი.

ამ ქალაქის მცხოვრებნი იცვამდნენ პაფლაგონიელების მსგავსად.

190. ხოი, ბეხირების მეზობელი ტომი, ხოის აღმოსავლეთ საზღვარზე ცხოვრობენ დიზერები.

191. მაკრონები, ამ დროისათვის სანები.

192. მარები, მოსინიკების მეზობელი ტომი

193. ტიბარანების აღმოსავლეთ საზღვრებზე ცხოვრობენ მოსინიკები. მათ აქვთ ქალაქი ხორედესი.

194. ტეირა, ლეკოსირების ქალაქი.

195. ხალიბები, მცირერიცხოვანი ხალხი პონტოსთან, თერმოდონტზე, ხალიბების სამხრეთით ეკრობა არმინა.

196. სტემენა, ხალიბთა ქალაქი

197. გერმონესა, ადგილი (კოლონია) ტრაპეზუნტთან

198. პატრასისი, ქალაქ პონტოსთან.

199. კროსა, ქალაქი პონტოსთან.

„დანდარიები, ტომი კაკასიის მახლობლად, როგორც ამბობს ჰეკატე „ევროპაში“ (სტეფანე ბიზანტიელი, გეოგრაფია, წიგნი მე-3, გვ. 277).

ჰეკატე მილეტელის ჩვენს დრომდე მოღწეული ნაწევრების კვლევა №187 მუხლით დაიწყო. ამ მუხლის მიხედვით, მდინარე ფაზისი ზღვას არ ერთვის. აქსიომაა, რომ მდინარე, რომელიც ზღვაში არ ჩაედინება, ერთვის ან ტბას, ან სხვა მდინარეს. რა მდგომარეობაა ჩვენს მდინარე ფაზისთან (რიონთან) დამოკიდებულებაში?

პალიასტომის ტბა ფაქტიურად ლიმიანია (ლაგუნა), რომლის მსგავსი არაერთია შავი და აზოვის ზღვების გასაყარზე. ჰეკატეს პერიოდში, ჩ.წ. აღ.-მდე მე-6 საუკუნეში ფაზისი რომ პალიასტომის გავლით შესულიყო შავ ზღვაში, ასევე ჩაითვლებოდა, რომ ის ზღვას უერთდება. შავი ზღვა-პალიასტომი-ფაზისი, ჰეკატე მილეტელისეული ვარიანტიდან უნდა გამოირიცხოს. არსებობს თუ არა სხვა მდინარე ფაზისი, რომელიც ასევე, მდინარეს უერთდება?

პასუხი დადებითია, ასეთი მდინარე არსებობს! ის მდინარე არაქსის ზემოწელია, რომელსაც არაერთგზის ახსენებს ბერძენი ისტორიკოსი და მოლაშქრე – ქსენოფონტი. ის, რომ მოინახა მდინარე, ფაზისად სახელდებული, რომელიც ზღვაში არ ჩაედინება, ვერ იქნება სამტკიცო იმისა, რომ ჰეკატეს აზიის ეს მდინარე აქვს მხედველობაში. საჭიროა დამატებითი სამტკიცებო.

„რატომღა მისი საზღვრები – ნილოსი, რომელიც ითვლება ეგვიპტის მდინარედ და ფაზისი, კოლხეთის მდინარე (ხოლო სხვები ასახელებენ მაიეტის მდინარეს ტანაისის და კიმერიულ გადასახელებს) არც სახელები ვიცით იმათი, რომლებმაც ასე დაჰყვეს დედამიწა, და არც ის, თუ საიდან დაარქვეს ეს სახელი“.

(ჰეროდოტე, ტომი 1, ნაწილი IV-45 მეღაპმენე, თბილისი, 1975).

ჰეროდოტე აქ აფრიკა, აზია, ევროპის საზღვრებზე საუბრობს.

ჰეროდოტეს სიტყვებიდან გამომდინარე ჰეკატე მილეტელი ევროპა-აზიის საზღვრად მდინარე ფაზისს (რიონს) უნდა გულისხმობდეს, განსხვავებით, სხვა, არცთუ მრავალრიცხოვან გეოგრაფთაგან. მხედველობაში რომ არ მივიღოთ სტეფანე ბიზანტიელის ზემოთ მოყვანილი ციტატა იმავე ჰეკატესეული ნაშრომიდან, რომელიც დანდარიების ევროპაში ასახელებს, ამავე აზრისაა დანდარიების შესახებ მოგვიანებით სტრაბონიც:

„მეოტების რიცხვს მიეკუთვნებიან სინდები და დანდარები, ტორეტები, აგრები და აპრეხები, ასევე ტერპეტები, ობიდაკენები, სიტრაკენები დოსკები და ზოგიერთი სხვა“ (სტრაბონი, წიგნი XI, II-11)

სტრაბონი ევროპა-აზიის საზღვრად ერთმნიშვნელოვნად მდინარე ტანაისსს (დონს) მიიჩნევს. გამომდინარე ამ პოსტულატიდან, დანდარები, ტორეტები და ზემოთ ჩამოთვლილი სხვა ტომები, სტრაბონისათვის უკვე აზიაა, მდინარე ტანაისის აღმოსავლეთით მდებარე!

იგივე ტომი დანდარიებისა, ჰეკატე მილეტელს ევროპაში აქვს მოხსენიებული! ცხადია, ჰეკატე მილეტელისეული საზღვარი ევროპა-აზიის შორის, მდინარე ფაზისზე (რიონზე) გადის!

თუ ევრაზიის საზღვარი მდინარე ფაზისია (რიონი), ჰეკატე მილეტელის „აზიის“ აღწერაში მოხსენიებული კოლხები და კორაქსები ვერანაირად მოხვდებოდნენ ქალაქ სოხუმთან, ვინაიდან ეს ტერიტორიები უნდა მოხვედრილიყო „ევროპის“ აღწერაში!

ცხადია, ჰეკატე მილეტელის ჩვენამდე მოღწეული „აზიის“ აღწერა იწყება მესხეთის მთებით, კოლხების და კორაქსების აღწერით. მიყვება როგორც შავი ზღვის სანაპიროს სამხრეთის მიმართულებით, ასევე აზიის კონტინენტის სიდრმეზე რამდენიმე ასეული კილომეტრის სიდრმეზე. №185-186 პუნქტი ჰეკატესეული ცნობებისა, რომელიც კოლხებსა და

კორაქსებს შეეხება, განთავსდება მესხეთის (კორაქსის) მთების ზემოთ. ასე რქმევია VI ს. ჩ.წ. აღ.-მდე, ასე ჰქვია პლინიუს უფროსთან I საუკუნეში, ასევე უწოდებს პროკოფი კესარიელი VI საუკუნეში ამ მთებს!

კორაქსების ტომების განთავსება სოხუმთან ახლოს გამოწვეულია ზემოთ აღნიშნული ჰეკატესეული ტექსტის არასწორი წაკითხვით. ჯერ ფსევდო სკოლაქს კარიანდელის, შემდგომ პომპროსიუს მელას მიერ. საბოლოოდ რუკაზე შესაბამისი კოორდინატების დატანა მოხდა კვადლოს პტოლომაიოსის მიერ. კორანეს კედელი, როგორც სვიდაში ჩანს, შესაძლებელი იყო მხოლოდ VI საუკუნის მერე ჩ.წ. აღრიცხვით შეტანილი. უურჩევდი ქართველ, (და არა მხოლოდ ქართველ) მეცნიერებს, კორაქსთა ტომის უნაყოფო ძებნას თავი დავანებოთ კელასურის კედელთან, რომელიც იუსტინიანე კესარიელის ხელმწიფობითაა ამეჩნებული VI საუკუნეში – ქრისტესით.

ამრიგად, ეჭვიმუტანლად დამტკიცებულია, რომ კორაქსების მთები და შესაბამისად კორაქსები მესხეთის (ჰეკატესეული მოსხების) გვერდზე არიან განლაგებული. სავარაუდოა, რომ ჰეკატე ტერმინ კოლხებში – ქართველებს გულისხმობს.

კოლხები, კორაქსების ახლოს, რასაკვირველია, კოლას მიდამოში მცხოვრები ქართველური ტომები იგულისხმება, რა ვერსიასაც უდიდესი ქართველი მკვლევარი, პავლე ინგოროვაც ანვითარებს. დამაფიქრებელია, რომ ამ დროსათვის არტაანი იქ არ ჩანს. (ჯერ არ ჩანს...)

მატიენები, ეს ინდოევროპული ტომი ჩანს კონტინენტის სიდრმეში. მისი ლოკალიზაცია შესაძლებელია ჰეროდოტეს მიხედვით.

ბეხიხირები – სავარაუდოდ, ქართველური ტომი (ბახარი – ასეთი დასახლებული პუნქტი დღესაც არსებობს დღევანდელ თურქეთში. ტრაპეზუნტ-კერასუნტს შუა, კონტინენტის სიდრმეში).

ხოი, მაკრონები, მარები, ტიბარანები, მოსინიკები, უმრავლესობა ადგილნაცვლებულია (საქართველო რესპუბლიკის ფარგლებში თუ ფარგლებს გარეთ). მათი იდენტიფიკაცია, განსახლების შუალედური თუ საბოლოო პუნქტების აღმოჩენა-დამტკიცება ხდება ანტიკურ ავტორთა ეჭვიმუტანელი ცნობების საფუძველზე. ტომების გადაადგილებისა და მათი საბოლოო განსახლების ადგილების პოვნა ბიზანტიური, თურქული და რუსული წყაროების საშუალებით ხდება შესაძლებელი.

„ტომები არ ქრებიან, ისინი განაგრძობენ არსებობას სხვა სახელის ქვეს ან სხვაგან“ (პომპროსიუს მელას პერიფრაზა) დაუჯერებელია, მაგრამ ზოგიერთი ტომის წარმომადგენელთა გვარებიც კი არის დაფიქსირებული, ხოლო ზოგიერთი გვარის ამა თუ იმ ქართველური ტომისათვის უშეცდომოდ მიკუთვნებაც კი არის შესაძლებელი!

ჰეკატე მილეტელის ცნობა: ხალიბები, მცირერიცხოვანი ხალხი, მცხოვრები პონტოსთან, თერმოდონტზე. ხალიბების სამხრეთიდ ეკროს არმინა.

ერთობ საყურადღებოა. ის, რომ აქ ხალიბების მცირერიცხოვნობაზე საუბარი, რომელსაც ჩვენ მოგვანებით შევხვებით.

– ხალიბები, სავარაუდოდ, სამხრეთის მიმართულებით მდინარე თერმოდონტიდან მოყოლებული, ზღვის სანაპიროს გასწვრივ მენხრად ცხოვრობენ, არცთუ მრავალრიცხოვანი არიან. სახეზეა ხალიბთა რაოდენობის მნიშვნელოვანი კლება ამ ადგილებზე, სავარაუდოდ, მათი სიმჭიდროვის ხარჯზე. ტერიტორიულად ისინი მდინარე თერმოდონტიდან სინოპის მთელ ნახევარკუნძულზე ჩანან მიმოფანტული, ვინაიდან არმინა – ეს პროვინცია სინოპელთა ნავმისადგომია, სინოპიდან 6-9 კილომეტრი სამხრეთით.

ხურბა ჰბაღუა, (გაგრძელება იქნება)

ლავრენტი ბერია – საბჭოთა პაპშირის ცილდაწამებული გმირი

(გაგრძელება წინა ნომრიდან)

რამდენიმე კვირის შემდეგ ტკაჩენკო უჩვენებს ნოვიკოვს ბერიას სახელზე შედგენილ წერილს, სადაც შეთავაზებულია უაზრო საკადრო გადაადგილებები იარაღის მწარმოებელ ქარხნებში – ეს მოიხსნას, ეს შეიცვალოს. ნოვიკოვი ცდილობს აუხსნას ამ საქმის უაზრობა, მაგრამ ვერაფერს ხდება. რამდენიმე ხნის შემდეგ ნოვიკოვს ურეკავს ბერია და აძლევს შეკითხვებს. იგი კარგად უგებს ნოვიკოვს და ეუბნება, რომ ყურმილი გენერალს გადასცეს. ტკაჩენკო იღებს ყურმილს და ესმის საშინელი გინება: “რატომ გაგაგზავნე შე ასეთი და შე ისეთი ნოვიკოვთან – მისგან ჯაშუშურად შეგეგროვებინა ინფორმაცია თუ დახმარებოდა რეგულაციები? იცოდე, დახერხება არ ავცდებარა!” ტკაჩენკო დგას გაღურჯებული და ლულვლებს: “გისმენო, ამხანაგო სახალხო კომისარო!” ამის შემდეგ ტკაჩენკო საერთოდ გაქრდა...”

არა, იგი არსად არ გამქრალა. ბერიას იგი არ დაუხვრეტია, მაგრამ შეჯორვა ნამდვილად მოუხდა. ივანე მაქსიმეს ძე ტკაჩენკომ სამამულო ომი დაამთავრა შემდეგ თანამდებობებით და წოდებებით: 1941-1943 წლები – სსრკ შინსახკომის მე-7 სპეციალური სამმართველოს – ეკონომიკური მთავარი სამმართველოს უფროსი; 1942-1943 წლები – სსრკ შინსახკომის მთავარი ეკონომიკური სამმართველოს უფროსის მოადგილე. იგი საბჭოთა ატომურ პროექტშიც კი იყო წართული და უზრუნველყოფდა რიგი მნიშვნელოვანი ობიექტების უსაფრთხოებას, 50-იან წლებში სათავეში ედგა საბჭოთა კავშირის შინსახკომი-შსს-ს მთავარ სამმართველოებს სტავროპოლში, ჩელიაბინსკში...

მაგრამ იყო გადაწყვეტილებათა მიღების კიდევ ერთი, ფრიად უმნიშვნელოვანესი რგოლი, რომელზეც სრულად იყო დამოკიდებული... დიდი სამამულო ომის დამთავრების შემდეგ. **სსრკ უმაღლესი თანამდებობის პირების წარმომადგენელთა უსაფრთხოება.**

...ოფიციალურად ობიექტს ერქვა “ი. სტალინის სახელობის ცენტრალური სტალიონი” – ყველაზე დიდი საბჭოთა კავშირში, გათვლილი 200.000 მაყურებელზე, 142 ათასი დანომრილი ადგილით. სპორტული არენის გარდა სპორტული კომპლექსი მოიცავდა სპორტულ-სავარჯიშო შენობას და საერთო საცხოვრებელს. ყოველივე ეს მდებარეობდა ახალგაზსნილი მეტროს სადგურიდან 500 მეტრში. მაგრამ 1939 წელს მშენებლობა დააკონსერვეს: ჯერ ერთი, უკვე დაიწყო მეორე მსოფლიო ომი მთელი სახსრები თავდაცვის გასაძლიერებლად იქნა მიმართული, რადგან არსებობდა ვერმანელთა თავდასხმის რეალური საფრთხე. მეორეც, მთავარი ობიექტი, რომლის მისაჩქმალად შენდებოდა სტალიონი, განსაკუთრებით კი მისი მესამე იარუსი, უკვე მზად იყო. **ეს გახლდათ დამატებითი სამეთაურო პუნქტი – ჯერ თავდაცვის სახელმწიფო კომიტეტის, გერმანელთა**

თავდასხმის შემდეგ კი უმაღლესი მთავარსარდლის საყრდენი ობიექტი.

როგორც მწერალი ისტორიკოსი ვ.მ. ქუხრაი (მირონენკო) გვაუწყებს, რომელიც სტალინის ცხოვრებას და მოღვაწეობას ლამის საათობრივად შეისწავლიდა, ბეჭადი ამ ობიექტს გაეცნო 1940 წლის აპრილში.

იოლი წარმოსადგენია, რომ ავტომატ-ქანების კორტეჟი მოძრაობდა სპეციალურად გაყვანილ 17-კილომეტრიან გვირაბში, რომელიც კრემლის სპასკის ჰიშკართან იწყებოდა. შემდეგ გვირაბი გადიოდა ლუბიანკაზე – სსრკ შინსახკომის შენობის ქვეშ, გვერდს უქცევდა საპაერო თავდაცვის ჯარების ბუნკერს, რომელიც მდებარეობდა მეტრო “კიროვსკაიასთან” (“Чистые пруды” – “სუფთა ტბორები”), სადაც მოხვედრა შეიძლებოდა სახალხო კომისარის მისაღებაში მდებარე ლიფტით (მიასნიცკის ქუჩა №7). შემდეგ გვირაბი მიდიოდა მეტროს ხაზის პარალელურად, “იზმაილოვოს” ბუნკერის მიმართულებით.

ჩვენი ცნობა. “ღრმა განთავსების სპეცობიექტს, რომელიც მდებარეობს მეტრო “კიროვსკაიასთან”, გაანჩნა რამდენიმე მიწისქვეშა დონე, რომლის ქვედა წერტილი მდებარეობს 70 მეტრის სიღრმეზე. იგი აგებულია 1937-1940 წლებში, მოსკოვის საპაერო დაცვის შტაბისა და სსრკ შინსახკომის სამეთაურო პუნქტისათვის. ომის დაწყებისას აქ გადმოვიდა თავდაცვის საკავშირო კომიტეტის ხელმძღვანელობა. მატარებლები იქ არ ჩერდებოდნენ. პერონი შემოსახვრელი იყო მაღალი კედლით, რომლის მიღმა მდებარეობდა უმაღლესი მთავარსარდლის კაბინეტი და კავშირგაბმულობის ურთულესი სისტემა, რომელსაც კავშირის დამყარება შეეძლო ნებისმიერ აბონენტთან.

გვირაბების ზომები სპეცობიექტებს შორის სტანდარტული იყო, სადაც თავისუფლად ეტეოდა უნივერსალური ნორმალური გაბარიტის მქონე სტრანსპორტო საშუალებები. იქ გადიოდნენ არა მხოლოდ მსუბუქი, არამედ მძიმე ტანკები და ვაგონები. ვენტილაცია და სხვა მოწყობებიც მეტროს ტექნოლოგიების მსგავსად იყო შექმნილი. მატარებელი წინ ერეკებოდა პაერის ნაკადს და უკან ვაკუუმს ქმნიდა.

1990 წელს ჩატარებული რეკონსტრუქციისას ნათელი გახდა, რომ სტალინის მანქანას შეეძლო პირდაპირ თავდაცვის სახელმწიფო კომიტეტის სხდომის დარბაზში შესულიყო. გვირაბისა და ბუნკერის კარები ერთმანეთს უყურებენ. 15 მეტრის სიღრმეში, რკინაბეტონის სქელი სახის საფარქვეშ მოწყობილი იყო მანქანების გასახერხებელი კვებურთელა მოედანი, სადაც თავისუფლად შეიძლებოდა 150 ტანკისა და ამდენივე ავტომანქანის დაყენება. აქვე იყო განთავსებული საკმაოდ სოლიდური სარემონტო ბაზა.

სტალინის ბუნკერში გათვალისწინებული იყო ადგილი პირადი ექიმისათვის. თავად ტანკები გამოიხნული იყო ალივის შემთხვევაში მტრის გარემოცვის გარღვევისათვის და სპეციალურ აეროდრომზე მოსახვედრად. მეტროს სადგურის პარალელურ რკინიგზის ხაზზე მუდმივ მზადყოფნაში იდგა ჯაგშნოსანი მატარებელი, რომელიც მზავრებს გაიყვანდა ჩვენს უახლოეს ქალაქამდე...” (ნიკოლოზ პალნიკოვი, “ღრმად განთავსებული ობიექტები”, ჟურნალი “კრასნაია ზვეზდა”, 21.04.2010 წელი).

ამრიგად, ჩემი ვერსია გახლავთ ის, რომ სსრკ შინსახკომის პირველი მოადგილის, გენერალ-ლეიტენანტ ი.ი. მასლენიკოვის მიერ გამოცემული განკარგულების პირველი პუნქტის ქვეპუნქტის მოთხოვნა, რომელიც გამოიცა სსრკ შინსახკომის 1941 წლის 27 ივნისის №34 ბრძანების შესრულების უზრუნველსაყოფად, შეს-

რულდა მხოლოდ ნაწილობრივ (გარდა სამთო-მსროლელი დივიზიისა).

აქ ყურადღებას იქცევს შინაგან საქმეთა სახალხო კომისრის ბრძანების რიგითი ნომერი. შეიძლება ადამიანმა იფიქროს, რომ დოკუმენტაციის ნუმერაცია იწყება დიდი სამამულო ომის დაწყების დღიდან – 1941 წლის 22 ივნისიდან. ამ საბუთის ორიგინალი დღესაც უადრესად გასაიდუმლოებულ პირობებში ინახება. ამდენად, ვერსიის სახით შეიძლება განვიხილოთ ის ფაქტი, რომ სსრკ შინსახკომის პირველი მოტომექანიზირებული კორპუსი, ძერვინსკის სახელობის პირველი მოტომსროლელი დივიზია, პირველი სატანკო და პირველი ტანკსაწინააღმდეგო ბრიგადები შექმნილი იყო სწორედ უმაღლესი მთავარსარდლის იოსებ სტალინის სამეთაურო პუნქტის დასაცავად, რომელიც “იზმაილოვის პარკში” მდებარეობდა. წვრილმანებში გარკვევის გარეშე არ შეიძლება არ გამოითქვას აღტაცება იმის თაობაზე, თუ როგორი მაღალი ოსტატობით იყო დაცული ქვეყნისათვის ეს უმნიშვნელოვანესი სამეთაურო პუნქტი, რომელიც უზრუნველყოფდა ჯარების მომარაგებას, მათ გადაადგილებას, მანევრებს, სტრატეგიულ მიმართულებებზე მოძრაობას, ხელმძღვანელობდა შეიარაღებაზე მომუშავე სამრეწველო ობიექტების დაცვას! მთელი ეს დოკუმენტაცია შეკრდა იყო გასაიდუმლოებული 2005 წლამდე.

პირველმა, მე ვიტყვი “მიწისქვეშა სატანკო დივიზიამ” შეიარაღებაში მიიღო უკვე რეზერვიდან მოხსნილი ახალი ტანკები KB-1, რომელიც დაკომპლექტდა სსრკ შინსახკომის ფ.ე. ძერვინსკის სახელობის ხარკოვის სამხედრო-სასახლგრო აკადემიის ჯავშანსატანკო განყოფილების კურსდამთავრებული ტანკისტებისაგან, 125 კაცის შემადგენლობით. მაგრამ, თავისთავად, ტანკები ეფექტურები ვერ იქნებოდნენ მოტორიზებული ფეხოსანი ქვედანაყოფის მხარდაჭერის გარეშე. სწორედ ამ მიზნით ჩამოყალიბდა სსრკ შინსახკომის შემადგენლობაში 35-ე სატანკო მოტომსროლელი დივიზია. ხოლო ანტიდივიზიული საქმიანობის გაძლიერება ევალებოდა სსრკ შინსახკომის განსაკუთრებულ სამხედრო ქვედანაყოფს. ქალაქ მოსკოვის მისადგომების დამცველი მძლავრი ტანკსაწინააღმდეგო სისტემისა და სტრატეგიული ობიექტების დაცვისათვის შექმნილი იყო პირველი ტანკსაწინააღმდეგო საარტილერიო ბრიგადა.

სისულელე იქნება იმის გაფიქრებაც კი, რომ ომის დაწყების პირველ უმძიმეს დღეებში შინაგან საქმეთა სახალხო კომისარი ლ.პ. ბერია და მისი მოადგილე, გენერალ-ლეიტენანტი ი.ი. მასლენიკოვი “სათამაშო დირექტივებს” გამოსცემდნენ. ეს გახლდათ წინასწარ კარგად მომზადებული და სტრატეგიული გამოცდილების მქონე უნარიანი ხელმძღვანელების ბრძნულად გათვლილი მოქმედებები, ხოლო თავდაცვის ზღუდე “იზმაილოვის პარკის” შექმნა განსახლებული იყო ქვეყნის სამომხიზაციო გეგმის სპეციალურ ქვეთავში, რომელსაც პირობითად ეწოდებოდა “МП-1941”.

(სიტყვისათვის, პიტლერის ბანაკს ომის წლებში იცავდა სპეციალური დამცველი კორპუსი, რომლის შემადგენლობაში შედიოდა სატანკო დივიზია, რომელიც ადგიური იყო იმ დროისათვის უძლიერესი ტანკებით, სახელწოდებით “ვეფხვი”).

1941 წლის შემოდგომაზე მოსკოვი ფრონტისპირა ქალაქად იქცა. მაშინ არ არსებობდა იმის მყარი რწმენა, რომ საბჭოთა კავშირის დედაქალაქს დაეინარჩუნებდით. პარტიული და სამხედრო ბოსები თავს იმშვიდებდნენ: “არა უშავს რა, კრემლში პოლონელებიც ნებისმიერ დროს ნაპოლეონ-მაც გადაიზამთრა, მაგრამ მერე კუდით ქვა ვასროლინეთ მომხდურებს!...” ამ დროისათვის კი, ამ მოაზროვნეების ცოლშვილი და ქონება უკვე ქალაქ კუიბიშ-

ჩევში (სამარა) ჰქონდათ საიმედოდ დაბინავებული.

1941 წლის 8 ოქტომბერს სსრკ თავდაცვის სახელმწიფო კომიტეტმა მიიღო დადგენილება ხუთეულის შემოდების თაობაზე, სსრკ შინაგან საქმეთა სახალხო კომისრის მოადგილის სეროვის ხელმძღვანელობით, “ქალაქის საწარმოებში სპეციალური ღონისძიებების გატარების თაობაზე”. მხედველობაში იყო მიღებული მოსკოვის 1119 საწარმოს ლიკვიდაცია, რომელთა შორის 412 გახლდათ, მოლიანად ან ნაწილობრივ, სამხედრო დანიშნულების მქონე წარმოება.

დაგეგმილი იყო მოსკოვის აფეთქება! 13 ოქტომბერს ბერიამ დღიურში ჩაწერა:

“დიდი საუბარი შედგა. კვლავ ვუმტკიცებდი კობას, რომ ქალაქის აფეთქება და მისი დატოვება საჭირო არ არის. ფაქტია, რომ საფუძვლიანად ვერაფერს ვერ ავაფეთქებთ, რადგან გვაქვს უკანდახვეის სამწუხარო გამოცდილება – პანიკა და სრული ქაოსი. სრულიად ახალი ნიშნითა კალინინი. ხომენკომ დამირეკა და მითხრა, რომ ჯოგებად გარბოდნენ ქალაქიდან. სირცხვილია! მოსკოვიდანაც ასე თავქუდმოვლევჯილები გაიქცევიან”.

(ომის დაწყებიდან ნახევარი წლის განმავლობაში მოსკოვიდან ორგანიზებული წესით გაემგზავრა 2.200.000 ადამიანი. ამასთან, 1942 წლის 8 იანვრის მონაცემებით მოსკოვში რჩებოდა 2.370.000 ადამიანი).

“უფრო მყარი უნდა გავხადოთ ქალაქის დაცვა და მოვამზადოთ იგი ქუჩის ბრძოლისათვის. თუ გერმანელები ქალაქში შემოვლენ, აქედან ცოცხლებმა ვეღარ უნდა გააღწიოთ. ჩვენ აქ თითოეული მიწისქვეშა კომუნიკაცია და ლუკი კარგად ვიცით, რისი წყალობაც ფრონტს გვერდს აუვლით და მტერს ზურგში მოვექცევით. ტანკების გამოყენებაც შეიძლება საცეცხლე წერტებად. კობას ერთი ხანი თითქოს არ ეჯერა, რომ მოსკოვს დაეინარჩუნებთ. ბრძანა რომ საწარმოების ლიკვიდაცია განგვეხორციელებინა. საწინააღმდეგო აზრის მოსმენაც კი არ უნდოდა. ახლა კი დარწმუნდა ჩვენს სიმართლეში და მუშაობის გაგრძელება გვიბრძანა. ამბობდა, რომ მოსკოვის თითოეული სახლი უფრო უნდა გავამაგროთო. მერე მე და მალენკოვი გვიხმო და დაგვაგადა, რომ მუშაობა გაგვეაქტიურებინა. ჩვენს დღესა და დამეს ვასწორებთ მუშაობაში”.

გარდა ამ გადაუდებელი ღონისძიებებისა, კვლავ გაერთიანებული შინაგან საქმეთა სახალხო კომისარიატის ხელმძღვანელისა და მთავრობის მეთაურის მოადგილის ერთ-ერთ მთავარ სახრუნავს წარმოადგენდა ოპერაციების ჩატარება მტრის ზურგში, დროებით ოკუპირებულ საბჭოთა ტერიტორიებზე... უკვე 1941 წლის აგვისტოს 20-ში ფრონტზე გაიგზავნა სახელმწიფო უშიშროების ოფიცერ, შემდგომში შინსახკომის პარტიზანული გაერთიანებების “მიტიასა” და “გამარჯვებულის” მეთაურის, საბჭოთა კავშირის გმირისა და ლენინის ოთხი ორდენის კავალერის დ. მედვედკის ჯგუფი.

და ეს ყველაფერი გადადიოდა ბერიას ბუკებზე. ხშირად იმის დროც კი არ გაანდა, რომ დღიურში სათანადო ჩანაწერები გაეკეთებინა.

მხოლოდ პარტიზანული მოძრაობის კოორდინირებას მიჰქონდა დიდი დრო. ეს იქ, სადაც ყველაფერი ისე ჩანდა, რომ უკვე ომის დაწყებისას მზად იყო მძლავრი პარტიზანული კომანდო!

თარგმანი როლანდ ჯალაღანიასი, (გაგრძელება იქნება)

უფროსილით ავობაშიან კახებს

გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ ა.წ. 20 მარტის ნომერში დაიბეჭდა ვინმე არჩილ იოსელიანის სტატია სათაურით – „რუსეთის ჯაშუშებს გაზეთის ფურცლები არ უნდა ეთმობოდეთ“.

სიტყვა „ვინმეს“ იმიტომ ვხმარობ, რომ არც ამ პირის გვარ-სახელი, პარტიის თავმჯდომარეობა, საერთოდ ასეთი პარტიის არსებობა, ყოფილი პარლამენტარობა, მითუმეტეს ბერლინში ლექციების კითხვა არაფერს მეუბნება. ისე კი, ვუთანაგრძობ მის ყოფილ მსმენელებს, ვინაიდან წერილში გაჟღერებული „ცოდნა“ ისტორიისა, არავითარ პარამეტრებში არ ჯდება და ტოვებს უდავოდ არასახარბიელო შთაბეჭდილებას. ასეთისთვის პასუხის გაცემაც არ ღირს, ვინაიდან მისი მიზანი სწორედ ისაა, რომ „ჯაშუშებმა“ ვუპასუხოთ და ამით გაზეთის მკითხველის ყურადღება მივაპყროთ იოსელიანის პიროვნებას.

არ დაგამადლოთ! თუმცა სულაც არ მჯერა, რასაც ქვემოთ მოგახსენებთ, შეიგნოთ, მაგრამ მაინც. თქვენ თუ არა, სხვები ხომ გაიგებენ?!

თავიდანვე გეტყვით, რომ საქართველოს მრავალსაუკუნოვან ისტორიაში ჰქონდა ხანმოკლე აღმასვლები და მათ შორის საბჭოთა პერიოდი უდავოდ გამორჩეულია. პირადად მე, მეამაყება, რომ შეგნებული ცხოვრების მნიშვნელოვანი წლები საბჭოეთის არსებობის ეამს გავატარე, რომელმაც ჩემში და ჩემს კოლეგებში, თქვენ რომ „ჯაშუშებად“ მოიხსენიებთ, ჩამოაყალიბა პროფესიონალიზმი, საქმისადმი გულწრფელი, პასუხისმგებლური დამოკიდებულება, რაც უყურადღებოდ არ დარჩენილა ეროვნული ხელისუფლების დროს.

ახალარჩეული უზენაესი საბჭოს გადაწყვეტილებით დაინიშნე კიდევაც საკანონმდებლო ორგანოს სამდივნოს უფროსად. სამწუხაროდ, საყოველთაო სახალხო არჩევნების გზით მოსულ ხელისუფლებას „ავტორიტარული კაცების“ წაქეზებით და ძალისმიერი გზით დაამხეს, ხოლო პრეზიდენტი აიძულეს სამშობლოდან წასულიყო.

გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკაში“ გამოქვეყნებულ წერილში ჟურნალისტი სოსო ჭუმბურიძე ავადსახსენებელ პერიოდს იხსენებს და იმ „ავტორიტარ კაცებს“ მინიშნებს, რომელმაც ლამის სამსახურში არ შეუშვა. ამ „კაცში“ მან თქვენ ამოგიკითხათ. ასეთმა „ავტორიტარმა კაცებმა“, შესაძლოა მათ შორის თქვენც, 1992 წლის 6 იანვარს უზენაესი საბჭოს შენობაში, სამდივნოს უფროსი არ შემიშვეს და მხოლოდ თქვენი მოვარე იოსელიანის, კიტოვანის, სიგუას ერთობლივი განკარგულებით, დამრთეს იქ შესვლის ნება.

„ავტორიტარი კაცების“ ბოროტმა ხელმა ქართული, საბჭოთა არქიტექტურის შესანიშნავი ძეგლი – მთავრობის სახლი, ნანგრევებად აქცია, ცეცხლს მისცა თბილისის ცენტრი. ჩვენ კი – „ჯაშუშებმა“, დავიწყეთ დანგრეულ-გაპარტახებულის აღდგენა და თავდადებული შრომით შევქვედით, 1992 წლის ბოლომდე, იქ პარლამენტის კომიტეტების განთავსება.

„ავტორიტარი კაცები“ დაბეჯითებით მოითხოვდნენ უნიკალური შენობის დანგრევას და როდესაც არ გამოუვიდათ, მისთვის პროფილის შეცვლას (ბიზნეს ცენტრისთვის გადაცემას). არც ეს გამოუვიდათ, ვინაიდან ჩვენ, „ჯაშუშები“ საღ კლდედავით დავდგით და დროებით ხელისუფლებას შევანარჩუნებინეთ შენობა საქართველოს პარლამენტისთვის.

თქვენ – „ავტორიტარი“ ანგრევდით და ამისთვის არვის დაუსჯიხართ – სამწუხაროდ. ჩვენ, „ჯაშუშები“, ვადგენდით და ამისთვის მოითხოვთ ჩვენს დასჯას – გერმანიაში „ნამოღვაწარი“, ნაპარლამენტარი,

„სოციალური სამართლიანობის“ პარტიის თავმჯდომარე?! ამას, მხოლოდ სულიერად გაპარტახებულ ქვეყანაში შეიძლება ჰქონდეს ადგილი – თქვენი მსგავსი აზროვნების ადამიანების გამო.

რაც შეეხება სტალინს. მიუხედავად თქვენი და თქვენნაირი დაუნახავი ადამიანებისა, სტალინი იყო, არის და იქნება მსოფლიო მოვლენა, რომელსაც ფინიების წაგვქაჯი ვერაფერს დააკლებს. მან ბევრი რამ გააკეთა საქართველოსთვის – გადააქცია რა დარბი, ჩამორჩენილი, აგრარული ქვეყანა აგრარულ-სამრეწველო, მოწინავე ქვეყნად. ქართველი სპეციალისტების, მეცნიერების, სპორტსმენების, ხელოვნების მუშაკების სახელები გაცხდა საქართველოს ფარგლებს, ისე, როგორც აქ წარმოებული პროდუქცია.

ჩამოთვლა შორს წავიყვანს. ვიტყვი ერთი შეხებ – ეროვნული განძის, მენშევიკური მთავრობის მიერ საფრანგეთში გატანილის, დაბრუნებაზე. თქვენ და თქვენნაირებს – ისტორიის არმოდინებს სჯერათ, რომ ეს განძი ექვთიმე თაყაიშვილმა ჩამოიტანა. არვინ სვამს კითხვას, საფრანგეთის საკუთრებაში გადასულ ქართულ საგანძურს, ვინ გამოატანდა ექვთიმე თაყაიშვილს?!

რომ არა სტალინის თხოვნა საფრანგეთის პრეზიდენტის დე გოლისადმი, ეს საგანძური დღესაც იქ იქნებოდა.

აღნიშნულთან დაკავშირებით უაღრესად საინტერესო და ერთობ სასარგებლო გამოკვლევა ჩატარა გრიგოლ ონიანმა, ცნობილმა „ჯაშუშმა“ და ვრცელი წერილები გამოაქვეყნა გაზეთ „საქართველო და მსოფლიოში“. თქვენ, როგორც „ისტორიკოს“, გირჩევთ წაიკითხოთ, გამოგადგებათ თვალის ასახელები. ასევე გირჩევთ ვალერი კვარაცხელიას, სახელგანთქმული „ჯაშუშის“ უაღრესად საინტერესო ახალი წიგნის „მინიფესტი სტალინზე“ წაიკითხვას.

ახლა რაც შეეხება „სეპარატისტ“ ასლან აბაშიძეს – კაცს, რომელიც წინ აღუდგა თქვენს მსგავს „ავტორიტარებს“ და არ შეუშვა აჭარაში. რომ არა ასლან აბაშიძე, აჭარასაც აფხაზეთის გზას გაუყენებდით – იმი მაქვს მხედველობაში, რომელშიც უდავოდ ჩაერთო მსოფლიო თურქეთი.

ასლან აბაშიძის წყალობით ბათუმიდან გატანილი იქნა რუსული სამხედრო ბაზის შენობა-ნაგებობები, საწყობები, სხვადასხვა დანიშნულების შეუხედავი სახლები; აშენდა ხიდები, გვირაბები, საბორნე გადასასვლელი, სარფის საბაჟოს თანამედროვე შენობა, სახდგავო კატარღების სამშენებლო ქარხანა, სხვა ქარხნები, სამედიცინო დანიშნულების შენობა-ნაგებობები. აჭარის ავტონომია გაწვევდა ევროპის რეგიონთა ასამბლეაში. რომელი ერთი ჩამოვთვალა.

აბაშიძე უდავოდ იყო მშენებელი და არა მგრეველი. ასეთს მხარში უნდა დაუდგეს ყველა საღად მოაზროვნე

ადამიანი. სწორედ ამან მიიზიდა ქართული ინტელიგენცია აჭარისკენ.

თურქეთთან „შეერთების“ მსურველი „სეპარატისტი“ ასლან აბაშიძე ძალ-ღონეს არ იშურებდა პარტია „აღმოსავლეთის“ საქართველოს პარლამენტში უმრავლესობით მოსვლისთვის. „სეპარატისტი“ აბაშიძის წყალობით აჭარაში ქართველი თავაწეული, წელში გამართული დადიოდა და არა ისე, როგორც დღეს – ლამის თურქეთად ქცეულ, ვითომ საქართველოს ავტონომიაში.

1991 წლის დეკემბრიდან – ყველა საბჭოთა რესპუბლიკისთვის დამოუკიდებლობის ბოძებიდან, საკმაოდ დრო გავიდა. „უპატრონოდ“ დარჩენილებმა, თანაც პოლიტიკის შუაგულ ოკეანეში ცურვის უცოდინრებმა, რას არ მიმართეს და რის ვაი-ვაგლახით თავს უშველეს. საქართველომ კი „ავტორიტარი კაცების“ შავბნელი ქმედებით, ლეგიტიმური ხელისუფლებაც დაამხო და რეგიონებსაც შეუტია. სამეგრელო, აფხაზეთი, სამხრეთ ოსეთი ამის უმძიმესი მაგალითია – გამოუსწორებელი, აუხსნელი. და როდესაც ცენტრმა ავტონომიები ვერ დაიმორჩილა, ოკეანის გადაღმელებს მიმართა დახმარებისთვის.

რა მოუტანა ამ დახმარებამ ქვეყანას?

საშინაო ომი, ტერიტორიების დაკარგვა, მსხვერპლი შინ და გარეთ – საერთაშორისო მისიებში მონაწილეობისას, ეკონომიკურ-საფინანსო გაუგებრობა, უმძიმესი სოციალური მდგომარეობა, ლუკმაპურის საძებნად მოსახლეობის უცხოეთში გადახვეწა, სხვა უარყოფითი მომენტები. არსად ჩანს დაპირებული გაწვევება ნატოში, შორეულია ევროკავშირში შესვლის პერსპექტივაც და ყველაფერი ეს უაღრესად მძიმე დემოგრაფიული სურათის ფონზე.

ყოველივე აღნიშნული მაფიქრებინებს, რომ რუსეთთან ურთიერთობა – საქმიანი, პრაგმატული, აუცილებელია, თუნდაც ერის მშვიდი ცხოვრებისთვის; ეკონომიკის ფესზე დაყენებისთვის; დემოგრაფიული ვითარების გამოსწორებისთვის.

ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკების რუსეთთან ურთიერთობის მაგალითები მაღაპარაკებს ამას, ისე, როგორც ფინეთის. და კიდევ ის – ჩვენი მოსახლეობის ერთი მესამედი რომ რუსეთში ცხოვრობს და ყოველთვიურად მილიონობით დოლარს უგზავნის შინ დარჩენილ ნათესავებს.

ანტირუსული გამოსვლებით და განცხადებებით რუსეთს ვერაფერს დაეკლებო, მაგრამ ჩვენს თავს უეჭველად და ვაიძულებოთ რუსეთს ეკონომიკური კავშირებიც გაწვევით და იქ მცხოვრები ქართველობაც გამოვიყაროს. მაშინ კი უკვე გვიანი იქნება. დროული გამოფხიზლება გემართებს ყველას, მათ შორის ყოფილ „ავტორიტარი კაცებსაც“.

ჰამლეტ ჰიპაზილი, პოლიტოლოგი

პოეზიის კუთხე
თბილისურ-ამსტერდამული
პარალელუმი და ჩანახატები

ყურმოკრული დიალოგი

ძალიან ბერჯერ სირცხვილნაჭამი ამბადებული არის მაჭარი, დააფადა და მოიყენა ბრკე... – პაღურნაკრავი უკრაინიდან რად არ იფიქრე, უკან ივლიდა თბილისისა და კიევისაკენ? – ცოლეურებთან რაკი ჩავიდა, ბიჭუჭებს გვისევეს ამსტერდამიდან. – ჰო, მარა ახლა რა დროს ომია, მისთვის წამალი „მატროსოვია“, იცის ბიბამ და იცის ბებამ, რომ ყველა სხვა გზა წასაგებია! ვირი, სპილო და არწივი ჩვენს შეჭმას ბევრი ცდილობდა და უნდა ვენდოთ, აწი, ვის? ვირიც გემფარველობს, სპილოცა და მაინც გვეკორტნის არწივი!

ამბავი „ნადევარისა“

ამსტერდამში ოხრავს, ხენეშის კრეშნატიკზე „ნადევარი“, ხან თბილისში, ხან კიევიში ორი კურდღლის მადევარი!

მეორედ მოსვლა

თუ გამოვედით საღათიდან და საღად შევაფლეთ თვალი მიდამოს, ბარც, ნიხაფიც ერთი ხიდანა რაკი ითლება, აღარ ვიდავოთ, „მეორედ მოსვლა“ რაღად გვინდაო! საუკუნოვან ხეთა პარკში გემი გადარჩა, არ ჩაიბიძრა, ნაპირთან ზღვა რომ ღმულოდა, მაშინ, რადგან ლოცმანმა არ ჩაიბინა, არც ოჯახში, არც ხნოვან ხის ძირას, მისთვის სანუკვარ დენდროლოგ-პარკში!

„სერობა“ ამსტერდამში

სამწუხაროა, მაგრამ ფაქტია, რომ ქართველობა უკვე განახევრდა და მალე გამეოთხედელება, რამეთუ ძალზე ბევრია ხანსაზმული. ამ დროს კი ჰოლანდიაში ცოლეურს შეფარებული არავითარ უკეთურზე არ იხევეს უკან და ერთ-დროულად დასდევს ორ კურდღელს, რათა პირველ კაცად დაბრუნდეს ან უკრაინაში, ან მისივე ძალისხმევით გაუკაცრიელებულ საქართველოში და ამ მიზნით ამფსონებთან ერთად შემზარავ „ბაზალეთს“ ამზადებს.

ამსტერდამში სათათბიროდ შეიკრიბნენ ყვარყვარენი.

უკვე გაკორტრებულები, უკვე მონ-აყანყალები,

ექვსის ნაცვლად სამ მილიონს ვინც არ თვლიდა ერის მოსხრად,

ამბობს, რომ არ მოეწონა ხელმეორედ იმის მოსვლა,

ვისაც უყვარს საქართველო და „სამების“ მადლი მოსავს,

ვინც ქვეყანას ააცილა „ცოცხოსანთა“ ჭუჭყით მოსვრა!

როცა წაჯექ-უკუჯექით უზნეობა მორაღდება

და ათრთოლებს მონადირეს ათასგვარი მოლანდება,

თუ მყისვე ვერ გაარკვია, კურდღლის გვერდით რომ ლანდია,

პანურისგან ვერ დაიცავს სიდედრი და ჰოლანდია!

ალექსანდრე შენგელია

მერაბ კოსტავას პოეზია

ბიბლიაში ფილისტიმელთაგან შეშინებულმა მეფე რაულმა მესულთანე ქალს სთხოვა სამოელის გამოძახება საიქიოდან. მიწიდან ამოვიდა მოსახსამიანი სამოელის ანრდილი. სულმა მას შეხსივლა, როგორ ავიწროებდნენ ფილისტიმელები, როგორ განურისხდა ღმერთი და როგორ განუდგნენ წინასწარმეტყველები. კეთილმა ღვთისმსახურმა უგუნურ მეფეს ამცნო, რომ ღმერთი დასჯიდა, წაართმევდა სამეფოს, მისცემდა დავითს, ხოლო რაული და მისი შვილები ხვალდიან იქნებოდნენ შავეთში, რომ ეს იყო საზღაური უფლისადმი ურჩობის გამო.

მართლაც ახლა წინასწარმეტყველება, საულის შვილები ფილისტიმელებთან ბრძოლაში დაიხოცნენ. დამარცხებულმა საულმა კი, ტყვეობის შიშით თავი მოიკლა. (1 მეფეთა, 28,140, თ-31, 1-6)(2,293-294,296).

ცნობილია ცოცხლებზე გარდაცვლილთა შურისძიების მაგალითი ტ.პარალელური ბიოგრაფიებიდან. ბრუტუსს გამოეცხადა მისგან განწირული იულიუს კეისარი და მიმართა: „მე ვარ ბრუტუს, შენი ბოროტი გენია და ფილიპთან შეხვედებითო ერთმანეთს“.

მართლაც, ფილიპთან ბრძოლა კეისრის მომხრეებსა და ბლუტუს-კასიუსის დაშქარს შორის უკანასკნელთა მარცხით დამთავრდა. შეთქმულების ყველა მონაწილე დაიღუპა (11,84).

დანტეს „ღვთაებრივი კომედიის“ წინასიტყვაობიდან (გამოცემა ვენეციაში 1477წ.) ცნობილია, რომ პოეტის გარდაცვალების შემდეგ ვერ იპოვეს პოემის მეცამეტე თავი. რვა თვის შემდეგ შვილს გამოეცხადა მამის ანრდილი და მისაწავლა ხელნაწერის ადგილსამყოფელი.

დანტეს ეცხადებოდნენ წარსულის, აწმყოს, მომავლის ღანდები, ჯოჯოხეთის, საღვინების, სამოთხის ფონზე პოემაში გვხვდება „მისტიური ანრდილები“, ადამის, მირტილუსის, პლატონის, ოვიდის ანრდილები, სულთა ღანდები, დასჯილი, განწმენდისათვის გამხადებული თუ სამოთხეში გამწვანებულთა წმინდა ანრდილები.

სხეულისგან განშორებული სული მოკლებულია მოქმედების უნარს, მაგრამ გარდაცვლილთა სულები მაინც ერევიან მიწიერთა საქმეებში.

გოეთე აცხადებდა, რომ „სულთა სამეფო არ არს კარდასული“.

„ფაუსტში“ სული ანრდილის სახით ცხადდება „მოპქრის ანრდილი... ვგრძნობ, შენ მოქრისარ, ნატრული სული, გამოიმეცხადე“

გალაკტიონს ენუგეშებოდა იდუმალი არსების ანრდილის გამოცხადება: „დაიმსხვრა სული ფრქვეული ცამდე, გაქრა ფარული ცის სიდადე... შავ ფიქრთა წყება კვლავ აღარ ქრება და გვედრები, გამოიმეცხადე“

ხან კი პოეტის ძახილი ვერ აღწევდა სულის სავანემდე: „ვეძახი სულს და ხმას არავინ მაძღვეს, პასუხს არ მაძღვეს ხმათა ხავერდო“ (თვლემს ტყის ნაპირი).

ადამიანის სიკვდილი, მისი გადასვლა ჩვენგან უხილავ და საიდუმლოებით მოცულ სამყაროში, ახლობლის მონატრება ხშირად მიცვალებულთა უახლესი ადამიანების თვითმკვლელობითაც კი მთავრდებოდა.

კაცობრიობას დასაბამიდანვე აწვადებდა მის ქვეცნობიერში იმთავითვე ჩადებული უკვდავების სურვილი, ჩვენგან წასულებთან კონტაქტის დამყარებაზე ფიქრი. ამ პრობლემის გადაწყვეტის თავისებულ გზებს ეძებდნენ მწერლები.

გაოგნებას იწვევს ვაჟა ფშაველას განაცხადი: „ცოცხალი მკვდრებთან ვსაუბრობ“.

ფშაველ გენიოსთან თითქოს მიღწეულია ორმხრივი „კომუნიკაცია“: „სიერმიტვან საიქიოსთან დამკვებებია კავშირი. წასულნი ამა სოფლითა დღესაც მოდიან, მხედვენ, სწირავენ მეუდრო სადაგურსა, ცოდეფილთან მოსვლას ბედავენ“ (სიერმიტვან საიქიოსთან).

ღირსეულ წინაპრებთან შეხვედრა უკეთესი გზების გაგნების, სიძნელეთა დაძლევის სტიმულია: „მკვდრები მიშაქვრენ ცხოვრების გულში ჩანაწევთ შხამსა“ (ერთხელ კი ჩვენც ვყოფილვართ). წინაპრები პოეტის ტანჯული ოცნების „მარგალიტების ღილებია“.

ვაჟა ფშაველას შთაგონების წყაროა შოთა რუსთაველის და დავით გურამიშვილის სამყარო: „მიშველეთ შენ და შოთამა, მგონსობა გამიძრახაო, გული დადნა და დანაბდა, მიხმება, შრება ხახაო... მიშველეთ, მომაკლებინეთ, ლელო რაც დამისახაო. მაშინ თქვენს ნათელ სახეებს მეცა პირნათლად ვნახავო“ (დავით გურამიშვილის ხსოვნას)(12,88).

ზოგჯერ საფლავებიდან წინაპრების კენესა ესმოდა, მათ „მწერომარე“ სახეებს ხედავდა ტანზე ამასხა ეკალი საფლავთ წინაპართ კენესამა, აკლდამებიდან მწერომარედ იმათმა გამოხვედრამა“ (მოდი, მოსშირდი ჭადარავ)(12,37).

ხან აკლდამიდან ერეკლე მეფის ტრავიკული ანრდილი ევლინებოდა: „აგერ ამოღა ანრდილი, აკლდამის კარი გაიღო. რა ფრიად შეწუხებულა, ხელში ფრანგული აიღო“ (1795 წლის სახსოვრად)(12,36)

ასეთი სულიერი ერთობის გამო ებასებოდა ვაჟას ილია ჭავჭავაძის ვნრდილი: „ილიაც მესაუბრება, უნდა დაეუგლო მას ყური“ (აკაკის საიუბილეოდ)(12,66).

პოეტის ოცნება სამარეშიც აღწევდა და მამულიშვილებს ევლინებოდა: „გაფრინდი ჩემო ოცნებებ, გასტყურ სამარის ღირენი, იქ ნახავ მამულიშვილთა არიან არა-მცირენი და დამშვიდე ამ აბით, ის ჩემი ამბირენი, ჩვენს ილიასაც იქ ნახავ. გთხოვ ანუგეშო სიტყვითა: მტკიცდება ქართველთ კავშირნი ძმობა ერთობის ფიცითა, მტერსა და მოყვარვს ვარჩევთ, კარგი და ავი ვიცითა, მის ანდერძს, ვიჭდეთ გულში ღრმად, ვატარებთ გულის ფიცრითა“ (ილიას საღამო)(13,204).

„ჩვენებაში“ გარდაცვლილი გმირები მომავლის იმედს აძლევენ ვაჟას: „სრულდება, მაღე იქნება ღვთისაგან დანაპირებით“.

ლექსში ხმა მესმის“ ნუგეშისმომცემია მიცვალებულის რჩევა: „ხმა მესმის, აღარ გასვენებს მიცვალებულის კაცისა: მის რჩევა, მადლით მოხილი, გულს მეგვებოდა თაღად“.

ვაჟას სწამს, რომ „კარგ გულს არა ჰკლავს ბუნება, თან დააქვს ძველისძველად“.

სულმით აკაკი წერეთელს რუსთაველი, თამარი და მათ თანამედროვეთა ეკრება ეცხადებოდა სიზმარში (სიზმარი).

ილია ჭავჭავაძეს მოველინა „საქართველოს თანამდევი უკვდავი სული (ანრდილი)“.

კონსტანტინე გამსახურდია „უამიდან ჟამზე მიცვალებული წინაპრების ტყვე“ ხდებოდა და „ისინი თავიანთი რჩევებით ცოცხლებს გადააჭარბებდნენ ხოლმე“... „მე აგრე მგონია, პაპანქმმა ბეგრატმა, რომელიც მე თვალთაც არ მიხახავს, ჩემზე გაცილებით მეტი შთაბეჭდილება მოახდინა, ვიდრე მამანქმმა“, ათქმევინებს მწერალი (დავით აღმაშენებელი) (14,556).

გალაკტიონს უხმობდა გარდასული სამყარო, წინაპრების სული: „და მეძახიან მშვენ სამეფოში მოუბი, სიზმრები და წინაპრები“ (პირიმზე) (15,173).

ნუგეში და თანაგრძნობა პოეტს თავისი რანგის წინაპართა საუფლოში, „მარადიულ მხარეში“ გეგულებოდა: „ნუ დაღონდები, არსებობს მხარე, სად თანაგრძნობას არსებობს შენთვის. იქ დაუდგარ, მეოცნებე სულს ბინა ექნება მუდამ, ყოველთვის“.

ეს მარადილი ბინა იყო დანტეს, რუსთაველის, ბარათაშვილის სულის ნავთსაყვდელი (ნუ დაღონდები).

მშვენიერების გაუკვდავებით პოულობდა პოეტი „უცხო წალკოტს“, სადაც ეგულებოდა რუსთაველი, ბარათაშვილი (მშვენიერებით ვიპოვე).

სულიერი ნათესაობა რუსთაველთან შესაძლებლობას აძლევდა მისი ბავშვობაც წარმოედგინა, რაც ჟრუანტელისმომგვრელი სტრქონებით გამოხატა: „რუსთაველი მახსოვს ბავშვი, ოცნებობდა ოქროს ნავში, მიცქეროდა და თან თრთოდა, ვით ფოთოლი თრთის ნიავში. ასეთი გენიალური ხსოვნით თუ აიხსნება გალაკტიონის, ერთი შეხედვით ალოგიკური განაცხადი: „მე შოთას ვიცნობ ძალიან კარგად, როგორც თეთრს შავში“...

საუკუნეების წინანდელ წინაპრებთან ასეთი სულიერი სიახლოვის საფუძველია გენეტიკური კოდების მსგავსება,

რეინკარნაცია, რადგან „გალაკტიონი არის გენი რუსთაველისა, მეოცე საუკუნეში გაღვიძებული და მზემდე აღზევებული“ (ნოდარ დუმბაძე).

ახე ქრისტეს შექმლო თავი გამოეღო აბრაამის ნაცნობობაზე, რადგან იგი იყო განკაცვამდეც და იყო ცაში, როგორც ღმერთი.

ღმერთივით შუქის სახით ევლინებოდა გალაკტიონს თავისი საყვარელი კუმირი აკაკი წერეთელი (აკაკის ლანდიც), თრობისა და შუქების ღმერთი დიონისე (მარმარილო), რომელიც მსოფლიო გონება, მსოფლიო სულია“.

სულიერი კავშირი პოეტს ყველა ქართველ კლასიკოსთან ჰქონდა: „ეკვლით გიმღერის ექვსი მტონის ძვირფასი ქნარი: რუსთაველს, გურამიშვილს, ბარათაშვილს და ვაჟას სურთ დაგიჭირონ მხარი“ (ო, ნანა, ნანა) (16,150).

„კომუნიკაცია“ ქართველ კლასიკოსებთან ორმხრივი იყო, წინაპრებიც გრძნობდნენ გალაკტიონის პოეტურ გმირობას და მოწიწებით ეკვებოდნენ: „კარს გაუღებენ მას წინაპრები: გიცდიდით, ვიცით, ხომ მიატოვე ის ნაპირები ჩვენი სიმტკიცით? მიეგებება არავის პირი და ხმა ძლიერი, შენ უსათუოდ კაცი ხარ გმირი და ნიჭიერი (კარს გაუღებენ)“.

ახვევ ხედავდა გალაკტიონი გოეთეში განსხეულებულ სატანას: „ობობებიან კუთხეში დივანს ვხედავ: ვით გიოტე, ზის იქ სატანა“ (მაგია ალემბიკებით).

„ოქროს ნავში“ ეხმანებოდა გალაკტიონს შელი, შენიე და მათთან ერთად მღეროდა უკვდავების საგალობელს: „...და ჩემთან ერთად ოქროსფერ ნავში იყვენ ედგარი და ნოვალისი“ (ის ადგილები) (17,242).

პოეტის მარადიული სულის „ანრდილი თანახარი“ იყო ედგარ პო (საუბარი ედგარზე).

ლენინგრადში პოეტების მეფე „ხედებოდა“ ნევის ნაპირებზე მიმავალ პუშკინს: „ყოველ ნაბიჯზე ვხვდები აფრთოვანებულ პუშკინს. ის ნაპირებზე მიდის, ახალ სახეებს ხედავს“ (ლენინგრადში).

მომავლიდან აწმყოში გამოიძახებდნენ ხოლმე თავიანთ უკვდავ სულს გალაკტიონი და კონსტანტინე გამსახურდია და „მყოფადიან“ აკვირდებოდნენ მომავლის ჩრდილებს, „ვითარცა მენცარი“.

ტერენტი გრანელი ხედავდა „ტანჯვისგან გასხეულებულ“ სულს, შორეულ მიზანს სიცოცხლის ბოლოს, ბედის მწვერვალს, იქაურ ცას, მომავლის გზებს, წარსულის მოგონებას, ძირფას ღვთისა, მარადისობის ცისფერ შუქს, შორეულ და მარადიულ სამყაროს, ვარსკვლავიდან ესმოდა ქრისტეს ძახილი, დედის ანრდილის მოწოდება, საიქიოდან გამოღეული მშობლების ხმა (18,67,82,102,203).

ნათელხილვის უნარი გენიოსების სხვადასხვა დროში ჭერეტის საშუალებას აძლევს: „ფრთამალი ფიქრიც – ჩემი ღალი, შორსმჭვრეტი აზრი, როგორც მომავალს, ისე წარსულს ნათლად ხედავდა“, წერდა გოეთე.

მერაბ კოსტავას „გონის თვალი“ პაღვის სიღრმეში ტრიალებდა, მან ზესთასოფელი ადიქვა არა როგორც სიცარიელე, არამედ სოცრებების რიგი, სულების სავანე ხალ სივრცეთა წყობა, უკამობა: „სად წუთისოფლის დასასრულია, სიცარიელე ჰქრება სრულად, იწყება რიგი საოცრებების, ზესთასოფელი რადგან რთულია, რადგან სამყარო ყველგან სულია, ცხოვრების პულსით და არსებებით. გარდაცვლილები განცდებს ვერ მალავთ, სივრცეთა წყობა თქვენშია უკვე გულისნადებით ერთმანეთს მსჭვალავთ, უკამობაშიც ერკვეით უკეთ. სივრცე, სხეულთა სიმცირის გამო უკმარისობის განცდაა მხოლოდ, მისი ადგსებით ყოველი ღამობს, ამ ილუზიას მოუღოს ბოლო“ (გალაკტიონი) (1,161).

პოეტის რწმენით, „...მხოლოდ სულია თავის არსებით ყველგან მყოფი და ყოველის ადმესები“ (გალაკტიონი), სული ორივე სამეფოს მეფეა: „სააქაოც, საიქიოც სუნთქვა არის სულისა“ (ვერაფერმა განაქარვოს) (1,20-21).

ორ განზომილებას შორის პირობითი საზღვრის მოშლაზე მეოცნებე პოეტის

აზრით, ამ სასწაულის მოხდენა მხოლოდ სიყვარულის პრეროგატივაა. სული ფხიზლობას სხეულის დატოვების შემდეგაც, ხოლო სულეთის მგზავრებს ეიმედებათ დავიწყების მდინარის – ლეტოს დაშრობა, რათა არ გაწვედეს კავშირი ცოცხალთა და მხედასულთა შორის. გარდასხეულების თეორიის მიხედვით, მიღწერაში სულს დავიწყების მდინარის – ლეტოს წყალს ასმევენ, რათა აღარ ახსოვდეს წარსული, რადგან მიწაზე სულის კვლავ მოვლენება მოხდება ახალი სახით, ახალი მისით, სხვაგვარი ცნობიერებით, რისთვისაც აუცილებელია გარდასულთან კავშირის გაწვევა) „ვერ დაგვაშორებს აქერონის შმაგი ტალღები, სული იფხიზლებს, თუნდ რომ გვამი ევლოს მდინარე, სულეთის მგზავრნი, ანგელოზებს ჩვილი ბაღდები დავაშრობთ ლეტოს, დავიწყების წყულ მდინარეს“ (ვედარ ვიოკებ) (1,49).

„ადამიანის შემდგომი ევოლუცია“ დამოკიდებულია „სიყვარულის გრადაციასზე ... სიყვარული მოხდება ორი სამყაროს ურთიერთტოლგვის მიზეზი... კოსმიური ჰარმონია და სფეროთა მუსიკა სხვა არაფერია, თუ არა უზუნაქსი სიყვარული... სიყვარულია ადამიანის უკვდავი სულის ყველა ღირსებითა შორის უპირველესი და დანარჩენ ღირსებათა ამოსავალი წყარო,“ წერს მერაბ კოსტავა (20,57).

„იქ“, საიქიოში „აღურაცხელი მოყვანნი“ ბინადრობენ, რომლებიც პოეტს მიელიან, ნატრობენ, მაგრამ ჯერ მიწაზე უნდა მოიხადოს ადამიანმა თავისი ვალი, რომ ზეცის სამშობლოში დამკვიდრდეს (შიმშილობა).

წინამორბედი პოეტებიდან მერაბ კოსტავა განსაკუთრებით გამოარჩევდა იმათ რომლებიც უხილავით: „სულეთის სიღრმით“ ინტერესდებოდნენ და ასეთებად მიანნდა გალაკტიონი და ტერენტი გრანელი.

„სულის შმშილით“ ატანილმა პოეტმა თვითონაც იწამა მესამე გზა, როგორც მარადიული არსებობას, მკვდრეთი აღდგომის დასაწყისი და ახე უმხმინა „მემენტო მორის“ ავტორს: „თუ ზეცა გწყურის და მიწა გშია, თუ შენი თავის ხარ გამგებელი, სინდისის შენის წინაშე წარსდექ, იცან სიკვდილი და მკვდრეთი აღდექ!“ (გალაკტიონი)(1,154). მისთვის მახლობელი იყო ტერენტის განაცხადი: ზეცა მწყურია და მიწა მშია“.

გალაკტიონის თვითმკვლელობა მერაბ კოსტავასთვის იყო სულის ომი სხვასთან; „ხორცის ბადეთა“ გარღვევა სულის ამარა დარჩენა და მარადისობასთან შეხვერა, უკვდავების გზა. თავისი გასვენების დღესაც ხედავდა გალაკტიონი ჩვეულებრივ მოკვდავთათვის შეუმნეველს. „...რასაც ვერ ჭერტდა ცოცხალთა თვლი, გულთმიანიხით ხედავდი მკვდარი“ (1,157).

მერაბ კოსტავა სიკვდილს გარდაქმნას უწოდებდა, მიცვალებულ შვილთან შეხვედრა თავის სიცოცხლეში ეწადა და ორი სოფლის „შემტკიცებაზე“ საუბრობდა: „კიდევ კარგი, რომ ჩემთვის ირაკლი, გარდაცვლილები არ არსებობენ, არც კვდებიან და არცა ქრებიან, გარდაქმნებიან ღმრთივ საოცრებად, რადგან ისინი მუდამ რჩებიან ჩემთვის ცოცხლებზე უფრო ცოცხლებად“ (ირაკლის)

არსებობის მიზანია ქვეყნად მდიდარი „სამკალის“ „თავთუხის ძნებად“ შეკონვა და „ზოდიაქოებში“ ატანა.

სოფლად შთენილთა და ზესთასოფლად გარდაეგნენილთა გაერთიანებას შეეწევა სიყვარულის ძალი: „ტრფობანაჭარბი რადგან გულებით, სასუფეველი იძულების, უდრეკ ზღუდეთა მარად დამძღვეი, ვყოთ სიყვარული ჩვენ გზად და ხიდად და ბნელში ნათლით გეხის გამკვლევი, მეოხ გვექმნების განგება დიდათ“.

დანტეს „ღვთაებრივ კომედიაში“ გვხვდება სულები, „გადვიძებულნი მარადამულ ტრფილის ძალით“.

ლუარა სორდია,
(გაგრძელება იქნება)

ლია ნარილი უბედური საქართველოს ვაი ხელისუფალი!

...“სხვა საქართველო სად არის“? ანა ბაქანაძე.

...“ო, საქართველო, ოქროსფერი ხარ საოცრება, ამ საოცრებას გვეცილება მტერი ვერაგი... ხმალი ავლესოთ, ქართველებო, ხმალი ავლესოთ! შემოვაქსოვოთ საქართველოს ჯაჭვის პერანგი!

თინათო მგვლიაშვილი

ჩემი ღია წერილი მინდა დავიწყო ამონარიდებით, დიდი კონსტანტინეს შესანიშნავი ნაწარმოებებიდან, რათა ნათლად წარმოვადგინო, ჩემი სათქმელი, თუ როგორია საქართველოს დღევანდელი ყოფა, თქვენს ხელში! ამ ამონარიდებიდან, ბოლოს მინდა მოვიხმო გამწარებული მამის სიტყვები, რომლებიც მინდა მივუძღვნა საქართველოს დაუძინებელ, შინაურ თუ გარეულ მტრებს! რა დღეში არ უნდა ვყოფილიყავით და რა დღეში ვართ. ქვეყნისადმი თქვენი დანაშაულებრივი გულგრილობის გამო! ვინც, ოდნავ მაინც იცის საქართველოს ისტორია, მისთვის ცნობილია, რანი ვიყავით! რომ არ გვაკლდა შინაური თუ გარეული მტრები! გარს გვეხვია უამრავი გარეული მომხვედრი, რომელთაც მხოლოდ ჩვენი ნოყიერი მიწის დაპატრონება სურდათ, დღესაც, რომ უკიდვარად ურიგებო ყველა ჯურის, გადაძირული გარეულებს! ამისათვის არ იშურებდნენ, ადგილობრივების ნებისმიერი ხერხებით მოქრთამვას! 30 ვერცხლის მოყვარული იუდეები არც მაშინ გვაკლდა, და სამწუხაროდ, არც დღეს გვაკლია! აი, რას ამბობს გიორგი მეფე სიკვდილის წინ: „ჩვენი უბედურება აშკარად ევა: ჩვენში მოღალატენი სჭარბობდნენ ერთ-გულებს, განა თუ სხვისი, საკუთარი თავის, თავის ხალხის მოღალატენი, კარგად ვიცო, თვით ჩემს მსტორებში ნახევარი ბიზანტიელებსა ჰყავდათ შესყიდული, ნახევარი სარკინოხუბს. როცა ხალხს აძლენი მოღალატე შინა ჰყავს, მაკლდნენ ვერ გაამარჯვებინებს მას. მუდამ ბიზანტიელებს ვეკებოდნენ ფეხქვეშ ჩვენი სულელი აზნაურები და ღორმუცელა ვაისკობოხები, მეფეები მწვანე ტყეებს მიეტრფოდნენ და ბიზანტიურ ხარისხებს... ჩვენი უბედურება ევა: სხვის ფანდურზე ბუქნაობა გვიყვარს, ამიტომაც მუსრს ავლებდა საქართველოს სხვის ქვეყნებში ატეხილი ჭირი. ოდითგანვე ასე მოგვდგამს ქართველებს, მუდამ ჩვენს სიმცირეს მივსტიროდით, რადგან მტერი აურაცხელი გვეყავდა მუდამ, მაგრამ დიდკაცი თუ გამოგვერია, ისე დავგორტნით, როგორც დაკოდილ ძერას ყვავები“. აი ბატონებო! ხომ არ გენიშნათ დიდი კონსტანტინეს მიერ 1939 წელს თქმული სიტყვები? ზევით ვიკითხო, რანი ვიყავით? ეს ძალიან დიდი და მრავალპლანიანი თემაა, რომ იმდენად არ გავკადნიერდები, მკითხველი საზოგადოება ამაზე საუბრით გადავადლო! აი, რანად ვართ ქვეყნები, ამაზე ნამდვილად დირს ყურადღების შეჩერება! საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ, კავშირში შემავალი რესპუბლიკებიდან, მხედველობაში არ მყავს ბალტიისპირეთის რესპუბლიკები, ვინაიდან ისინი ნომინალურად ითვლებოდნენ საბჭოთა კავშირის წევრებად, თუმცა იქაურ სიკეთებს სიამოვნებით დებულობდნენ, მხოლოდ საქართველო განადგურდა და განანგადა, ვინაიდან არ იქნა და არ გამოგვიჩნდა ქვეყნის გულშემტკივარი და მოყვარული პატრონი, რომელიც არ იფიქრებდა მხოლოდ საკუთარ კეთილდღეობაზე! ამ ქვეყნებს შორის, თითქმის, ბუნებრივად უმდიდრესი ქვეყანა არის მათხოვრად ქვეყნები! უფლისაგან უხვად ბოძებული სიმდიდრე, არის უქმად! რომ გვეკონა, 2012 წლის 1 ოქტომბერი საქართველოში იქნებოდა, სასიკეთოდ, ძირეული გარდაქმნების დღე, დავრჩით მწარედ მოტყუებულნი და გაცუცურაკებულნი! მინდა ვკითხო ამ უბედურ დღეზე გაჩენილ ვაი ხელისუფალთ, რა დავიშავათ საქართველოს მოსახლეობამ ასეთი, რომ შიმშილით, სიცივით, უწყალობით და ბევრი უბედურებით სულს ხდით?! გვიხარიათ ვინ და ვის რა დავიშავათ? ამას წინადა, თურმე საგანგებოდ (მე არ მიყურებია, მითხრეს) გამობრძანებულა ტელევიზიით და „უბრძანებია“, თანაც

ნიანგის ცრემლებს აღვარდვალვადლო, სულ რაღაც 21 000(!) ლარი მაქვს ხელფასი, აქედან ხელზე ვიღებო 16 000-ს და არ მყოფნისო! როგორ მოვწონთ ამის უტიფრობის დონე? საგანგებოდ 21 000 არ ჰყოფნის და გაჭირვებულ პენსიონერს 180 ლარი უნდა ეყოს ყველაფერზე! უზომოდ მაძღრებო, მშვიდრებიც მაძღრებო გვინათ? რომელ „ჭკუათმყოფელს“ მოუვიდა ამისთანა სულელური აზრი, ამ გაძვალტყავებულ ქვეყანაში, უსაქმური ჩინოვნიკებისათვის დაენიშნა, ამისთანა წარმოდგენილი თანხები ხელფასებად და დამატებით კიდევ პრემია-დანამატები? ამას წინადა (23 თებერვალს), რუსეთის 1 არხზე ვუყურე გადაცემას «День защиты отечества!» უნდა გენახათ როგორი აღფრთოვანებით იყვნენ განმსჭვალულები ხნიერნიც და ახალგაზრდებიც სამშობლოსადმი სიყვარულით! აი სად ჰყვავის “სამშობლოს გრძნობა გასაკვირველი“! ჯერ ნაცებმა დაიწყეს, ხოლო ქოცებმა გაადრმავეს მცნება „სამშობლო“-ს ამოძირკვა ხალხის შეგნებიდან! ეხლა ვილაცა ბნელი გამოხტება და დაიწყეს, აი რუსეთზე ხარო. რასაც კარგს დაინახავ, მომწონება და ვისურვებ სამშობლოსათვის, ძალიანაც კარგი, ვიყო რუსეთზე! მე მგონი, არავისთვისა არ არის ახალი ის, რომ საქართველო ოდითგან მდებარეობდა და მდებარეობს აზია-ევროპის გზაგასაყარზე და ამიტომაც იყო ჩვენი სამშობლო მოქვეუდლი ორ ზღვას შორის, საომარ ღელდო! და ამიტომაც ვიყავით და ვართ ორი რელიგიის, მართლმადიდებლობისა და მუსულმანური რელიგიების შეჯახების არეალში! ამიტომაც გვმართებს გონიერი მოქვეუდა განა ტყუილად არის ნათქვამი – „გველდა ხერხულით ამოიყვანს, ენა ტკიბობარ“. ზემოთ საქართველოს ისტორია ვახსენე და გულისტკივილი გამოვთქვი მაშინ არსებულ ყოფაზე, უამრავ შემოსევებზე, ყველაზე ჩვენს მიწაზე ვერაღობა და ზოგი წლობით პარაზებდა აქ. რომელი ერთი ჩამოვთვალო, თურქ-სელჩუკები, არაბები, სპარსელები, მონღოლები, აქ კიდევ ყურის ძირში ლეკებისაგან გვექონდა სისხლი გამშრალი! გვექონდა დიდი აღორძინების პერიოდები, განსაკუთრებით დავით აღმაშენებლის, თამარ დედოფლის, გიორგი ბრწყინვალის დროს! მაგრამ, როცა დადგა უკვე უკიდვრად გაუსაძლის ვითარება და საქართველო აღმოჩნდა ყოფნა-არყოფნის მიჯნაზე, ქართველები (თითქმის) დარჩენილები ვიყავით 700 ათასამდე! არც დღეს ვაქვს ამ მხრივ საქმე სახარბილოდ, პირაქით! ძირეული ქართველები ვარბიან საზღვარგარეთ მონური შრომისათვის, ლუკმა-პურის საშოვნელად! დიდმა მეფემ, ერეკლე მეორემ საქართველოს ბედი დაუკავშირა ერთმორწმუნე რუსეთს! ამ გადაწყვეტილებას ჰქონდა ბევრი უაყოფოთი შედეგები, მაგრამ დადებითმა ბევრად გადააჭარბა უარყოფითი! ამის შესახებ სტალინს აქვს ნათქვამი, ორი უკიდურესობიდან, ავირჩიეთ ნაკლები! რომ არა დიდი მეფის, ერეკლე მეფის ეს გადაწყვეტილება, ალბათ ქართველთა სახსენებელი აღარ იქნებოდა ქვეყნად! თუ როგორ წარმართა შემდეგ ჩვენი ცხოვრება, ამაზე ეხლა ლაპარაკი არ დირს, ვინაიდან, „სახიზღარი“ კომუნისტების პერიოდში, მოსახლეობამ 5.5 მილიონს მიაღწია! აღორძინდა განათლება, მეცნიერება და კულტურა. ასევე, მსუბუქი და მძიმე მრეწველობა. ჰყვაროდა სოფლის მეურნეობა. ხალხი მუხლწაუხრელად შრომობდა, სამაგიეროდ ცხოვრობდა ძალიან კარგად! კომუნისტების ოქოქაში აშენებული უამრავი, უნიკალური ფაბრიკა-ქარხნების, თურქეთსა და ირანში ჯართად გაყიდვის შედეგად, დღეს ჩვენთან ბევრი მილიონერი გაჩნდა და თავს დიდ ვინმედ წარმოვიდგენენ, ამ დროს ბევრი მათგანის ფასი, გახერხებული შაურიც არ არის! ზემოთ მეფე გიორგის აღსარების სიტყვები მოგახსენეთ, თუ როგორ იყვნენ მიყიდულები უცხო ტომელებს ჩვენი აზნაურები და სამღვდელეობა! იგივე, უფრო უარეს ფორმებში ხდება დღეს! სამწუხაროდ ეკლესიაში ფეხი მოიკიდა ყოველგვარმა სიბინძურემ! ხელისუფლებაში – პარლამენტი, მთავრობა, შეყრილები არიან ნახევრად განათლებული სუბიექტები, რომელთაც, დიდ ხელფასთან შედარებით, პასუხისმგებლობა აქეთ, ნული! ყველა უკადრებულს კადრულობენ, ოღონდ თვითონ თავი იგრძნონ თბილად! ყველაფერს აკეთებენ ხალხის სურვილსა წინააღმდეგოდ! ვილაცა ჩლუნგმა წამოაყრანტალა ნატოში შესვლა და ეს, უბედურ დღეზე გაჩენილებიც

თუთიყუშებივით გაიძახიან, ნატო-ნატო! ზოგიერთი ბნელის გასაგონად მინდა მოვეყუ ნატოს შექმნის მოკლე ისტორია. ჩრდილო-ატლანტიკური ალიანსი (ნატო) შეიქმნა 1949 წლის 4 აპრილს, აშშ-ს, დიდი ბრიტანეთის, საფრანგეთის და რიგი ქვეყნების ინიციატივით და გამოიწვილი იყო სოციალისტური ბანაკისა და ეროვნულ-განმათავისუფლების მოძრაობის(!) წინააღმდეგ საბრძოლველად! აღარ არის სოციალისტური ბანაკი. დარჩა, ეროვნულ-განმათავისუფლების მოძრაობა! აი რის წინააღმდეგ იბრძვის დღეს მსოფლიოში ნატო! გაიხსენეთ თქვე უდღეურებო, როგორ დაბოძა თქვენმა საოცნებო ნატომ, 1999 წლის აღდგომა დღეს ბელგრადად, თანაც ყუბარებზე ეყრათ, „გილოცავთ აღდგომას!“ აი, ამით ეტენებით თქვე საცოდავებო! აქ 16 თებერვალს, გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკა“-ში იყო გამოქვეყნებული ქ-ნ ლეილა კუნჭულიას წერილი სათაურით: „გაუმარჯოს სიკვდილშიაც არ დანებებასა!“ „როგორ აპირებს პატარა საქართველო დიდი მტრის აგრესიასთან გამკლავებას?“ ქ-ნ ლეილა მოგვითხრობს თავდაცვის „გულადი“ მინისტრის ბაქი-ბუქის შესახებ! ეს „ვაჰბატონი“ ისეთი რხით ლაპარაკობს საქართველოს მიერ აგრესორ-თავდამსხმელთან გამკლავების თაობაზე რომ კაცი იფიქრებს, ისე გვექონა ჯარში საქმე აწყობილი, თავიანთი დაქალი ნატოს და სტრატეგიული „პარტნიორის“, აშშ-ს დახმარებით, რომ ვერაინ ბუხსაც ვერ აგვიფრანს. მინდა ვკითხო ამ უბედურ დღეზე გაჩენილებს, ვის გულისხმობენ აგრესორ-თავდამსხმელებში? თუ რუსეთი გვათ მხედველობაში, მაშინ ვაი თქვენ პატრონს! გაიფიქრეთ და გაახილეთ თავალები. ხომ არ გავიწყდებათ, რომ რუსეთი აღარ არის ელცინის დროინდელი რუსეთი, ეხლა ის მსოფლიოში სუპერზემძლავრი იარაღის მფლობელი სახელმწიფოა და მას უბატონოდ ხმას ვერავინ გასცემს! ხომ გითხრათ თქვენმა პატრონებმა, რომ რუსეთთან, არავის გამო, მით უმეტეს თქვენი გულისათვის ომს არ დავიწყებთ! თქვენ ამის გაგონება არ გინდათ და არც ძალდებო, ვინაიდან არ გავყობთ! აბა გაიხსენეთ, როგორ დაგეხმარათ თქვენი სტრატეგიული პარტნიორი, 2008 წლის აგვისტოში სააკაშვილის მიერ დაწყებული ავანტიურის დროს, როდესაც დაკავრეთ ჩვენი ტერიტორიების 20 %, ჩასვრილ-ჩასველებულელებს „პამპერებით“ და სასმელი წყლით, (მაშინ როდესაც საქართველო არის სასმელი წყლის უღვევი მარაგის პატრონი!) და ამ ბედოვლით ხელისუფლებას, არ უნდა ამ სიმდიდრის ხალხის სამსახურში ჩაყენება) მოსახლეობებლად? ხომ ხედავთ რა ხდება და რა ხდება დღეს სირიაში? თუ ასეთი გულადები „ბრძანდებით“, ახერბაიჯანი „დავით-გარეჯი“-ს კომპლექსს, რომ გართმევთ, ხმა რატომ გაქვთ ჩაწყვეტილები? ანდა, თქვენი მეგობარი თურქეთის ელჩმა, რომ დიდგლორების ბრწყინვალე დღესასწაულის აღნიშვნა აეკრძალათ, დიას აეკრძალათ, რატომ ხართ სოროებში, ვირთხებივით შემპკრალნი? ეხლა, ნატოში შესაკვებებლად ახალი სიმღერა დაიწყო, სხვა ხმაზე ატიკიკით, შეიძლება ნატოში მივიდონ, აფხაზეთისა და სამაჩხაბლოს გარეშე! მანამდე არ აგიდგეთ გვერდები, შინაურსაც და გარეულსაც, თქვე ადამიანების მსგავსო წარმონაქმნნი! თქვენ ეი აზრზე მოდით და ჰკუას მოუხმეთ, ოდნავ მაინც თუ გაგანიათ! თქვენ ისიც გვეთ, რომელიცა დევგენარტმა, დიას დევგენარტმა, რომ წამოაყრანტალა, სამშვიდობო მისიებში ჩვენი ჯარისკაცების მონაწილეობით(?), ჩვენ საქართველოს უსაფრთხოებას(!) ვიცავთ! გაუშვით თქვენი შვილები, თქვე არარაობებო იმ სასაკლაროზე და „ცინიკით“ რომ ჩამოგისვენებენ, მევე იძახეთ, საქართველოს უსაფრთხოებას ვიცავთ! ვისაც არ გამოუცვია შვილის სიკვდილი, რომელიც ორჯერ გამოგვადე და ღმერთმა ყველას დაუფაროს, იმთავის ზღვაში წვეთია(ალბათ), ვიცი ყოველივე რა მწარეა! ნახეთ, იზორიანსიარი სახელმწიფო „მოღვაწეების მუხლწაუხრელი შრომის“ შედეგად, ნატოსთან დაკავშირებით რუსეთმა, რომ მიიღო შესაბამისი გადაწყვეტილება და დაიწყო თავისი 58-ე არმიის გაძლიერება! აი ამასთან მიმართებით რას წერს გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, აქ 21 თებერვალს, თავის პირველ გვერდზე: „რუსეთის სამხრეთ სამხედრო ოლქს ახალი შენაერთებითა და უახლესი

საბრძოლო ტექნიკით აღიერებენ. ამ გზით რუსეთის თავდაცვის სამინისტროს, ქვეყნის სამხრეთში მთავარი დამრტკმელი ძალის – 58-ე არმიის უპრეცედენტო რეორგანიზება დაიწყო... აქ საუბარია, თუ ამისათვის რა საშუალებები ჩატარდება, და ბოლოს გაზეთი წერს: როგორც უწყებაში განმარტავენ, БМП-3-ისა და Т-72Б3-ის ტიპის მანქანები წინა ვერსიებისაგან გაძლიერებული ჯავშან დაფარვითა და უფრო მძლავრი ძრავით განსხვავდება. რუსული მედიის ცნობით, რუსეთის თავდაცვის სამინისტროს წარმომადგენლები არაოფიციალურ საუბრებში აცხადებენ, რომ აღნიშნული გეგმები რეგიონში ნატოს წარმომადგენლობის გაძლიერებას უკავშირდება.“! იზორია, შენ და ბევრი შენისთანა იმდენს იხტუნავენ, რომ, ამ ჩრდილოეთის დათვს ამოუვათ ყველაფერი ყელში და გაგვასწორებს მიწასთან და მეგრე ვინ იქნება თქვენი განმსჯელი? არავინ!

მინდა ვურჩიო, ამ სოროსის სოროებში დაფრთხილებულ ვირთხებს, გულდასმით წაიკითხონ, აქ 23 თებერვალს გაზეთ „ლიტერატურულ საქართველო“-ში, (გვ4) დაბეჭდილი ბატონ ბენია თხილავას ღია წერილი, სადაც ბატონი ბენია მამა-შვილურად ესაუბრება, მაგრამ მტერი არ არის მეტი, ამათმა რამე გაიგონ. ერთ რჩევას კი მივცემდი თუ, რასაკვირველია, მიიღებდნენ. ვინაიდან წერილი არის ღრმად შინაარსიანი, ამიტომ ვურჩევდი ეს წერილი წაიკითხონ ვინმე წიგნიერს და ის აუხსნიდა, თუ რა სწერია ამ წერილში! ბატონო ბენია, იმედა კადნიერებაში არ ჩამოთვლით ჩემი აზრის გამოთქმას! როგორც თქვენ ბრძანებთ, დროული კაცი ბრძანდებით. მეც ეგრე ვარ, 83-სკენ მივიდვარ. თქვენს ღია წერილს წამდგარებული აქვს – „მოყვარული პირში უძრახე“... თქვენი წერილის ადრესატები მოყვრები კი არა, საქართველოს დაუძინებელი, მამალი მტრები რიან! თუ ვტყუივარ, ხალხმა განმსაჯოს! საქართველოს სამტროდ, უბედურ დღეზე გაჩენილი, ვაი ხელისუფალნი, გულდასმით წაიკითხეთ ეს წერილი! „ხართ მონებად შობილნი, საქართველოს მიწაზე, უცხოთ ელაციცებით, ქართველების ჯინაზე! ქართველებო, როდემდე გინდათ იყოთ, გაუცხარებელი ცხვრების მდგომარეობაში? ჩვენ, ალბათ თუ გვიშველის, ერთი, კარგი, ქართული ბახტრიონი! სხვა გამოსავალი არ სჩანს!

ეხლა დაპირებული, გამწარებული მამის წველა: „დიდხანს ლოცულობდა მიცვალებულის საწოლთან დამხობილი მამა, და როცა სინათლე შემოიჭრა ფანჯრიდან, წამოდა, მაღლა აღაპყრო ხელნი და ქართლის კათალიკოსის მიერ დაწყველილი ვარდან კემეზარის უკანასკნელი ნაშეიერი რვა საუკუნის შემდეგ ასოცდამტრეფ უსაღმუნის ღვთის შემანევა გაბურძენილმა, ნახევრად შეშლილმა ხუცესმა.

...“დაადგინე ცოდვილი მასხედა და ეშმაკი დადევინ-მარჯუენით მისდა. იყვენ დღენი მისნი მცირე და გასაგებელი მისი სხვამან მიიღონ. იყვენ შვილინი მისი ობოლ და ცოლი მისი ქვრეფ. აღიდრედ და გარდაიცვლედ შვილინი მისნი, პურიხმთხოველ იქმედ და გახდედ სამკვიდრებელისაგან მისისა. იყვენ ნაშეირნი მისნი მოსარველ ერსა შერის და ნათესავისაგან აღორციხონ სახელი მისი, და მოისპონ ქვეყნით სახსენებელი მათი.

...ეყავ მას წვევა – ვითარცა სამოსელი, რომელ შთაიცვის და ვითარცა სარტყელი, რომელ შეირტყას წელთა მისთა. კრულმცა არს ძილი და ღვიძილი მისი, საფლავი და სახსენებელი თარაშ კმეზარისა – (საქართველოს ყველა ჯურის, მტრის, შინაურისაც და გარეულისაც) – და სატანას გაუხსნეითამცა საკვირველითა შეიკვრის ტომით, ნათესავით და სახსენებლით მისითურთ“.

როგორც ზემოთ ვთქვი, ეს არის, შვილმკვდარი, გამწარებული მამის წველა, რომელიც მიემართე მათ მიმართ, ვინც საქართველოს მტრობით ლაღობს და სტომაქს იფორავს! ღმერთო მიაგე ყველას, ჩემი ქვეყნის მტრებს თავისი მისაგებელი! ამინ!

საქართველოს ტერიტორიული მიღიანობისათვის აფხაზეთში(?) მიმდინარე მშათამკვლელი ბრძოლების მონაწილე, ორი დაღუპული მებრძოლის მამა, ანზორი დანელია

ქართული ტროსკისტები და მათი გააქტიურებული ლაშქრობა ბიძინა ივანიშვილის წინააღმდეგ

ომარ ბოცაძე

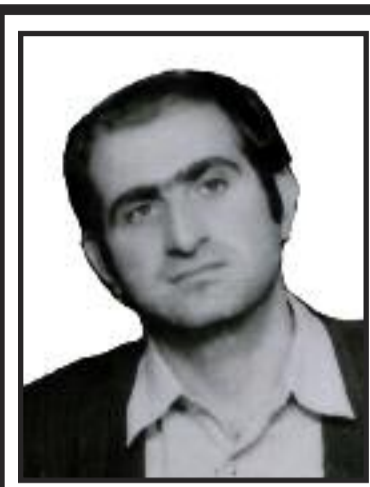
რაც ახლა ქვეყანაში ხდება, ისეა აცილებული ლოგიკასა და ქვეყნის ინტერესებს, როგორც “ნაციონალები” საღად აზროვნებს. თუ 30-იან წლებში, ტროცკისტი მანებლები ჩუმად მაინც იყვნენ და იატაკქვეშად არაღვეალურად ებრძოდნენ სტალინს, მათგან განსხვავებით დღევანდელი ქართველი ტროცკისტები პირდაპირ ხმაღამოღებული იბრძვიან და ყველაფერს კადრულობენ იმისათვის, რომ ქვეყანაში დესტაბილიზაცია გამოიწვიონ და ქვეყნის ხელისუფლების დისკრედიტაცია მოახდინონ. სხვას ვერაფერს დავარქმევ ბოტანიკური ბაღის გარშემო ატეხილ იმ აციოტაცუსა და პროვოკაციულ გამოსვლებს, რასაც ეს კითომ პარტიზანი მებრძოლები, უცხო ქვეყნებიდან დაფინანსებული ქვეყნის მოღალატე არასამთავრობოები და ნაცობობლა აქტივისტები აკეთებენ. ათას სისაზიზდრეს ჩადიან და ყველაფერს კადრულობენ იმისათვის, რომ ივანიშვილის დისკრედიტაცია მოახდინონ და ის ხალხს შეაძულონ. რატომ არის, რომ საქართველოში ყველას ყველაფრის უფლება აქვს გარდა ქართველისა. რატომ არის, რომ არაბებს უფლება აქვთ სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების უხვმოსავლიანი ნოყიერი მიწები შეიძინონ სოფ. წილკანში 70 ჰა, წეროვანში 18, მუხრანში 52, ყვარელში სოფ. კუჭატანში 37, ხოლო ქართველ ბიძინა ივანიშვილს იმის უფლებაც კი არ აქვს, ქვადორდიანი და გახრიოკებული 29 ჰა მიწა იყიდოს თბილისის გარეუბანში. რატომ არის, რომ საქართველოში მოქმედი და უცხო ქვეყნის მიერ დაფინანსებული ამ ცნობილ არასამთავრობო ორგანიზაციებს, უცხოელებისათვის მიწის მიყიდვაზე ხმა არ ამოუღიათ და ისე გაატარეს ვითომ არაფერი, ხოლო ბიძინა ივანიშვილი პირდაპირ ჯვარს აცვეს. უფრო მეტიც, ქვეყნის ინტერესებიდან გამომდინარე, მთავრობის მიერ უცხოელებისათვის მიწის მიყიდვაზე გამოცხადებული მორატორიუმი ქ-ნმა გიგაურმა გააპროტესტა და საკონსტიტუციო სასამართლოში იჩივლა. საკონსტიტუციო სასამართლომაც ამ სულგაყიდულ გიგაურის სარჩელი დააკმაყოფილა და მორატორიუმი გააუქმა, რითაც ქვეყნისა და ქართველი ხალხის ინტერესები ფეხებზე დაიკიდა. ამ ხალხს, ანუ ქართველ “ტროცკისტებს”, ისე აქვთ გონება დანღუნებული რომ თვალები დაბინდული, რომ უცხო ქვეყნებისგან გადმოღებული გროშების და პირადულის გარდა სხვას ვეღარაფერს ამჩნევენ. ხოლო ქვეყანა და მისი ინტერესები ქართველ ხალხთან ერთად სულ ფეხებზე ჰკიდათ. ქვეყანაში საქმე, რომ კარგად ვერ მიდის, ეს ფაქტია და ამას დიდი მტკიცება აღარ ჰქირდება. იმის მაგიერ, რომ ხელისუფლებამ ხალხთან ერთად მთელი ძალისხმევა ქვეყნის ეკონომიკის აღორძინებას მოახმაროს, სიღარიბეში მცხოვრებ მოსახლეობის კეთილდღეობაზე იზრუნოს, და ეს ხალხი როგორმე სიღატაკისაგან იხსნას, ყოველ წუთს “ნაციონალების” მიერ დაგებული მახეში ებმება და ძალაუნებურად მათ მიერ მოწოდებულ ავანტიურის ქსელში ხეკვება. მოკლედ, დღევანდელმა ხელისუფლებამ ვერ იქნა და ვერაფრით გაიგო, რომ მათივე უნიათობით გათამამებული ნაციონალები, როლებსაც ციხეში გაგზავნიან ნაცვლად სასაბურთე პირობები შეუქმნეს, ისე მომძლავრდნენ, რომ უკვე საბოტაჟზე გადავიდნენ და აქვთ უტყვევ ხელისუფლებას. დავესხებები ბ-ნ ზურაბ აბაშიძეს და მისი სიტყვების პერიფრაზს გაგაკეთებ. ძვირფასო “ოცნებავ”, რად ვერ გაიგეთ, რომ “ნაციონალებს”, ხელისუფლები ებრო-კვერცხი რომ შეუწვთ და ისე მართვით, ისინი მაინც უკმაყოფილები იქნებიან და მათ გულს ვერაფრით მოიგებთ. თქვენს მიერ გაკეთებული, რაც არ უნდა კარგი საქმე იყოს, ვერაფრით მოაწონებთ და მუდამ წინააღმდეგი იქნებიან. ჯერ იყო და ერთი

ამბავი ატეხეს, რუსული გაზი არ გვინდა, ის ხომ ოკუპანტი ქვეყნისაა და ამ ბერკეტს რუსეთი ჩვენს წინააღმდეგ შემოქმედებისთვის გამოიყენებსო. 27 თებერვალს გაზრობის საწინააღმდეგო აქციაც მოაწვეეს და მისი საწინააღმდეგო ლოზუნგებიც გამოიტანეს.საწყალი რუსეთი, თურმე ეს ერთადერთი ბერკეტი ჰქონია ჩვენზე შემოქმედებისათვის, და ამასაც ჩვენ თვითონვე ვაძლევთ, ისტერიულად გაჰკვირვან “ნაციონალები”. თუ ყველაფერი კარგად დამთავრდა, ხელისუფლების მიერ გაკეთებული კარგი საქმეებიდან ერთ-ერთი ესეც იქნება. არა მგონია ეს ქვეყნის გამყიდველი “ნაციონალები” ისეთი სულელებიც იყვნენ და იმდენი არ იცოდნენ, რომ, რაც მეტია ალტერნატივა საქონლის მოწოდებაზე, მით მეტია კონკურენცია, რომელიც თავისთავად ნიშნავს მოსახლეობის უზრუნველყოფას კარგი ხარისხისა და შედარებით დაბალი ფასის პროდუქციით. ეს აქსიომაა და საწინააღმდეგოს მტკიცება მხოლოდ ქვეყნის მტრობა და ხელისუფლების წინააღმდეგ მიმართული საბოტაჟია. ზუსტად “გაზრობითან” დაწვებულმა მოლაპარაკებებმა აიძულა ჩვენი აზერბაიჯანელი მეზობლები, ფასის შემცირებაზე დაეწყოთ საუბარი. ჩვენს “ნაციონალებს” კი, ამ თემის როგორმე პოლიტიკურ ჭრილში გადაყვანა უნდათ, თუ არა, სულ ფეხებზე ჰკიდათ მოსახლეობისათვის გაზი გააფრება თუ გაძვირდება. თანაც ამას ამბობს ხალხი, რომლებმაც ქვეყნის თითქმის ყველა სტრატეგიული ობიექტები რუსეთს ჩაუგდეს ხელში. მოკლედ შუბლზე ძარღვს თუ საწიწკიბვ, კაცმა შეიძლება ყველაფერი იკადრო. თუმცა რომელი ძარღვის გაწვევტახება ლაპარაკი, “ნაციონალებს” შუბლზე ძარღვი კი არა, მე მგონი შუბლი საერთოდ არა აქვთ. პარალელურად, თბილისის პანორამის საწინააღმდეგო აქციაც ზედ მიაყოლეს. გულისამრევია აქციის მონაწილე და იქ მოქოთოქოეთ ერთი და იგივე სახეობა: ნინია კაკაბაძეები, ქეთათო ჩარკვიანი და ათასი ჯურის ქვეყნის გარედან დაფინანსებული და დოლარებზე სულგაყიდული სამშობლოს მოღალატე არასამთავრობოები. ქვეყნისათვის სასიკეთო ამ წამოწყებების ერთადერთი “ნაკლი” ისაა, რომ იგი პირდაპირ თუ ირიბად ბიძინა ივანიშვილთანაა დაკავშირებული. ამიტომ იკლავენ თავს, არაფრით არ უნდა, რომ ამ კაცის გაკეთებული კარგი საქმე ხალხმა ნახოს, თუ არა “ნაციონალებსა” და მათ დამკაშებს, სულ არ ადარდებთ “გაზრობით” და ქართველი ხალხი. არადა ეს კაცი ქალაქს აშენებს, იქაურობას აღამაზებს. ხოლო ქვეყნის დამაქვევარმა სააკაშვილმა და უგულავამ, მართლა დაამახინჯეს და იერსახე ისე შეუცვალეს თბილისს, კაცს გული გეტკინება. ნახეთ რას დაამსგავსეს გმირთა აცხადებინ, თაბუკაშვილის ქუჩაზე რა სიმახინჯეა ააშენეს. რა უქნეს აკადემქალაქს, სპორტის სასახლეს მაღალსართულიანი კორპუსების ჯაგშანი შემოარტყეს. მის მიმდებარე ტერიტორიაზე, სახლები ისეა ერთმანეთზე მიბჯნილი, სიმჭიდროვისაგან სუნთქვა შეგაკერება კაცს, მაგრამ კაციშვილს ხმა არ ამოუღია. გაზრობის ამბავს, შეწყალელების კომისიის ყოფილი თავმჯდომარის ბ-ნ ელისაშვილის სკანდალური განცხადება მოჰყვა და ატყდა ერთი ვაიუშველებელი. სეირის მოყვარულებმა, პარალელურად ბ-ნი გოგი თოფაძის თემა აიტაცეს და ლამის ჯვარს აცვეს კაცი. კი, მაგრამ ამ კაცმა რა თქვა ისეთი, რაც ხალხმა აქამდე არ იცოდა. სხვათაშორის, გოგი თოფაძე მაშინდელ პარლამენტში ის ერთადერთი დეპუტატი იყო, რომელიც ჩვენს ცნობილ “კეთილსმყოფელს”, სკვალეურ ფონდის ებადლებულ წარმომადგენელს ბ-ნ შადმან ვალავს დაუპირისპირდა. ვალავი კიდევ ის კაცია, რომელიც სესხის სანაცვლოდ, ქვეყნიდან ჯართისა და ხე-ტყის გატანის

შესახებ კანონის მიღებას რომ გვაძლავდა. ასეთივე პოზიცია დაიკავა მაშინდელმა ფინანსთა მინისტრმა ბ-ნმა დავით იაკობიძემაც და თანამდებობიდან გადადგა. სამწუხაროდ ამ წინადადებას მხარი დაუჭირა მაშინდელმა ეკონომიკის მინისტრმა ბ-ნმა ლადო პაპავამ და პარლამენტმა ეს უმრავლესობის მხარდაჭერით ეს კანონი მიიღო. გოგი თოფაძე მეურნე კაცია, კარგად ერკვევა მრეწველობის საკითხებში და ქვეყნის ინტერესებიდან გამომდინარე სწორი პოზიცია დაიკავა.ის, რომ მაშინ მართალი იყო დღევანდელმა დღემ დაადასტურა. ხელში შეგვრჩა, გაძარცვული და დანგრეული ფაბრიკა-ქარხნები, გაპარტახებული ეკონომიკა, განადგურებული ფლორა და ფაუნა, ქვეყნიდან გაქცეული მოსახლეობის შესამედი, საკუთარ ქვეყანაში ასი ათასობით ლტოლვილი და გადატაცებული მოსახლეობა. მე მგონი, “რესპუბლიკელებსაც” “ნაციონალებივით” ამნეზია დაემართათ და ყველაფერი დაავიწყდათ. გადახედონ საგარეჯოს არჩევნებისდროინდელ პერიოდის პრესას და ბევრად უფრო მწვავე შეფასებებს ნახავთ რესპუბლიკელების,და კერძოდ თინა ხიდაშელის მიმართ, ვიდრე ეს გოგი თოფაძემ გააკეთა. ისე, რესპუბლიკელები ნამდვილად არ უნდა აძლევდნენ თავს უფლებას, ქართველ ხალხს ასეთი მენტორული ტონით ელაპარაკონ. ისე გვაძლავდნენ თავს, თითქოს ისინი, ბ-ნი ბიძინას ხათრით კი არა, პირიქით, ხალხს თურმე მათი ხათრით ბიძინა ივანიშვილი აურჩევია. კარგად რა, ნამუსიც კარგი საქონელია. ამაში ცოტაოდენი ბრალი ბ-ნი ბიძინასაც მიუძღვის. მან ამდენი უფლება არ უნდა მიცეს რესპუბლიკელებს, რომლებიც მას პატარა ბავშვივით ათამაშებენ თავიანთ ჭკუაზე, ხან ხიდაშელს ანიშინებენ თავდაცვის მინისტრად, ხანაც ამ უსახური კორძაიასა და ვინმე თამარ ხიდაშელის მხარდასაჭერად იყენებენ. სასაცილოა, სატირალი რომ ამ იყოს ბ-ნი დავით ბერძენიშვილის ვერსია, ქ-ნ ხიდაშელის თავდაცვის მინისტრად დანიშვნის თაობაზე. იმის შემდეგ, რაც პრემიერმა გამოაცხადა, რომ მეტი ცვლილება მინისტრთა კაბინეტში არ იგეგმებათ, თურმე იმავე საღამოს, ბ-ნი დავითი პარლამენტის კაფეში ჩასულა ფინჯანი ყავას დასალეკად რამდენიმე თანამოაზრესთან ერთად, და სრულიად შემთხვევით თავში ასეთი აზრი მოსვლიდა: “ხომ შეიძლება თინა ხიდაშელი თავდაცვის მინისტრად დავინიშნოთ, ამაზე უკეთესი კანდიდატურა ვინ უნდა იყოსო”. აუ, ეს რა გენიოსური აზრი მოგვლია თავშიო, ერთხმად შეუძახიათ დათიკოსათვის თანახმუფრელებს. იმწუთშივე დაუკავშირდი ღარიბაშვილს და ჩვენი მოსაზრება გავაცანითო, ჩვეული სიღინჯითა და თავდაჯერებულობით აცხადებს ბ-ნი დავითი. ახლა ღარიბაშვილს აუტეხია ერთი ამბავი, და მოწონების ყიჟინა დაუცხია ტელეფონის მეორე მხარეს. კაცი პირდაპირ თავს იკლავდა თურმე, ეს როგორ მომივიდა და მისი აღმონენა თქვენ როგორ დამასწარიოთ. ასე სასწრაფო წესით დაინიშნა ქ-ნი თინა თავდაცვის მინისტრად მეორე დღესვე. ამ ზღაპრების შემდეგ, გულწრფელად შემეცოდა საწყალი ქოსატყუილა, რომელიც ამ ფონზე ისე საწყლად გამოიყურება, რომ ბ-ნ დავითს კოჭებამდეც ვერ მისწვდება. ბ-ნო დავით, ამ განცხადებით თქვენ ქართველ ხალხს თვალში ნაცარი შეაყარეთ და შეურაცხყოფა მიაყენეთ. მართალია ხალხის გამოთავყანებისა და ტყინის გამორეცხვის კამპანია საკმაოდ წარმატებულად მიმდინარეობს, მაგრამ ჯერჯერობით მთლად ისეც არაა ქართველი ხალხის საქმე, ეს ზღაპრები რომ დაიჯეროს. რესპუბლიკელები, რომ მთლად სანდო და დასაყრდენი ძალა არ არის, ისინი ამას დროდადრო, კანონების მიღებისას თავიანთი საქმიანობითაც ამტკიცებდნენ.

უმრავლესობას ხან ემიჯნებოდნენ და ხმის მიცემაზე თავს იკავებდნენ, ხანაც დამადლებული ტონით აცხადებდნენ უმრავლესობასთან კომპრომისზე წავედითო. ახლა, ცოტა რომ გაუჭირდათ, ნილაბი ბოლომდე არა, მაგრამ კაიგვარიანად ჩამოიწიეს. ხმალაქემ პაპუაშვილს 4,5 ქულა დაუწერა, ქ-ნი თინა რუსთავი-2-ში გაიქცა და გაბუნიას ჩაეხუტა. კორძაია ხომ თავისი გენიოსური აზრებით ყოველდღე გემოძვრავს. მოკლედ შოუების ეპოქაში ვცხოვრობთ. მღვთმარობა რომ კიდევ უფრო გახმაურებულიყო, ისედაც გამწვავებულ სიტუაციას ახლა უკვე ციხისძირის სამი ხის ამბავიც დაამატეს, და ივანიშვილი ლამის ქვეყნის მოღალატედ გამოიყვანეს. კი მაგრამ ამ 100-150 წლის მანძილზე, სანამ ამ ხეებით ბ-ნი ბიძინა დაინტერესდებოდა, ვინმეს ახსოვდა, ან ვინმემ იცოდა ამ ხეების შესახებ? სტრატეგიული დანიშნულება ჰქონდა, თუ მისი ფოთლების შრიალი აჭარის ბიუჯეტს ავსებდა. ვინმემ დათვალეთ აქამდე რამდენი ასეთი ხეა მოჭრილი და ბუხარში ავიზიზიებული? აფხაზეთი და სამანაბლო დაკარგეთ და ამაზე, ამის ნახევარი ამბავი არ აუტეხიათ “ნაციონალებს”, რაც ამ სამ ხეზე ბიძინა ივანიშვილს დააწიეს. თქვე მართლა უშუბლო “ნაციონალებო”, კი მაგრამ ასე ყველას ერთად ამნეზია, როგორ დაგემართათ, რომ ყველაფერი დაგავიწყდათ. მთელი საქართველო განეხეთ, რცხილიდან დაწყებული უნიკალური წაბლისა და ურთხმელის ჯიშის ხეებისაგან მასიურად გაწმინდეთ საქართველო, და მთელი ხე-ტყე ქვეყნიდან გახიდათ. როგორც ამბობენ, ამ საქმეს ახალციხესა და მთელ მესხეთ-ჯავახეთში მერაბიშვილის მამა, ხლო ტყიბულსა და რაჭაში ძმები კუბლაშვილები ლობიერებდნენ. ტყიბულის რაიონში ერთადერთი სოფელი მუხურაა, სადაც ამ მოძალადე ხის მჭრელთა ბრიგადას, ხალხი ბარებითა და ფიწვებით შეიარაღებული წინ აღუდგა და სოფელი წაბლის ხეების მასობრივი განეხვისაგან გადაარჩინა. თუ არ გჯერათ ჰკითხეთ ამ სოფლის მკვიდრს, ტყიბულის რაიონის მაჟორიტარ ვაიდუბუბატ ქ-ნ ელისო ჩაფიძეს და ის დაგიდასტურებთ. მოკლედ მართლა უშუბლო უნდა იყო კაცი, ამის შემდეგ ივანიშვილს ამ სამ ხეზე რომ შეეღვაო. თანაც ეს კაცი ამ ხეებს კი არ ჭრის, სხვაგან უნდა გადარგოს. როგორც ჩანს ყველა მისი ქმედება ხეების გადარგვასთან დაკავშირებით კანონიერი იყო, რადგან ნაციონალებს არგუმენტები შემოვლიათ და ახლა უკვე სხვა სკანდალი წამოიწვეს. ერთი ამბავი ატეხეს, გადატანის დროს ეს ხეები სხვის კუთვნილ ტერიტორიაზე უნდა გაატაროს და მისი ნებართვა არ აქვსო, ამით კი სხვისი საკუთრების უფლებას არღვევსო, ერთხმად გაჰკივის “სხვისი საკუთრების დაცვა” და “კანონის უზენაესობის სამსახურში” დამწვრალი, “ნაციონალური ბანდა”. საინტერესო ისაა, რომ თვითონ იმ ტერიტორიის პატრონი, სადაც ეს მოთხრილი ხეები უნდა გაატარონ ხმას არ იღებს, არავითარ პრეტენზიას არ გამოთქვამს, და ამით რა აყაყანებთ ვერაფერი გამოვიდა. თუმცა, ხმას როგორ ამოიღებდა, როგორც მოგვიანებით გაირკვა, ამ ტერიტორიას პატრონი საერთოდ არ ჰყოლია და ისეთივე სიაფანდი ყოფილა, როგორც ჩვენი “ნაციონალები” არიან. თქვე კაი ხალხო, აუქციონის წესით შექმნილ ჩემს კერძო საკუთრებაში მქონე მიწის ნაკვეთზე, ჩემი ნებართვისა და თანხმობის გარეშე, ჩემი სასტიკი წინააღმდეგობის მიუხედავად, ქალაქის მაშინდელმა მერმა გოგი უგულავამ, მისმა მოადგილეებმა ალაიძემ, მელაძემ და ვაკე-საბურთალოს მაშინდელმა გამგებულმა ოსელიანმა სკვერი გააშენეს და ზედ ბავშვთა სათამაშო მოედანი მოაწვეს.

(გაგრძელება შემდეგ ნომერში)

ბადრი ბარათელიას ნათელ ხსოვნას

ხანმოკლეა წუთისოფელი, მაგრამ უფრო ხანმოკლე აღმოჩნდა შენთვის და შენი ლევიკოსთვის. უმძიმესი გლოვის წლები, რაც ამ ხნის მანძილზე შენ და შენმა ოჯახმა გამოიარა. იყო ცრემლები და მის საფლავთან ყოველდღიური მისვლა, ყველაფერმა ამან დროთა განმავლობაში მიძიმედი იმოქმედა. არა ერთხელ „როგორც იტყვიან ხელიდან გამოგულიჯეს სიკვდილს. ხარობდი შვილებით, შვილიშვილებით. ამ დროს გიმუხტლა ბედმა და 68 წლის ასაკში გამოესალმე წუთისოფელს. ძლიერი და მისაბაძი ოჯახი დატოვე ჩემო ბადრი, თვითონ ღვთისაგან დაჯილდოებული იყავი ლამაზი ტემბრის ხმით, წერდი მშვენიერ ლექსებს, სულიერად და ფიზიკურად ლამაზი ვაჟკაცი იყავი. არ დამავიწყდება 15-16 წლის ასაკში როგორ გადავცურეთ ადიდებული ბობოქარი რიონი. სანამ სული მიდგას ყოველთვის შენს სსოვნას გულით ვატარებ ჩემს ოჯახთან ერთად, თანაც ჩვენ მირონები ვართ, ჩემი უფროსი შვილის ნათლია. ღმერთმა გაანათლოს შენი სული.

შენი ძმა ელბუჯა (ხუჭუ) ზანტური, აბაშა

კოლხ-იბერიო!

ნამდვილად არ უნდა დიდი ჭკუა მივხედეთ იმას, რომ კოლხურ-იბერიულ მოღვაწეს (სხვა მცირერიცხოვან ერებსაც) გლობალიზმზე უფრო საშიში მტერი არ ჰყავს! თუ ჩვენ უახლოეს პერიოდში ეროვნულ-ტრადიციული ფასეულობების გადასარჩენად კონსოლიდირებას და საკუთარი ეროვნული ენერჯის აკუმულირებას ვერ მოვახერხებთ – უდიდესი ალბათობით გადაგვგარდებით და გაეკრებიან! თუ ჩვენი ისტორიის უკუღმა დატრიალებული ბორბალი რაც შეიძლება მალე წაღმა არ დავატრიალებთ – შორს არაა ის დრო, როცა სამეგრელოში, სვანეთში, გურიაში, იმერეთში, ლეჩხუმში, რაჭაში, აჭარაში, მესხეთში, ფშავ-ხევსურეთში, კახეთში, ქართლში, ანუ საერთოდ საქართველოში ფეხშიშველა იტანტალდებენ ფერადკანიანი ბაღნები, რომელთა შორის თქვენ წარმოიდგინეთ, რომ მრავლად იქნებიან

კოლხურ-იბერიული გვარის მატარებლებიც კი! აი, ამას მოგვიტანს ჩვენ გლობალიზაციის მღვრიე და ყოველწამლექავი ცუნამი! აი, ასეთი სავალალო ხვედრი გველოდება ჩვენ – ჩემო საყვარელო კოლხნო და იბერნო! ნურავინ იფიქრებს, რომ მე ახლა განგებ ვამუქებ ჩვენს მომავლს! არამც და არამც! რეალურად აქეთკენა ტენდენცია! სამწუხაროდ, ამისკენ მიდის ყველაფერი! აი, ამას უნდა დავეფიქრდეთ ყველა და სანამ ჯერ კიდევ არ არის უსაშველოდ დაგვიანებული – გადავარჩინოთ ჩვენი ერი და ჩვენი სამშობლო! მაშ, გაუმარჯოს ჩვენს ბრძოლას მამულის გადასარჩენად! შეგვეწვიოს უფალი ჩვენს მამულიშვილურ ზრახვებში და გარჯაში! ზურაბ კვარაცხელია, ზუგდიდი

ერთპირი იყო მთელი ქვეყანა და ერთ ენაზე ემუხველი

(გაგრძელება წინა ნომრიდან) 3) „ამიტომ ყველას, ვინც ისმენს ამ ჩემს სიტყვებს და ასრულებს მათ, ვამსგავსებ გონიერ კაცს, რომელმაც სახლი კლდეზე აიშენა. მოვიდა წვიმა, გადმოსკდნენ მდინარეები, ამოვარდნენ ქარები და ეკვეთნენ იმ სახლს. ის კი არ დაეცა, ვინაიდან კლდეზე იყო დაფუძნებული. ხოლო ყველა, ვინც ისმენს ჩემს ამ სიტყვებს და არ ასრულებს, ემსგავსება უგუნურ კაცს, რომელმაც ქვიშაზე აიშენა სახლი. მოვიდა წვიმა, გადმოსკდნენ მდინარეები, ამოვარდნენ ქარები და ეკვეთნენ იმ სახლს, და ის დაეცა, და ძალზე დიდი იყო მისი დაცემა.“ (მათე 7:24-27) როგორც ვხედავთ პირველ ორ მომენტში აშკარა მიხიშვებაა „ყურზე“, მესამე შემთხვევაში ნახმარია სიტყვა სმენა, რაც იგივე, ყურის ასოციაციაა. ჩვენ არ და ვერ ვაკვირდებით სიტყვის მნიშვნელობას როცა ვლაპარაკობთ. ყური ერთ-ერთი ისეთი განსხვავებული სიტყვაა ქართულ ლექსიკოგრაფიაში, რომელიც მოხსენიება არა პირდაპირი გაგებით, არამედ რებუსული მნიშვნელობით. აი დააკვირდით: ყურება, მიყურე, უყურე. სიტყვა სმენა – ხომ გასაგებია, მაგრამ რა შუაშია აქ შეფარული თქმა იმისა, რომ შენ მე არა მარტო ყური დადიგდე, როცა გეუბნები, არამედ თვალბეჭდვით შემიხედო. უფრო სწორი იქნებოდა თუ გამოეყენებოდა იქნებოდა სიტყვა მითვალე, ხომ გაგებთ ასეთი სიტყვა – მითვალთვალე? რაც მხოლოდ ხილვით დახვეწვას ნიშნავს. მაგრამ არა, დააკანონეს სწორედ სიტყვა – მიყურე. ესაა გავარკვეოთ რატომ აირჩიეს სიტყვის მდგენელებმა მაინც და მაინც სიტყვა „ყურება“ და არა „თვალბეჭდვა“. საქმეც იმაშია, რომ როცა ადამიანი თვალბეჭდვით ხედავს რაიმე საგანს ან მოვლენას მისი აღქმა ტვინში აკუმულირდება, როგორც მატერიალური სივრცე, ანუ ობიექტის ან მოვლენის ფოკუსირება ხდება ეპიფიზში(გონების ცენტრში), მაგრამ რაღა ნანსქერის მარტო ხილვა, თუ მისი ხმას ვერ გაეიჭრება? ხმის შერეობა კი რომელიც ხდება ორგანო – ყურით არის პირველის (მატერიის) შემავსებელი ნაწილი და ის წარმოადგენს სულიერებით სივრცეს. გაეიჭრება და არა თვალბეჭდვით. 4) და მაინც, რატომ მაინც და მაინც ყური? პრაქტიკა ანახებს, რომ ბრმა ადამიანი უკეთ ასრულებს ვიდრე თვალბეჭდული. რატომ? იმიტომ რომ, როცა ადამიანი თვალის ხინს კარგავს და ისმენს მხოლოდ ყურით, ის იძულებულია თავის წარმოდგენაში ხმის ვიბრაციით ადავგინოს გარკვეული მოვლენა, თუ ობიექტი. უამრავი ფილმი არსებობს იმის თვალსაჩინოდ, თუ როგორ უმკლავდება ბრმა ადამიანი თვალბეჭდვით, ხელაგს(ქვეცნობიერად) ყოველ მის მოძრაობას – ყურით (გონებით) და აპარატურას მას. ე.ი. გამოდის, რომ ადამიანი სწორედ რომ ყურით (ხელაგს) იყურება. ხოლო როცა ქრისტე მიმართავს ხალხს, ის მიმართავს ბრძმებს (არა ფიზიკურ პლანში) 5) „ამიტომ დავიბადე და იმიტომ მოველ ამ ქვეყნად, რომ ჭეშმარიტება ვიმოწმო. ყველა, ვინც ჭეშმარიტებისაგან არის, ყურს უდევს ჩემს ხმას. (18:37) „ამიტომ ყველას, ვინც ისმენს ამ ჩემს სიტყვებს და ასრულებს მათ, ვამსგავსებ გონიერ კაცს.“ (მათე 7:24-27) „ხოლო ვინც არ ისმენს მოიჭრება და გადაივდება. დღეს დღეობით მუსულმანურ სამყაროში და მხოლოდ დასავლეთ

საქართველოშია შემორჩენილი კაცის შერცხვების გამო ყურის მოჭრა. „ჩემს ყველა ლერწმს, რომელსაც არ გამოაქვს ნაყოფი, მოჭრის“ (იოანე). სიტყვა – ყურის და ყურების წინარე ფორმა იყო უჯი და უჯინ. აქაც სიტყვა გაგებით იფიქრა, რაც ქართულში, რადგან უჯი არის ყური, ხოლო უჯინა არის ყურება(თვალბეჭდვა). ამავე დროს წინარე ქართულში (მეგრულში) ურუ-ს ემახიან შეუგნებელ შვილს, რომელსაც არ ესმის მშობლის(მამა ღმერთის). სწორედ რამ ამ შეუგნებლობის გამო დასაჯა იმპერიული ძალის წარმომადგენელი – რომელიც ჯარისკაცი და მას ყური მოეჭრა. როგორც ვხედავთ, საქმე გვაქვს ისევე და ისევე ორმაგ სტანდარტებთან. ე.ი. ძველი აღთქმით-ვენახი და ახლით – ვახი, ასევე ამ ორ სიტყვას აქვს ერთი არსი, მაგრამ აზრის მიმართულება სხვა და სხვა. ძველ აღთქმაში იგულისხმება სვანურ-მეგრული და ახალში ქართული გაგება. მეგრულად ურუ ნიშნავს შეუგნებელს, ხოლო ახალი მეგრული(ქართული) კი შეგნებულს. აქედან გამომდინარე უკვე შეგვიძლია ადვილად ავხსნათ თუ რას ნიშნავს სიტყვა – ყურება. ყურება – ყურთაქენი, (ღმერთის მსმენელთა ძენი). მინდა მოგახსენებო, სიტყვა „ყურ-თან“ დაკავშირებული კიდევ ერთი ინფორმაცია: ყურბანი – ყურბანი დღევანდელი „ყურბანი“. საგანმანათლებლო ცენტრი-კურა, რომელიც დააარსეს (დარგის)ლაზ-ქართველ-არიულ ქურუმთა კასტამ. ეს გახლავთ იმ 36 საიდუმლო გეორგიანულ სკოლათა შორის, ერთ-ერთი, რომელიც განავრცო ქრისტეს მოღვაწე მსოფლიოს სხვა და სხვა მხარეში. (დანარჩენზე შემდეგ ვისაუბრებთ). „ნუ მისცემთ სიწმინდეს ძალღებებს: ნურც თქვენს მარგალიტს დაუყრით ღორებს, რათა არ გათვლიონ იგი თვითონ ფეხით და მოვიბრუნდნენ და დაგვლითონ“ (მათე 7-6) და ბოლოს გავერკვეთ დიდი შოთას სიტყვებში, თუ რას გულისხმობდა იგი „ვით მარგალიტი ობოლი, ხელი ხელ საგომანები“-ში... თითქოს ყველაზე ვიცით რუსთაველის ეს სტროფი, მაგრამ მისი მნიშვნელობაზე კი რა მოგახსენოთ, ძან მცირედმა თუ უწყის თუ რატომაა მარგალიტი ობოლი, რატომაა იგი ხელი-ხელ საგომანები და რატომ სხვა ძვირფას ქვებს შორის მაინც და მაინც – მარგალიტი. მარგალიტი. მარგალიტი – ეს არის მოლუსკო აღმოჩენილი არა რამდენიმე მარცვალი, არამედ ერთი მოზრდილი მყიფე ქვა, რომელიც ძალიან იშვიათი მოვლენაა ბუნებაში. (ბერძ. არგატიის) – მიწერა-ალური წარმონაქმნი, რომელიც ვითარდება ხოლო ერთი მოლუსკის (ზღვის – გვარი inctada ან მტენარი წყლის – გვარი Margaritifera) სხეულში მოხვედრილი ქვიშის, პარაზიტის და სხვა ნამცვეების გარშემო სადაფის შემოზრდით. ზღვაში მისი აღმოჩენისთანავე მომავლები დგებიან რიგში მას (მყიფე ქვას) ხელის გულიდან ხელის გულში უგორებდნენ ერთმანეთს, რადგან მას არ დაეკარგა იდეალურად მრგვალი ფორმა. პაერთან შეხებისას რამდენიმე წუთში მარგალიტი კრისტალდებოდა და ფორმასაც ინარ-

უნებდა. აი, სწორედ ეს იგულისხმება ფრაზაში – „ვით მარგალიტი ობოლი, ხელის-ხელ საგომანები“. მთელ მსოფლიოში მარგალიტის მოპოვების საბაღო არის წყალი-ზღვა, ხოლო მისი სახლი კი ნიჟარა. როცა მომპოვებული მიაგნებს მშობიარე ნიჟარას, გამოაქვს იგი მის საშვილოსნოდან (სამარგალიტოდან), წყლიდან პაერთში, ისევე როგორც ადამიანი იბადება დედის საშვილოსნოდან, წყლიდან გამოდის პაერთში, ვინაიდან იგი, როგორც ახალშობილი ბაღლი ნედლია (მეიფე) და მას ხელში ავოგმანებენ, შემდეგ მას დუნდუნაზე გაუტყავაუნებენ, ან უპყვენ, რათა ფლტვი გაიხსნას და პაერთი შეეხოს უკვე მეორე (საბაღოს) სამყაროს, უკვე იმ რეალურს, რომელშიც უნდა იცოცხლოს მისთვის ღმერთი განსაღვრული პერიოდი. ზუსტად ასე იბადება მარგალიტიც, იგი გამოიბადება წყლიდან და იბადება მეორეჯერ პაერთში. აი ეს არის სხვათა მარგალიტი – მარგალიტი, ანუ მარგალიტი. მარგალიტი+თი(წილი, ოჯახი) დასკვნა ესაა კი დავაჯამოთ ზემოთ მონაყოლი – „ყო და არა იყო რა“!!! 2) ბერძენი სხვათა ენაში არის: „გრ“ მარცვლის მატარებელი სიტყვები. 3)ყურბანი – სხვათა ენაში არის აგრეთვე „გრ“ მარცვლის მატარებელი სიტყვები. ძე. ვეიპტურად და კოპტურად – ვგრი. კელტურად მას – გვინინეს, ანუ ღვინიერ, ძე. სპარსულად – ყურბანის კაკალი – ანგურ. 4) ადგილი საიდანაც წამოვიდნენ „არგონავტები“ არის ქალაქი – „არგო“. 5) „არგ“ – ძველქართულად მზეს ნიშნავს. (ჯავახიშვილი, სართანია) 6) ადგილი სადაც მზადდება მსოფლიოში უმაღლესი ხარისხის ღვინო არის ქალაქი „არგო“ საფრანგეთში. თავად ღვინოს ჰქვია – მარგალიანე, ხოლო ყურბანის ჯიში – მარგალია. 7) თევზი, რომელიც აუცილებლად უნდა ჰქონოდა რამზესს სატრაპეზოდ ჰქვია – მარგალია. 8) ერთადერთი ძვირფასი ქვა, რომელიც იბადება და გარდაისახება ადამიანისა გვარად – ჰქვია მარგალიტი. 9) პირველი პროფესია, რაც დააკისრა უფალმა ნოეს არის – დამრგველი-მარგალი. და ბოლოს: 10) დედამიწის ზურგზე არის მხოლოდ ერთადერთი ერი – ლაზიერი (ჭადრაკის უმთავრესი ფიგურა, ბიბლიური პერსონაჟი – ლაზიერი, მსოფლიოში უძლიერესი ტექნოლოგიური იარაღი – ლაზიერი, სულით ავადმყოფთა განსაკურნებელი ადგილი – ლაზიერი), რომელსაც სახელად მტერთმა უბოა გარკვეული პროფესიის მატარებლის სახელი – დამრგველი – მარგალია!!! ისევე როგორც ტოლფასნი არიან სიტყვები: ყურბანი ბერძენი ყურბანი, ასევე ტოლფასნი არიან სიტყვები – მარგალი და ქართველი. სამეგრელო<=>საქართველო ამ თემაზე შემდგომში ვილაპარაკოთ. ესაა კი ეს ინფორმაცია მიიღეთ, ვინც ამას ვერ გადახარშავს, ვერასდროს ვერ გაიგებს თუ რატომაა მეგრული და ქართველი ტოლი სიტყვები. და საერთოდ, ჩვენ უფალმა სამშობით გაგვანინა: სვანი+მეგრული+იბერიული, მათი საერთო

სახელი კი არის ქართველი. ისევე როგორც ნოეს (დამრგველ-მარგალს) ყავდა სამი ვაჟი: სემი, ქამი და იაფეთი. ბარეტი კიდევ ერთ საიდუმლოსაც გაგვიხსნათ: 1) აქ საიდუმლო თავად სიტყვებშიცაა, მაგრამ იმ შემთხვევაში თუ ავიღებთ ამ სიტყვათა პირველ ასოებს და მიჯრით დავალაგებთ, მივიღებთ „ს ქ ი“-ის. რაც მეგრულად შვილს ნიშნავს. დღესაც კი მეგრელები ასე ადღერძებენ ერთმანეთს „სქიშე სქიშა ღორნთიშე ხვამელ ოფედა“ რაც ნიშნავს – „შვილთა (მოღვმიდან მოღვამდე ღმერთისგან დალოცვილ იყავით“. 2) გლობალურ-ინფორმაციულ საძიებო განხრით კი „მარგებმა“ მათემატიკაში შეიტანეს მუდმივა, რომელსაც უწოდეს „ი ქ ს“-ი. ს ქ ი<=> ი ქ ს აი, რა არის (საძიებელი, უცნობი). ცნობილი მუდამ ჩვენთანაა მყოფელი, მაგრამ მინარე(უცნობი), ვითარც ლაზარე, რომელიც ელის 4000 წლიანი ლეთარგიული ძილიდან გამოხვლას(ახლად დაბადებას)!!! ვგონებ ზემოთ მოყვანილი არგუმენტების შემდეგ არ გაგიბრუნდებთ ვაცხეთ პასუხი ამ წერილის სათაურს: „ერთპირი იყო მთელი ქვეყანა და ერთ ენაზე ემუხველი“ (ძვ.დ. დაბ. თავი 11) დღევანდელი სახელმწიფო ენა – ქართული (კრებული სამი ენისა) კი არის ენა რომლითაც უნდა ემცნოს კაცობრიობას საღმრთო ინფორმაცია. „დამარხულ არს ენა ქართული დღემდე მეორედ მოხვლისა მისისა საწამებლად, რათა ყოველსა ენასა ღმერთმა ამხილოს ამით ენითა. და ესე ენაი მძინარე არს დღესამომდე. და სახარებასა შინა ამას ენასა ლაზარე პრქიან!“ იოანე ზოსიმე დღეს არის გარდამავალი პერიოდი ყოველთა ქართველთა. ჩვენში ჯერ კიდევ ბუდობს ბარბაბა, ჯერ კიდევ შემხარბად იღრინება ეშმას ნაშიერი. ჩვენში, ჩვენივე გულის პატარა კუთხეში მოკრუნული და თავნაღუნული გველოდება იესო, თუ როდის გავიხვდებით მისკენ. ის არსად არ წასულა, ის ყოველთვის ჩვენთან იყო, უბრალოდ ჩვენვე უარეყავით იგი და ადვირი აუშვით ადამიანის სულსწრაფობას. გასაღები ქართული ენისა ძვეს სვანურ-მეგრულ ენაში. ისევე როგორც ფრიდონ-ავთანდილ-ტარიელი ერთად იბრძვიან ნესტანის (სულიწმინდის მოსაპოვებლად) ასევე ერთად ღმერთად უნდა შეეძლოთ ნესტანის ქაჯთა ციხიდან გათავისუფლება. ჯერი ტარიელზეა (ქართულად მოსაუბრე ძმებზე), რომელთაც წინ დიდი გამოცდა ელით. მათ საკუთარ თავში უნდა ჩაკლან ვეფხვი (უხეშ გრძნობათა გამოვლინება) და ლომიც (ეგოიზმი და მედიდურობა), რომლის შემდეგაც აღდგება უფლის მიერ დაკანონებული სამების ერთობა, ღმერთობა!!! დღე, ღმერთმა გავანათოთ გონება, გაგიწმინდოთ გული, რათა მიიღოთ ჭეშმარიტი ინფორმაცია მოცემული ბიბლიაში და ჩაიხუროთ იგი, როგორც დედა ახალ-შობილ ბავშვს. გვარავდეთ უფალი!!! ღაშით თორღია

ჩვენ ირაკლი ალარ არის!

ირაკლი!
ვერ ვიჯერებ, რომ არ ხარ. სულ უნდა ყოფილიყავი, მეგონა. მე უნდა წავსულიყავი და შენ დარჩენილიყავი. შენ უნდა დაგეწერა გამოსათხოვარი. პირიქითაა და ეს მზარავს, თუმცა მე რა მეთქმის, როცა დედაშენი მოეწერო ამ დღეს.

როდესაც კეთილი და დიდბუნებოვანი ადამიანი მიდის ამ სოფლიდან, დედამიწახე სიკეთის კიდევ ერთი წყარო შრება. თითქოს უდაბნო დატოვე შენ გარშემო, ძალიან ხალხმრავალი უდაბნო. ყველას თავისი მოსაგონარი აქვს, ყველა სიკეთეს იხსენებს, ყველა შეძრულია. ცხოვრებაში პირველად ჩაიხსენებ, რასაც დალატი ჰქვია. ჩემად წახვედი და ეს არ იყო დალატი შენი ნებით. ყველა ამხნეველი, ტკივილი უმსუბუქებელი, საკუთარს კი არავის აგებინებდი. ტკენით ხომ არავისთვის გიტკენია – დღემდე, როცა შენს სათაყვანებელ მუდღელს ერთი აუწერელი ტკივილი მიაყენე. პატარებმა ჯერ არ იციან. მათ ეს ტკივილი წინ აქვთ, ტკივილი და სიცარიელე, რომელსაც ვერაფერი შეავსებს.

სიცარიელე სუფთა ფურცელს ნიშნავს. იმ ფურცლებს, რომლებსაც ვეღარასოდეს შეავსებ შენი ნაწერით. საქართველო და მსოფლიო აღარასოდეს იქნება ისეთი, როგორც შენს სიცოცხლეში იყო. არა, ბრჭყალები არ გამოძრუნებია. აღარც გაზეთი იქნება ისეთი, თუმცა ამას რომ ვწერ, აღბათ, გულს გტკენ. რა ვქნა, ასე ვგრძნობ ახლა. უსასრულოდ შემიძლია წერა შენს სიკეთეზე, კეთილშობილებაზე, თანაგრძობის უნარზე, ბრძოლაში შეხიდებაზე, თუმცა ამ ყველაფერს სხვებიც იტყვიან. ეჭვს, შურისგებას, სხვის სიბოროტეს გულთან ახლოს არ იკარგები. უფრო სწორად, ასე ვგეგონა. არასოდეს იმხნევი, მაგრამ გულში ატარებდი. ვეღარ ვაუქმდო.

სხვა რომ მეგობარს მტრად აქცევდა, შენ პირიქით იქცევიდი. სიმათლეს არავის დაუკარგავდი, აკვარგაიანობის გარწყვეის საოცარი ნიჭი გქონდა. მშვიდი და დიმილიანი, არასოდეს თმობდი პოზიციას. ამ უპოზიციო ეპოქაში (პოზიციის მქონე პიროვნებებთან ბოდიშს ვიხდი, მაგრამ ეპოქის სენია) ეს ასმაგად დასაფასებელია.

შენს მეგობრებში ბევრი სხვადასხვა აზრის ადამიანი არის. დღეს ყველა ერთ აზრზეა: ძნელია უშენოდ დარჩენა, ძნელია შენი იმედის დაკარგვა, თუმცა, სხვისი არ ვიცი და, მე იქაც ტკივილები, სადაც წახვედი.

ყველანი მოვალთ, აქაურობას არავინ გამოვეკერებთ. მთავარია, უშენობა არც ოჯახს ვეგრძნობინოთ და არც გაზეთს. ძნელია ეს, მაგრამ უნდა ვეცადოთ.

ნანა დემფარიანი, გლობალური კვლევების ცენტრის ხელმძღვანელი

ირაკლი თოდუა დავკარგეთ სამი ათეული წელიწადი დეკადანსის პირობებში ვცხოვრობთ – ქართული ხელოვნება, მწერლობა, კინო, თეატრი გაიკარგა, გადაგვიარდა; არანახულ დაცემად აღიქმება განიცდის ქართული ჟურნალისტიკა

ბოლომდე მაინც ვერ გვიგრძენია და გაგვიხივრებენ განება დაცემის ეფექტი, რომელიც სულ მალე გაცილებით მტკივნეული იქნება, რადგან კულტურის ყველა სფეროდან წავა, მართალია, უკვე საწინააღმდეგო საძებნი, მაგრამ ჯერ კიდევ ასე თუ ისე, შემორჩენილი თითო-ორი ჭეშმარიტი ოსტატი თავისი საქმისა.

თავზარდამცემია ირაკლი თოდუას ასე მოულოდნელი, ასე დაუჯერებელი, ასე წარმოუდგენელი, ასე უდროო წასვლა ამ სოფლიდან.

ქართულმა პუბლიცისტიკამ დაკარგა მაღალი კლასის პროფესიონალი და გაზეთის ჩინებული რედაქტორი, რომლისთვისაც ჟურნალისტიკა, პოლიტიკურ კონიუნქტურასთან პირადი ცხოვრების მორგების საშუალება კი არა, ერისა და ქვეყნის სამსახურში დგომის სარბიელი, ჭეშმარიტების მივებისა და საქართველოსთვის ბრძოლის ასპარეზი იყო.

ცნობილმა მწერალმა, ისტორიკოსმა და საზოგადო მოღვაწე ლევან სანიკიძემ ერთხელ დაიხილა: ჩვენი დღევანდელი პრესა იმდენად ცრუპენტილია, რომ მომავლის ისტორიკოსები ამ ეპოქის შესასწავლად მას არათუ დაეყრდნობიან, მისკენ არც გაიხედებენ.

ირაკლი თოდუას გაზეთი “საქართველო და მსოფლიო” ის იშვიათი გამონაკლისია, რომელიც ცრუპენტელობითა და

სიყვითლით კი არ იზიდავს მკითხველს, არამედ მაღალი პასუხისმგებლობითა და პროფესიონალიზმით ხიბლავს მას. ბნელეან სანიკიძის ფორმულით თუ ვიხსენებდნენ, მომავლის ისტორიკოსებიდან გვერდს ვერაფერ აუვლის “საქართველო და მსოფლიოს”, ვინაიდან ირაკლი თოდუა ამ მისი პირში გაზეთით, თუ შეიძლება ასე ითქვას, არა მხოლოდ ყოველდღიურ, არამედ ისტორიულ სიმათლეს ემსახურა.

ირაკლი თოდუა, მისი გულწრფელი, კაცური და დიმილიანი ურთიერთობებით, მისი კოლეგიალური პატიოსნებითა და, სრულიად ახალგაზრდა ასაკის მიუხედავად, მისი მამულიშვილური ვალდებულებით მუდმივად შემორჩება თანამედროვეთა მეხსიერებას, როგორც ოჯახის მშვილობისა და ქართულად აღზრდილობის თვალსაჩინო მაგალითი.

და კიდევ ბევრი რამის მაგალითი, რომელიც, ჩვენდა სამწუხაროდ და საველადლოდ, დაგვარგებთ გულწრფელი მწუხარებით,

ვალერი კვარაცხელია, ჟურნალისტი

“ირაკლი თოდუა პატრიოტი, ვაჟაკი კაცი იყო, კაცი, რომელიც დღეს ჩემს ქვეყანას ისე ძალიან სჭირდება, როგორც არასდროს”

დიდი დანაკლისი განიცადა ახალგაზრდა თაობამ, ჟურნალისტურმა საზოგადოებამ. მოულოდნელად წავიდა ამ ქვეყნიდან ახალგაზრდა, ნიჭიერი კაცი ირაკლი თოდუა.

ირაკლი თოდუა პატრიოტი, ვაჟაკი კაცი იყო, კაცი, რომელიც დღეს ჩემს ქვეყანას ისე ძალიან სჭირდება, როგორც არასდროს. სიმათლესათვის მებრძოლი, მართალია, მეგობრებისათვის, ახლობლებისათვის, უცნობებისათვისაც კი თავდადებული ადამიანი. შექმნილი საუკეთესო გადაწყვეტილების მიღება

ირაკლი თოდუა რამდენიმე წლის წინათ გაიქცა ჯერ კიდევ “ასავალ-დასავალში” მისი მოღვაწეობისას. ჩემთვის ხშირად ჩამოურთმევეია ინტერვიუ, მიქვეყნებდა მასალად, მაგრამ მხოლოდ ეს არ იყო ჩემი მისდამი პატივისცემის მიზეზი, მხოლოდ მაისი ნებისმიერი ნაწერი ნებისმიერ საკითხზე.

ირაკლისა და ჩემი ახლობლობა გამოიხატებოდა მის კეთილდღეობის დამოკიდებულებაში საქმისადმი. ის არასოდეს იტყვოდა ზედმეტ სიტყვას ურთიერთობისას, არც სხვას აკადრებდა რამეს და საკუთარ თავსაც ღირსეულად წარმოაჩენდა.

ირაკლი თოდუა იყო ძალიან კარგი მცოდნე ქართული ენისა, ბრწყინვალედ იცოდა ლიტერატურა, გახლდათ უაღრესად განათლებული ახალგაზრდა კაცი. თბილისი იყო. საუბარში ჩანდა, რომ ადამიანებისადმი ნდობა ჰქონდა, ახასიათებდა გამოკითხვა, მაგრამ თავდაპირველი და, რაც მთავარია, ნებისმიერი საქმისადმი ყოველთვის სწორი აზრი გამოჰქონდა.

ირაკლისთან ურთიერთობა კიდევ უფრო გამიღრმავდა, როდესაც მან დამოუკიდებლად დაიწყო გაზეთ “საქართველო და მსოფლიოს” გამოცემა. იქ უკვე შეიკრა გუნდი და ირაკლი სათავეში ჩაუდგა იმ კეთილ საქმეს, რომელიც საქართველოსთვის უკეთესი მომავლისთვის ზრუნვაში გამოიხატებოდა.

ირაკლი იყო დიდებული ოჯახის შვილი, მრავალშვილიანი მამა, არაჩვეულებრივი მეუღლე დიდი ტრავმითაა, როდესაც ასეთი ახალგაზრდა კაცი მიდის ამქვეყნიდან და ეს არ არის მხოლოდ მისი ოჯახის ტრაგედია. ირაკლი თოდუას გარდაცვალება ჩემი ოჯახისთვისაც დიდი დარტყმა იყო და მჯერა, რომ ჩემნაირი მრავალი ოჯახია მის გარშემო.

სურვილი ვერ ამისრულა, ისე წავიდა. მინდოდა, ჩემთან, წეროვანში, იღია ჭაგვაგაძის სახელობის დარბაზში ჩამოსულიყო. მოვიპატივე და დამპირდა, რომ ჩამოვიდოდა, მაგრამ ვერ მოასწრო.

ირაკლი თოდუასთან მეგობრობით ბედნიერი ვიყავი; ვამაყობდი, რომ მისი სახით ჩემს ქვეყანას ჰყავდა შესანიშნავი მოქალაქე, პიროვნება, პატრიოტი, წესიერი და პატიოსანი კაცი.

ღმერთმა ნათელაში ამყოფოს მისი სული!

ჯუმბერ პატიაშვილი, საქართველოს მე-9 მოწვევის პარლამენტის წევრი

ქართველებო, ირაკლი თოდუა აღარ არის!..

ღიას, ქართველებო, რადგან, ჩემი აზრით (და იმედია, არა მხოლოდ ჩემი), თამამად შეიძლება იმის თქმა, რომ ირაკლი თოდუა, უწინარესად, საქართველოს, ქართველ ერს მოუკვდა, მხოლოდ შემდეგ – ცოლ-შვილს, დედას, სანათესაოს, სამეგობროს.

გასული საუკუნის 90-იანი წლების დასაწყისში ზუგდიდიდან თბილისს მარტომარტო ჩამოვიდა ახალგაზრდა ირაკლი თოდუა და, მიუხედავად “მარტომარტობისა” მაშინდელ არეულ-დარეულ დედაქალაქში არ ჩაიკარგა, მრუდე გზას არ დააღწია კოლხი ქართველი და მხოლოდ საკუთარი ნიჭით გაიარა რიგითი კორუპციონდენტიდან დაწვებული ყველა საფეხური ქართულ ჟურნალისტიკაში, რაც ბოლოს გაზეთ “საქართველო და მსოფლიოს” დაფუძნება-დაარსებით დაგვირგინდა.

მოკლე ხანში კი ყველასათვის უცნობი გაზეთი ქართულ ჭრულ მედიასივრცეში ერთ-ერთ წამყვან, სოლიდურ და, რაც მთავარია, ეროვნული, მართლმადიდებლური სულისკვეთების გამოცემად იქცა. სულისკვეთებისა, რომლისთვისაც სააკაშვილის სისხლიანი ტერორის ქამსაც კი არ უღალატია გაზეთის რედაქტორსა და მის გუნდს.

“საქართველო და მსოფლიო” ის გაზეთია, რომელიც ტრადიციული ნეოლიბერალური მედიააქტივობის არცერთ უსაფრთხო პირობებში, მხოლოდ ქართულ, ეროვნულ, მართლმადიდებლურ ღირებულებებს ქადაგებს

ყველა საფლავის ქვას, როგორც წესი, გვარ-სახელთან ერთად, დაბადება-გარდაცვალების თარიღიც აწერია. ამ თარიღებს შორის პატარა, ოდნავ შესამჩნევი ტირია ამოტიფრული, რაც გარდაცვლილის ამქვეყნად, წუთისოფელში ყოფნის ვადას ნიშნავს. ზოგისთვის მართლაც წუთია ეს სოფელი, ზოგისთვის – ოდნავ მეტი, მაგრამ ამასქვეყნად ყოფნის ვადაზე მეტად განვლილი ცხოვრების შინაარსია მნიშვნელოვანი

რაც შეეხება შინაარსს, 42 წლის განმავლობაში ირაკლი თოდუამ იმდენის თქმა მოასწრო, რომ ამაცად შეაბიჯებს იმ სასუფეველში, რომელშიც მხოლოდ მართლანი და სამშობლოს ერთგული, მიმულიშვილები განისვენებენ!

მსუბუქი ყოფილიყოს, ჩემო ჯიბა, შენს გულზე დაყრილი ქართული მიწა!..

რაიონ მხიამე, პუბლიცისტი

“მკითხველი საზოგადოება პატივს მიაგებს ამ ნიჭიერი ახალგაზრდა კაცის სხონესს”

ირაკლი თოდუამ ძალიან ახალგაზრდა დაიწყო ჟურნალისტური მოღვაწეობა და ყოველთვის წარმატებული გახლდათ. მისი დიდი დამსახურებაა, რომ გაზეთი “საქართველო და მსოფლიო” ერთ-ერთი მოწინავე გაზეთია საქართველოში. მკითხველი საზოგადოება, ხაზს ვუსვამ, მკითხველი საზოგადოება, პატივს მიაგებს ამ ნიჭიერი ახალგაზრდა კაცის სხონესს.

ცოტა ხნის წინათ რამდენიმე ადამიანი ვისხედით და სწორედ “საქართველო და მსოფლიოზე” გსაუბრობდით. აღვნიშნე, რომ ეს გაზეთი გამორჩეულია ქვეყნისთვის სიკეთის კეთების სურვილით და გამოხატავს ობიექტურ აზრს. იქვე დავძინეთ, რომ ამ ყველაფრის სულისჩამდგმელი, რითაც ეს გაზეთი მკითხველს ხიბლავდა, მისი რედაქტორი ირაკლი თოდუა იყო, კაცი, რომელსაც დიდი პატივს ვცემდით. მსიამოვნებდა, რომ არსებობს ასეთი კეთილშობილი ადამიანი, რომელსაც შეუძლია გაზეთი უმადლეს რანგში აიყვანოს, თანაც ძალიან მოკლე პერიოდში, რაც იშვიათი მოვლენაა. მას არასოდეს გადაუხვევია ჭეშმარიტების გზიდან, ხალხსა და ქვეყანას ემსახურებოდა.

მიჭირს ასე ახალგაზრდა კაცზე მსგავსი სიტყვების თქმა, მაგრამ ღმერთმა ნათელაში ამყოფოს ირაკლის სული, მსუბუქი ყოფილიყოს მისთვის ქართული მიწა, ის მიწა, რომელსაც თავად ასე ეთაყვანებოდა!..

ელიზბარ ჯაფელიძე, აკადემიკოსი

ირაკლი 22 წლის წინათ შემოაღე “ასავალ-დასავალის” კარი მოიტანე ახალი სუნთქვა, უსაზღვრო ნიჭი და დიდი გული, რომელმაც ასე აღრიანად გიმტყუნა შენს სტატეებს განსაკუთრებული ინტერესით კითხულობდნენ, ელოდნენ, ევგვიროდნენ “ასავალ-დასავალში” გაიცანი შენი მშვენიერი მეუღლე, ჟურნალისტი მარგვე

ლანი, რომელმაც დღეს უამრავი ცხარე ცრემლი დაგადინა ჩვენც აგვატირე, მაგრამ შენთან დამშვიდობებას ვერ ვახერხებთ – განა შეიძლება, დაკარგო ის, რაც ძალიან შენია!

ნეტავი კვლავ 1996 წელი იყოს!
მიმობრძე

“უღმობელია საწუთრო, მან ამჯერად ირაკლი არ დაინდო”

ძალიან მიჭირს ბატონ ირაკლი თოდუაზე, როგორც გარდაცვლილზე, რაიმე ვთქვა – ამ ახალგაზრდა კაცის მოულოდნელი გარდაცვალება მოკისმომგერელია არა მხოლოდ მისი ოჯახის წევრების, ახლობელ-მეგობრების, არამედ თითოეული ადამიანისთვის; მათთვის, ვინც იცნობდა ამ უნიჭიერეს და უწესიერეს პიროვნებას.

ბატონმა ირაკლი თოდუამ ჩემი ყურადღება ჯერ კიდევ მაშინ მიიპყრო, როცა სრულიად ახალგაზრდა გაზეთ “ასავალ-დასავალში” მუშაობდა. გულწრფელად მიხაროდა, რომ ჩემი კუთხის შეიღის სახით ქართულ ჟურნალისტიკაში გამოჩნდა უაღრესად განათლებული, პროფესიონალი და ეროვნულ-ტრადიციული ფასეულობებზე ღრმად ინტერესებული ჟურნალისტი. მისი ინტელექტი, პროფესიონალიზმი და მორალური თვისებები განსაკუთრებით გამოვლინდა გაზეთ “საქართველო და მსოფლიოში”. დიდებული თვისებებით შემკობილი ამ ადამიანის დამსახურებაა ის, რომ მისი რედაქტორობით გამომავალმა “საქართველო და მსოფლიოში” ქართული ჟურნალისტიკის ამაზრხე და სულისშემოთავ სივრცეში მაინც მოახერხა დეზინფორმირებული საზოგადოებისთვის მართალი ინფორმაციის მიწოდება. ამისთვის მადლიერნი უნდა ვიყოთ, როგორც პირადად მისი, ასევე, ზემოხსენებული გაზეთის შემოქმედებითი კოლექტივის თითოეული წევრის.

უღმობელია საწუთრო და მან ამჯერად ირაკლი თოდუა არ დაინდო ძნელია, ანუგემო ჭირისუფალი მაგრამ მაინც მინდა, მივუსამძიმრო მისი ოჯახის წევრებს და ვუსურვო მოთმინება და გამძლეობა. ასევე ვუსამძიმრო გაზეთ “საქართველო და მსოფლიოს” შემოქმედებით კოლექტივს და ვუსურვებ, კვლავაც ისე ღირსეულად განაგრძოს

საქმიანობა, როგორც ამას ეწეოდა ბატონ ირაკლის რედაქტორობის პერიოდში.

ბატონო ირაკლი, მშვიდობით, უფალმა განათლოს თქვენი სული!

ზურაბ კვარაცხელია, სახალხო მოძრაობა “სამეგრელოს” წევრი

“ირაკლი თოდუა უდავოდ დააკლდება ქვეყანას, რომელსაც ირაკლისნაირი შვილები, სამწუხაროდ, ცოტა ჰყავს”

ირაკლი თოდუა მკითხველს შინაარსიან, საფუძვლიან, დღევანდელი ცხოვრებისთვის საჭირო სტატეებს, გამოთქმებს სთავაზობდა თავის ყოველკვირულ გაზეთში “საქართველო და მსოფლიო”.

იშვიათად მოიძებნება ჩვენს ქვეყანაში ადამიანი, რომელიც ისე კარგად შეაფასებდა შექმნილ ვითარებას და არა მხოლოდ შეაფასებდა, სამომავლო პერსპექტივასაც დაუსახავდა ნებისმიერს, როგორც ირაკლი თოდუა. ვინც ამ გაზეთის წაიკითხავდა, სიმათლესაც შეიტყოდა და მომავლის იმედიც ჩანახებოდა. ირაკლი თოდუა დააკლდება ქართულ პრესას, საზოგადოებას, დააკლდება ყველა იმ ადამიანს, რომელსაც მედია უყვარს, სადი აზრის მოსმენა სურს. ირაკლი თოდუა უდავოდ დააკლდება ქვეყანას, რომელსაც ირაკლისნაირი შვილები, სამწუხაროდ, ცოტა ჰყავს.

ირაკლი თოდუა იყო ადამიანი, რომელიც აანალიზებდა ქვეყანაში არსებულ ვითარებას დეტალურად. იყო პირდაპირი, სიმათლეს ამბობდა ყოველგვარი მორიდების გარეშე, მას არ სწყევლა დაქუცი, რაც გაზეთ “საქართველო და მსოფლიოს” ლეიტმოტივად გასდევდა. ეს კიდევ ერთხელ მიანიშნებს იმაზე, რომ ირაკლი თოდუა იყო არა მხოლოდ ჭკვიანი და გონება-მახვილი ჟურნალისტი, არამედ უშიშარი ადამიანი, რადგან დღევანდელ ცხოვრებაში გულდაიბოდა და პირდაპირობა გულზე არავის ეხატება, პირველ რიგში, ხელისუფლებას

სამწუხაროა, ასეთი ახალგაზრდა კაცის ამ ქვეყნიდან ასე უდროოდ წასვლა. ნათელაში იყოს მისი ვაჟაკური სული!

გამელა ზიპაშვილი, პოლიტოლოგი

საპატრიარქო კარის თაბაშები

როგორ ებრძოდა საქართველოს პატრიარქს მიტროპოლიტი გაიოზი და როგორ ცდილობდა ოქროს ჯვრისა და ზურმუხტების გაყიდვას

განვადგინოთ საუბარს გენერალ-მაიორ ვახტანგ გვარამიასთან. ის ამჯერად წილკნელი მიტროპოლიტი გაიოზის (ბიძინა კერატიშვილის) კრიმინალურ საქმიანობაზე გვესაუბრება. თემა ამჟამად ძალიან აქტუალურია. 1970-იანი წლების ბოლოს პატრიარქისა და საპატრიარქოს წინააღმდეგ ისევე იბრძოდნენ, როგორც დღეს. ჩანს, პატრიარქის ტახტისთვის ბრძოლა ახალი ამბავი არ არის, არც ის არის ახალი, რომ ზოგიერთი მიტროპოლიტი სახელს უტყებს ეკლესიას.

გამოძიება დამთავრდა, შედგა სასამართლო პროცესი. ბიძინა (გაიოზ) კერატიშვილს 15 წლით პატიმრობა მიუსაჯეს. მის მიერ მოპარული ძვირფასეულობა ზოგი საპატრიარქოს დაუბრუნდა, ზოგი ხელოვნების მუზეუმს გადაეცა.

კერატიშვილის დასახსიათებლად ერთი რამ აუცილებლად უნდა ვთქვა: იგი იყო საკმაოდ განათლებული პიროვნება, საეკლესიო ლიტერატურაში კარგად ერეკვოდა. გამოძიების პერიოდში მასთან შეხვედრისა და საუბრისთვის საგანგებოდ ვემზადებოდი – სასულიერო პირებისგან კონსულტაციას ვიღებდი. ის იყო გაორებული კაცი, რომელშიც სატანაც იჯდა და განათლებული ადამიანიც.

და კიდევ – ზოგი ჭირი მარგებელიაო, ნათქვამია. ბევრი ხატი, საეკლესიო ნივთი თუ წიგნი და ხელნაწერი, რომლებიც კერატიშვილის სახლიდან ამოვიღეთ, უკვალდ დაიკარგებოდა და განადგურდებოდა, კერატიშვილს საქართველოს ეკლესიის სიებიდან რომ არ მოეპარა და მათი მითვისება არ ეცადა.

საეკლესიო ქონების ინვენტარიზაცია პირველად მისი უწმინდესობის – ილია მეორის დროს ჩატარდა. ეს ერთი და მეორე: სწორედ მან გაწმინდა საქართველოს ეკლესია უღირსი და შემთხვევითი ადამიანებისგან.

კერატიშვილი გამონაკლისი რომ არ იყო, ამას ეს ფაქტიც ამტკიცებს: შეგვატყობინეს, რომ ერთ-ერთი დეკანოზი, რომელიც რეგულარულად იპარავდა ეკლესიის კუთვნილ ნივთებს, მათ შორის, ხატებს, ნაქურდალის დამალვას აპირებდა. განვახორციელეთ შესაბამისი ღონისძიებები და სწორედ მაშინ დავადექით თავზე, როცა თავის ნათესავთან ერთად აპირებდა ორმოში ჩაეფლო ძვირფასეულობით სავსე ტომარა. ხატებს შორის ერთ-ერთი უნიკალური აღმოჩნდა, რომელიც

მეათე საუკუნემდელი პერიოდით თარიღდებოდა.

ილია მეორემ უზარმაზარი სამუშაო განახორციელა საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიის სიწმინდისა და ავტორიტეტის აღსადგენად, დიდი ძალისხმევა დასჭირდა დედაეკლესიის ქვაბავაზაკოვან გასაწმინდად. ძნელი წარმოსადგენი არ უნდა იყოს, რა უბედურება დატრიალდებოდა, ბიძინა (გაიოზ) კერატიშვილის მიერ ორგანიზებული შეთქმულების მონაწილეებს რომ გაემარჯვათ.

საზოგადოებრივი ბრალმდებლის, ცხუმ-აფხაზეთის მთავარეპისკოპოს ნიკოლოზის სიტყვა თქმული 1979 წლის 14 მარტს გაიოზ (ბიძინა) კერატიშვილის სასამართლო პროცესზე: პატივცემულო მოსამართლენო, დღეს ამ სასამართლო პროცესზე, რომელიც, უკვე ორ თვეზე მეტია, განიხილავს საკითხს ბრალდებაში მიცემულ ბიძინა ტიტოკოს ძე კერატიშვილის მიმართ, მე მიხდება გამოსვლა ჩემთვის, როგორც საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის მღვდელმთავრისათვის, სრულიად უწვეულო როლში და, ალბათ, ეს ერთადერთი შემთხვევაა, როგორც საქართველოს საეკლესიო ცხოვრებაში, ასევე ქართული მართლმსაჯულების პრაქტიკაში. ეს არის უნიკალური შემთხვევა, როცა მთავარეპისკოპოსი ასამართლებს სახელმწიფო კანონის მიხედვით მიტროპოლიტს, რომელიც შეიძლება ითქვას, წარმოადგენდა “მეორე პიროვნებას ქართულ მართლმადიდებელ ეკლესიაში მთელი წლების მანძილზე და ქმნიდა თავისებურ კლიმატს ჩვენი ეკლესიის ცხოვრებაში. მე ვფიქრობ, არც ერთი მღვდელმთავარი, თუნდაც რომელიმე საეკლესიო მოღვაწე, არ ისურვებდა ამ უწვეულო ფუნქციისა და მოვალეობის შესრულებას და მესმის რა, თუ რას მიქადაგებს წმინდა სახარება, რამეთუ “არა განკითხო, რათა არა განკითხულიყო”, მე შევსთხოვ უფალს, რათა მაპატიოს ეს ჩემი ცოდვა და შემინდოს ჩემ მიერ გადადგმული ეს ნაბიჯი, რამეთუ მე ვარ სრულიად საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქის მორჩილი და ვასრულებ საქართველოს სამოციქულო ეკლესიის წმინდა სინოდის გადაწყვეტილებას. მე, როგორც წმინდა სინოდის წევრი, ვაღიარებ ვარ, დავემორჩილო მის დადგენილებას და გამოვთქვა დღეს, ამ პროცესზე აზრი, რომელიც იქნება წმინდა სინოდის, ქართველ მორწმუნეთა და შემოძლია თამამად ვთქვა, ქართველი საზოგადოების აზრის გამოსახატულება, რომლის დამოკიდებულებას ბრალდებაში მიცემულს – ბ. ტ. კერატიშვილის მიმართ მე საკმაოდ ყურადღებით ვადევნებ თვალყურს, უკვე ორ თვეზე მეტია, და გამოვიტანე ჩემი საკუთარი დასკვნა, რომელიც, პირველ რიგში, იქნება შეხედულება ყველა იმ ქართველისა, რომლისათვის ძვირფასია, იყოს ქართველი და რომელიც ამაყობს იმით, რომ ცხოვრობს სამყაროს მაღლით ცხებულ ამ პატარა მიწაზე, რომელსაც საქართველო ჰქვია, და რომელთაც სწამთ, რომ “სამშობლო ტაძარია სალოცავი, მუხლზე დახოკილი უნდა იდგე მის საკურთხეველთან, ცალი ხელით პირჯვარს უნდა იწერდე, მეორეთი კი ხმაღს უნდა იქნევდე, ეშმაკები რომ არ დაეპატრონონ და კიდევ ერთი, შესაწირავის მიტანა ვერავინ ვერ უნდა მიგასწროს ამ ტაძართან” (ნოდარ დუმბაძე, “მარადისობის კანონი”).

დიახ, ასე უნდა ესმოდეს ყველა ქართველს თავისი მოვალეობა მორწმუნე იქნება ის თუ ურწმუნო. დემერტი არავის ავალდებულებს, გინდა თუ არა, ის იწამო, გჯეროდეს, რომ არსებობს ეს ზეციური ღვთაებრივი ძალა, რომელმაც შეგქმნა და დაგსახა

გვირგვინად თავისი ქმნილებისა, მაგრამ ერთი კი ცხადია: ყველას უნდა უყვარდეს საკუთარი მამული, თავისი ხალხი, მისი წარსული, მშობლიური ენა და ოცნებით მიიღებოდეს მისი ბედნიერებისაკენ.

როგორ შეიძლება დღეს, როდესაც საკითხი ირჩევა და ბრალად ედება ბ. ტ. კერატიშვილს საქართველოს საპატრიარქოდან ნივთების მითვისება, უდრემსი პატივისცემის გრძნობით არ მოვიგონოთ ჩვენი სახელოვანი მამულიშვილი ექვთიმე თაყაიშვილი, რომელიც ემიგრაციაში მყოფი არ ზოგავდა უკანასკნელ კაპიკებს, რათა გადაერჩინა და სამშობლოში დაებრუნებინა საქართველოდან მენშევიკური მთავრობის მიერ გაზიდული ქართული ეროვნული განძი, “შემიშობდა და ჯანმრთელობის ფასად იქნდა საზღვარგარეთის შავ ბაზრებზე გამორჩენილ ქართულ ნივთებსა და ხელნაწერებს, რომლის უშუალო დასტურია ხელოვნების მუზეუმის საგანძური. სწორედ მან ხელთუქმნელი ძეგლი აუგო თავის თავს და მარადის მადიერი იქნება მისი ქართველი ერი.

მე შემოძლია დავასახელო უცხოეთში მცხოვრები ბევრი ქართველი, რომლებიც, მიუხედავად ბედის უკუღმართობისა, ყოველივეს აკეთებენ იმისათვის, რომ საქართველოს დიდება არ ჩაქრეს, რათა არ წაიშალოს მისი ბრწყინვალე წარსული. შეერთებულ შტატებში ცხოვრობს ქართველი მეცნიერი – ჯაიანი, რომელიც მთელ თავის შემოსავალს ახმარებს თურქეთის მიწაზე გადარჩენილი ქართული ეკლესიებისა და ტაძრების რესტავრაციას. შეიძლება ისინი სხვა იდეოლოგიის მიმდევარნი იყვნენ, მაგრამ, როცა საქმე ეხება მამულიშვილობას, ისინი იდეოლოგიას გვერდზე გადასდებენ და ცდილობენ, თავინთი წვლილი შეიტანონ ჩვენი ერის დიდების საქმეში. მე, რა თქმა უნდა, საჭიროდ არა ვთვლი, ვილაპარაკო ჩემს დღევანდელ ქართველ ერზე, რომელიც ასე მოწიწებითა და სიფრთხილით შეუდგა სულიერი და მატერიალური საუნჯის გადარჩენასა და შენახვას.

მე, ალბათ, შემომედავება ბრალდებაში მიცემული და შეიძლება შენიშვნაც მომცეს, როგორც ამას წინათ, რომ ეს ეროვნული განძი არაა და ლაპარაკია საეკლესიო ნივთებზე. მე თანახმა ვარ, აქ ნივთებია დასახელებული, საეკლესიო ნივთები. მართალია, დღეს ეკლესია გამოყოფილია სახელმწიფოსგან და სეკულარული ეკლესიისგან, მაგრამ ისიც რომ ნათლად არის აღიარებული, რომ ყოველივე საეკლესიო ნივთი ეს სახელმწიფოს და ერის ქონებაა და არავის აქვს უფლება, ის ხელყოს. დაბოლოს, როცა საკითხი ეხება ჩვენი ხალხის საუკუნოვან ისტორიას, აქ სწორედ ისმება კითხვა – რამ გაჰყო ჩვენი ეკლესია და ჩვენი ხალხი? მისი ისტორია, მისი გმირული წასრული სწორედ ის ისტორია და ის წასრულია, რომელსაც აღნუსხავდა და სწერდა ეკლესია. სადაც მკრთალი სანთლის შუქზე ჩვენი სასიკადალო წინაპრნი სწორდნენ ჩვენი ერის დიდებით მოსილ მატინანე. აშენებდნენ არქიტექტურის უნიკალურ ძეგლებს, ძერწავდნენ და ჭედდნენ ხატებსა და ჯვრებს, რომელთაც თავიანთი თვითმოყოფაობითა და ეროვნული კოლორიტით ბადალი არ გააჩნია მთელს დედამიწაზე, რომელთა სიღამაზესა, ორიგინალობასა და ოსტატურად შესრულებას განცვიფრებაში მოჰყავს ყველა მნახველი და როგორ შეიძლება სხვას მისცე ან გაჰყიდო სახულის ღვთისმშობელი, ანისხატი ან სვეტიცხოვლის ჯვარი, არათუ სხვას მისცე, არამედ რა უფლება გაქვს, თუნდაც ხელით შეეხო ქართველი ერის ამ უკვდავებს,

უკვდავებს, რომელიც მარადიულია და უცვლელი.

ერში ბიძინა ტიტოკოს ძე კერატიშვილი, ეკლესიაში მიტროპოლიტი გაიოზი, როგორც ცნობილია, ბრალდებაში მიცემულია საეკლესიო-სახელმწიფო ნივთების მიტაცების გამო. ცნობილია, რომ დავა ამ საკითხის გარშემო, რომელიც აღიძრა ჯერ კიდევ 1972 წლიდან, დღემდე გრძელდება. ისმება კითხვა – თუ მართლა ასეთ შემთხვევას ადგილი ჰქონდა, რატომ მოხდა, რომ მთელი ამ წლების მანძილზე ეკლესია სდუმდა და არ მიიღო რაიმე გადაწყვეტილება მიტროპოლიტ გაიოზის მიმართ, რატომ არ გამოამხუვრა მისი საქციელი და რატომ არ დასაჯა ის?

აქ უნდა აღინიშნოს ერთი ასეთი ფაქტი: კათალიკოს-პატრიარქის – ეფრემ მეორის გარდაცვალების შემდეგ, 1972 წლის ივნისში, საპატრიარქო ტახტზე აღზევდა ურბნისის მიტროპოლიტი, კათალიკოს-პატრიარქის მოსაყდრე დავით ღვედარიანი. კათალიკოს-პატრიარქი დავით მეხუთე თავდაპირველად კარგ, ღრმა სულიერ მეგობრობაში იმყოფებოდა მიტროპოლიტ გაიოზთან და ეს დამოკიდებულება სიცოცხლის ბოლო წელიწადამდე ისე გადრეკილია, რომ, შეიძლება ითქვას, კათალიკოს-პატრიარქი დავით მეხუთე აკეთებდა მას, რასაც მიუთითებდა მიტროპოლიტი გაიოზი. ეს ერთი გარემოებაა, თუ რატომ სდუმდა ეკლესია. ბოლო წლებში ნამდვილად არ იყო იმის საშუალება, რომ ვინმეს ხმა აღემდებინა ეკლესიის შიგნით მიტროპოლიტ გაიოზის წინააღმდეგ. რა თქმა უნდა, ქართული ეკლესია თავის ინერტულობაში, იყო თუ არ იყო ასეთი ფაქტი, მე ვფიქრობ, ეკლესიას უნდა ემსჯელოს ამ საკითხზე, მაგრამ კიდევ რომ წამოჭრილიყო ეს საკითხი ქართულ ეკლესიაში, ამის განსჯის საშუალება არა თუ მაშინ, როდესაც საქართველოს სამოციქულო ეკლესიას ჰყავდა ოთხი-ხუთი მღვდელმთავარი, არამედ დღესაც კი, როცა მათი რიცხვი თერთმეტამდე ავიდა, ფიზიკურად შეუძლებელი იყო, რადგან კართავგნს შეკრებილ მამათა კანონი ამბობს: “უკეთუ ვინმე ეპისკოპოსი, რომელი ესე ნუმცა ქმნილ არს, განკითხვისა თანამდებად იპოოს და უღონო იყოს შეკრებაი უმრავლესთაო, რათა არა დაშთეს იგი განკითხვისა თანამდებობასა მას შინა, ათორმეტთა ეპისკოპოსთა ისმინონ საქმე მისი და მათ განიხილონ მისთვის”

როგორც ხედავთ საჭიროა, რომ თორმეტი ეპისკოპოსი განიხილავდეს მღვდელმთავრის საქმეს. დაბოლოს, ქართული სამოციქულო ეკლესიის იდეოლოგიის საფუძველს წარმოადგენს რა წმინდა ოთხთავი, ანუ სახარება, ეკლესიას უფლება აქვს თქვას – “მიუტევე, რათა მიგეტევოს”.

თუმცა აქვე მინდა აღვნიშნო, რომ ქართული ეკლესია ნამდვილად ვერ შეურიგდება რაიმე ანალოგიური შემთხვევის განმეორებას მის შიდა საეკლესიო ცხოვრებაში და დღეს, როდესაც საქართველოს ეკლესია თავისი აღმავლობის გზაზე დგას, როდესაც მის სათავეში აღმოჩნდა ღირსეული ღირსეულთა შორის კათალიკოს-პატრიარქი ილია მეორე, რომელმაც, უკვე ერთ წელზე მეტია, ბევრი რამ გააკეთა ჩვენი ეკლესიის სიდიადისათვის და რომელიც კიდევ ბევრს გააკეთებს მის სადიდებლად, ქართული ეკლესია აღარ დაუშვებს, განმეორდეს რაიმე ამის მსგავსი, ის მტკიცე დამცველი იქნება წმინდა საეკლესიო კრებათა დადგენილებებისა და წმინდა მოციქულთა კანონებისა და თავის მომავალ მოღვაწეობასაც განაგებს მათზე დაყრდნობით.

მოამზადა ეპა ნანსიფაშვილმა (გაგრძელება იქნება)

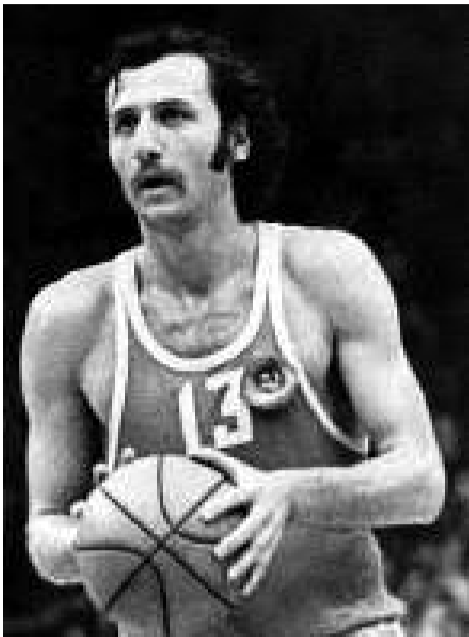
სპორტული კუთხე მიჰყავს შურნალისტ ბიორბი ჯალალანიას

საბჭოთა კალათბურთის მემკვიდრე

დღევანდელ წერილში ბატონი გურამ მინაშვილი მსურს გაეხსენოს, რომელიც საკუთარ სპორტულ ბიოგრაფიას თავადვე მოგონებს. სამწუხაროდ ცნობილი კალათბურთელი 2015 წლის 1 მარტს გარდაიცვალა.

2015 წელს სიმამლის ცენტრი მარტინ ლაგა ჰყავდათ. ის იყო პირველი საბჭოთა კალათბურთელი, რომელიც ბურთს ტენიდა. 1953 წლიდან უკვე „დინამოს“ მაისურით ვთამაშობდა თბილისის, საქართველოს თუ საკავშირო პირველობებში, არადა, იმ დროს ჯერ კიდევ სკოლაში ვსწავლობდი.

მედლები მოვიგეთ. ვერ ვიტყვი, რომ ამა თუ იმ შეჯიბრების საბოლოო შედეგზე მსაჯობამ დიდი გავლენა მოახდინა, მაგრამ ეს ის თემაა, რომელსაც კალათბურთში გვერდს ვერ აუვლი – მსაჯები ხშირად გვამწარებდნენ. განსაკუთრებით შუაზოგადი და ერთი ესტონელი, გვარად კიაბი, რომელიც სისხლს გვიშრობდა.

ისიც ნეიტრალურ მოედანზე. მასპინძლად შვეიცარიის ქალაქი ვენევა შეირჩა, თარიღად – 29 ივნისი.

როგორ მოხვედრი კალათბურთში? ბატონი ვახტანგის რჩევით. ერთ დღეს მითხრა, აი, ეს წერილი შალვა დიასამიძეს წაუღე, უნივერსიტეტის ფიზკულტურის კათედრაზე მუშაობს და ბავშვებს სასწავლებლების ეზოში ავარჯიშებსო. სარეკომენდაციო წერილი გამატანა. იმხანად ზუსტად უნივერსიტეტის წინ ვცხოვრობდი და მანამდეც დიდი ინტერესით ვადავებოდი თვალს ბატონი შალვას ვარჯიშებს. ასე დავეკავშირდი კალათბურთს.

მთავარმა მწვერთელმა გიორგი ავალიშვილმა ნოდარ ჯორჯიასთან გამანაწილა ორადგილიანი ნომერი – ჩვენ ერთი აპარტის მთამაშეები ვიყავით. ბატონი ნოდარი იმ „დინამოს“ ერთ-ერთი საუკეთესო კალათბურთელი იყო. ის კალათბურთის ნიუანსებს მიხსნიდა და ცხოვრებისეულ ამბებსაც მიაბობდა. მიუხედავად იმისა, რომ მას კიდევ შეეძლო რამდენიმე წელი უმაღლეს დონეზე თამაში, ცოტა ხანში კარიერა დაასრულა. იგრძნო, რომ დღისუფლად შეეცვლიდა და გზა დამთმო. თუმცა, იმ „დინამოში“ მხოლოდ მე არ ვიყავი ახალგაზრდა: ვაჟა უდუნტის, გივი აბაშიძის, ოთარ ქორქას, ნოდარ ჯორჯიას, ლევან ინწირველის და შოთა ქორქაშვილის მხარდამხარ მე, გურამ კეჭავაძე, გურამ აბაშიძე, ილო მირიანაშვილი, მამია კვაჭანტირაძე და ვაჟა გვანცელაძე ვთამაშობდით.

1960 წელს თბილისის „დინამო“ პირველად გამოჩნდა ევროპის ჩემპიონთა თასზე – მეორე წრიდან ჩავებით გათამაშებაში. საწყის ეტაპზე რუმინეთის „სტიაუა“ დაგამარცხეთ, 1/4-ფინალში ბულგარეთის „აკადემიკს“ ვაჯობეთ, წინა ორი გათამაშების ფინალისტს და ბულგარეთის ნაკრების საბაზო ვუნდს, ნახევარფინალში კი პოლონეთის „პოლონია“ დაგამარცხეთ, რომელმაც წინა ეტაპზე „ბარსელონას“ სძლია. ფინალში ჩვენი ძველი ნაცნობი რივის არმიის სპორტული კლუბი გველოდა. პირველ ფინალში ათი ქულის სხვაობით დაგამარცხდით – 51:61, მეორე კი 62:69 წაგებეთ. ძალიან გულდასაწყვეტია, როცა ტიტულამდე ერთი ნაბიჯი გაკლდება, მაგრამ მეორე მხრივ, ჩვენ ხომ პირველად ვითამაშეთ საერთაშორისო არენაზე?

ერთხელ ჩვენი მწვერთელი ავად გახდა და მეგობრებმა შინ მივაკითხეთ. მასთან უამრავი უცხოური წიგნი ვნახეთ კალათბურთის შესახებ. იმ დღის შემდეგ კალათბურთელობა საბოლოოდ გადავწყვიტე! მეათეკლასელი თბილისის ტონო-ში მოხვდი, რომელსაც კალათბურთის შესანიშნავი მცოდნე და სპორტზე უზომოდ შეყვარებული მიხეილ კეკელიძე წვრილიდა. გველიდინებო, ტონო სახალხო განათლების თბილისის განყოფილების რუსული სახელწოდების აბრევიატურაა. ტონოს შემადგენლობაში საქართველოს ჩემპიონი ვაგენო და საბჭოთა კავშირის ჩემპიონანტში მონაწილეობის მისაღებად ძაუჯიყაუში, ახლანდელ ვლადიკავკაზში წავედი. სამწუხაროდ იმ ტურნირზე ვერ ვითამაშე: 1936 წელს ვიყავი დაბადებული, შეჯიბრების დაწყების წინ კი ახალი წესი მიიღეს – მხოლოდ 1935 წელს და ადრე დაბადებულებმა უნდა ითამაშონო...

1958 წელს „დინამოს“ კაპიტნად ამირჩიეს. იმ დროს ჩვენ თამაშებზე ტევა არ იყო, ბილეთის ზოგა წარმოუდგენელი ვახლდათ. ცხადია, ბევრი ახლობელიც მოხვდა დახმარებას... მთამაშეთა ოჯახის წევრებისთვის სპორტის სახალეში მესუფე და შეთერთმეტე სექტორები იყო გამოყოფილი. მესუფე სათადარიგოთა სკამთან ახლოს იყო, შეთერთმეტე კი სამთავრობო ლოჯის ზევით, მეორე იარუსზე. ასე რომ, თბილისში გამართული ყოველი მატჩი 20-25 მანეთი მიჯდებოდა. მაშინ ეს თანხა სულაც არ იყო სახუმარო: „დინამოში“ ჩემი ხელფასი 80 მანეთი იყო, მოგვიანებით 180 მანეთამდე გამოზარდეს. თითქმის ყველა საბჭოთა კლუბში ასეთი ხელფასები იყო. 1959, 1960 და 1961 წლებში საბჭოთა კავშირის პირველობაზე ვერცხლდის

1962 წლის ჩემპიონთა თასის გათამაშებაშიც მეორე ეტაპიდან ჩავერთეთ. პირველად კვლავ „სტიაუას“ ვაჯობეთ, 1/4-ფინალში კი კიდევ უფრო დიდი უპირატესობით დაგამარცხეთ თურქეთის „დარუშაფაკ“ - 80:67 სტამბულში და 84:49 თბილისში. ნახევარფინალში საკალათბურთო კლასიკა გაიმართა – თბილისის „დინამო“ მოსკოვის ცსკა. მიუხედავად იმისა, რომ ძალიან ძლიერი მეტოქე გვეყავა, ფაქტიურად, იმ წლების ევროპის ერთ-ერთი საუკეთესო კლუბი, ყველაფერი ვიღონეთ და ცსკა მისსავე მოედანზე დაგამარცხეთ – 75:71. მიუხედავად ამისა, ვიცოდით: ფინალის საგზურის მოსაპოვებლად თბილისშიც ბოლომდე უნდა გვებრძოლა, რადგან მეტოქეს საპასუხო შეხვედრის მოგება თავისუფლად ხელდასაშვებია. თბილისშიც ვავი-მარჯვეთ – 77:66 – და ჩემპიონთა თასის ფინალში ვავედით!

შემდეგნო წელს საკავშირო ჩემპიონანტი უკრაინის ქალაქ დნეპროპეტროვსკში ჩატარდა. ეს იყო ჩემი პირველი გასვლა საქართველოს ფარგლებს გარეთ. ოქროს მედლები ესტონელებმა მოიგეს, რომელთაც

ფინალში მადრიდის „რეალი“ გველოდა. პირველი პრობლემა გადაწყვეტ თამაშამდე შეიქმნა: ესპანეთის და საბჭოთა კავშირის რთული პოლიტიკური ურთიერთობა ჰქონდათ, ამიტომც ესპანეთმა ვიზაზე უარი გვითხრა. თავის მხრივ, არც მოსკოვში სურდათ „რეალის“ ხილვა. გამოსავალი ფიბა-მ მოძებნა: ორი ფინალური შეხვედრის ნაცვლად, ერთის გამართვა გადაწყდა.

(გაგრძელება იქნება)

პოლიტიკაში შვილი ნარკორეალიზატორი დასაბავს

მარნეულსა და ფონიჭალაში ერთდროულად ჩატარებული ოპერატიულ-სამძებრო და საგანგებო ღონისძიებების შედეგად, მოსამართლის განჩინების საფუძველზე, 7 ნარკორეალიზატორი დააკავეს. დანაშაული 8-დან 20 წლამდე ვადით ან უვადო თავისუფლების აღკვეთას ითვალისწინებს. სამინისტროს ინფორმაციით, ბრალდებულები ნარკოტიკებს სისხტმატურად ყიდდნენ, პოლიციამ კი მათ მიერ გაყიდული ნარკოტიკული საშუალებები ნივთმტკიცებლად ამოიღო.

მიზნით, სამი თვის განმავლობაში ინტენსიურ ოპერატიულ ღონისძიებებს ახორციელებდნენ. ამ პერიოდში არაერთი საგანგებო მოქმედება ჩატარდა, რის შედეგადაც, პოლიციამ ჯ.კ. ნარკოდასაშულისთვის თბილისში დააკავა. ნივთმტკიცებლად ამოღებულია სინთეტიკური ნარკოტიკული საშუალება „მდამს“ შემცველი „ექსტაზის“ 393 აბი. გამოძიება განსაკუთრებით დიდი ოდენობით ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შექმნა-შენახვის ფაქტზე, საქართველოს სსკ-ს 260-ე მუხლით მიმდინარეობს.

გამოძიება განსაკუთრებით დიდი ოდენობით ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შექმნა-შენახვის და განსაღების ფაქტზე, საქართველოს სსკ-ს 260-ე მუხლის მე-4 და მე-6 ნაწილით მიმდინარეობს.

შსს თანამშრომლებმა აეროპორტის მიმდებარე ტერიტორიაზე დააკავეს საქართველოსა და საფრანგეთის მოქალაქე, 1980 წელის დაბადებული ვ.კ. ამოღებულია 12 აბი ნარკოტიკული საშუალება „სუბუტექსი“ და 4 კაფსულა „მეტადონი“, – ნათქვამია განცხადებაში.

სამართალდამცველები, თურქეთის რესპუბლიკის მოქალაქის – ჯ.ე.-ს დააკავეს

გაზეთ „ილორისათვის“ ფინანსური დახმარების მსურველებს შეუძლიათ გადმორიცხონ თანხა შემდეგ საბანკო ანგარიხზე: ან „ლიბერთი ბანკი“ ანგარიშის ნომერია: GE79LB0711188020717000 ანგარიშის №ვალუტაში: GEL / USD / EUR – მულტი სავალუტო ანგარიში მფო: 220101480

მიმღები ბანკის დასახელება და მისამართი: ს.ს. „ლიბერთი ბანკი“ ი. ჭავჭავაძის გამზირი 74 თბილისი, 0162, საქართველო მიმღები ბანკის swift კოდი: LBRTGE22 ანგარიშის მფლობელი (მიმღები): ანზორი დანელია, ტელ: 571 22 66 34

სახალხო მოძრაობა „სამამრელო“ და გაზეთი „ილორი“ ბულითადად ულოცავენ დიდი სამამრელო ომის ვებტარანებს და ომში დაღუპულთა ოჯახის წევრებს ფაშისტურ ბერმანიაზე გამარჯვების 73-ე წლისთავს. სამამრელო არასრულწლოვან დაინიშნულს თქვენს გმირულ საქმეებს და თქვენს დიდებას ვერაფერს დააკლავს გადამგარეულ ლიბერალთა ავადიტი ქარყაში!

იუმორი

სომხეთის რადიოს ეთერში: – რას ნიშნავს საქორწინო მანქანის თავზე დადგმული ორი ბუჭედი? – თავიდან ანგარიში ნოლით ნოლია. *** სატელეფონო ზარი: – საიდან არის? – ფეხსაცმელების მაღაზიაა. – უკაცრავად, ნომერი შემეშალა.. – არა უშავს, მოიტანეთ და გამოგიცვლით! *** ორი სვანი ცხენებს იყიდიათ და ფიქრობენ, როგორ გაგარჩიოთ ერთ-მანეთისგანო. ერთი ეტყვის მეორეს: – მოდი კულები დაგაჭრათო. დააჭრიან ორივე ცხენს კუდს და მაინც ვერ არჩევენ. მარჯვენა ყურებსაც მოაჭრიან, მეორე მარცხენას, ცხენები ისევ ერთნაირია. ბოლოს ერთი იტყვის: – მოდი, მაშინ თეთრი შენი იყოს და შავი – ჩემიო.

სასაულომოქმედი პრეპარატი „დომინოლი“ და „გაგენოლი“ მუღამი იქნებიან თქვენი ჯანმრთელობის სამსახურში. დომინოლი ბაზმის მიერ შექმნილი პრეპარატი არჩენს ავთვისებიან სიმინფურ დაავადებებს, კუჭ-ნაწლავის გაუფერობას, კოლიტს, ფისტულას, პროსტატიტს, ბუასილს, ნერვის ანთებას, ნევროზს, ფსიქიკურად დაავადებულებს, ჰეპრანავს გაფანტული სკლეროზის და შიდსს, შველის ცერებრალურ დამბლას, ყურებიდან ხირქენას, ბოტულიზმს, ტუბერკულოზს, ცეროზს I და II სტადიებში, C-ჰეპატიტს, ნაღვლის ბუშტის დაავადებებს, ანთებით პროცესებს, სახსრების დაავადებებს, ამყარებს იმუნიტეტს, და სხვა მრავალ დაავადებას. მეურნაღის საქმეს წარმატებით აგრძელებენ მისი შეიღებუ: ზეზა და დოდო. კოორდინატები: თბილისი, აჭყურის ქუჩა №70 (მეტრო „ისანთან“), ყოველდღე – 10-დან 16 საათამდე. ტელ: 593-22-66-51, 593-62-28-48 მასთან სიცოცხლეზე ხელჩაქმეულები მიღიან და ჯანმრთელები ბრუნდებიან